

การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

นางสาวอาศยา ศิริเอาทาร์ย์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน

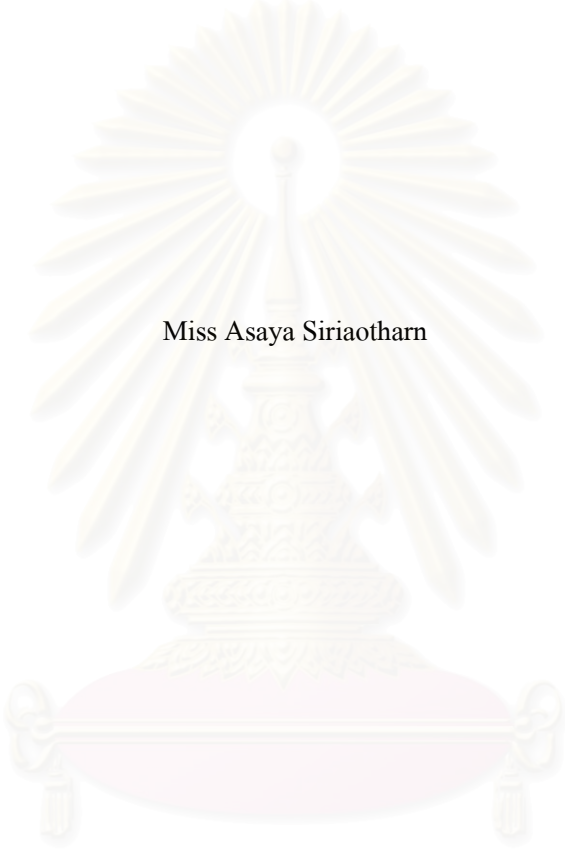
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2549

ISBN 974-14-2666-6

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHILDREN'S PERCEPTION AND INTERPRETATION OF SEXUAL EXPRESSION
IN TELEVISION PROGRAMS

Miss Asaya Siriaotharn

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Mass Communication

Department of Mass Communication
Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2006

ISBN 974-14-2666-6

Copyright of Chulalongkorn University

นางสาวอาษา ศิริเอาทาร์ย์: การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์. (CHILDREN'S PERCEPTION AND INTERPRETATION OF SEXUAL EXPRESSION IN TELEVISION PROGRAMS) อ. ที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติ กันภัย, 189 หน้า. ISBN 974-14-2666-6.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นถึงการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ รวมถึงปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ ด้วยวิธีการตอบแบบสอบถาม และการสนทนากลุ่ม โดยอาศัยทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางเพศของเด็ก แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาการรับสาร และแนวคิดเกี่ยวกับเพศ

ผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กประถมวัยเพศ ชาย และเพศหญิง ในระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนพระมารดาอัสสัมชัญ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเลือกเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุดในช่วงเวลาเย็น เฉลี่ยวันละ 3-4 ชั่วโมง ซึ่งรายการที่มีการเปิดรับชมมากที่สุด ได้แก่ ละคร และการ์ตูน และกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ คือ การรับประทานอาหารเช้า จึงทำให้พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองมีโอกาสให้คำแนะนำแก่เด็ก หากพบว่ามีความผิดปกติการการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ คือ เพศ อายุ และประเภทของโรงเรียน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเด็กประถมวัยมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในมิติของ "เพศรีไร" ได้เหมือนกันหมด แต่จะมีความแตกต่างในเชิงลึกเมื่อมีการแสดงออกทางเพศในมิติของ "เพศสภาพ" และ "เพศวิถี" โดยในเพศชายจะมีการให้คุณค่าความเป็นเพศชายไว้เหนือเพศหญิง และในเด็กประถมวัยที่อยู่ในสังคมที่มีแต่เพศเดียวกันมักจะมีการเรียนรู้เกี่ยวกับเพศสภาพ และเพศวิถีของตนเองแน่นแฟ้นขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็อาจจะไม่สามารถเข้าใจถึงเพศสภาพ และเพศวิถีของเพศตรงข้ามได้อย่างแน่ชัด

โดยสรุปคือ เด็กประถมวัยมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศไม่แตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยเด็กจะค่อยๆ เรียนรู้ และซึมซับเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของแต่ละเพศจากสิ่งที่อยู่รอบตัว ทั้งพ่อ-แม่ ครู เพื่อน และสื่อ โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์ ซึ่งมีความใกล้ชิดกับเด็กมากกว่าสื่ออื่นๆ และเปรียบเป็นสังคมเสมือนให้เด็กได้เรียนรู้ เพื่อสร้างอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองให้มีความชัดเจนมากขึ้น

ภาควิชา.....การสื่อสารมวลชน.....ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา.....การสื่อสารมวลชน.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา.....2549.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4785268728: MAJOR MASS COMMUNICATION

KEY WORD: PERCEPTION / INTERPRETATION / SEXUAL EXPRESSION

ASAYA SIRIAOTHARN: CHILDREN'S PERCEPTION AND INTERPRETATION OF SEXUAL EXPRESSION IN TELEVISION PROGRAMS. THESIS ADVISOR: ASST. PROF. KITTI GUNPAI, PH.D., 189 pp. ISBN 974-14-2666-6.

The objectives of this quantitative research are to analyze the children's perception and interpretation of sexual expression in television programs together with the analysis of the factors affecting the children's perception and interpretation of sexual expression in television programs. The process of the study comprises of the collection of the data through questionnaire and the focus group interview. This research is conducted based on the theory of psychosexual development in children, psychology of perception and the concept of sexuality in society.

The target groups of this research are both girls and boys of the 4th, 5th and the 6th year primary school from three institutes namely, Assumption Thonburi School, Khemasiri Memorial School and Lerdpattana School. The results showed that both girls and boys watch television most intensively in the evening for the average of 3-4 hours each day. Most popular television programs are soap drama and cartoon. Television is often watched during meal time where parents are able to advise their children if inappropriate sexual expression is exhibited.

The results also showed that gender, age and type of school influence the perception and interpretation of sexual expression on television. It can be clearly seen that all of the children are able to perceive and interpret the sexual expression in the "biological dimension". However, there are the differences for the sexual expression in the dimension of gender and sexuality. The boys value the masculinity over the femininity. Moreover, children who were in the one-gender-society were usually learned better about their own gender and sexuality but they might not clearly understand the gender and sexuality of the opposite sex.

In conclusion, there were no differences between children and adult on the perception and interpretation of sexual expression through media. Children could learn and absorb gender roles and status from the surroundings including their parents, teachers, friends and media especially TV media, which was the closest connection to children. Furthermore, TV media could act as virtual society for children to learn to create their evident sexual identities.

Department .....Mass Communication.....Student's signature.....*Asaya Siriaotharn*
 Field of study.....Mass Communication.....Advisor's signature.....*K. Gunpai*
 Academic year .....2006.....Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์ และการสนับสนุนอย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติ กันภัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่เสียสละเวลาให้ความรู้ ชัดเจน สำหรับการดำเนินการศึกษาวิจัย และความเอาใจใส่ในการให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้นำเสนอผลการวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ โอพาร วงศ์บ้านคู่ ประธานสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกริกเกียรติ พันธุ์พิพัฒน์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่เสียสละเวลาอันมีค่ายิ่ง ในการสอบและให้คำชี้แนะอันมีประโยชน์ยิ่ง

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของนางสุมาลี วิจารณ์รัตน์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีสยาวภา ฐาปนประดิษฐ์ อาจารย์ประจำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี และอาจารย์โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ ที่เอื้ออำนวยความสะดวกในการเข้าไปเก็บข้อมูล และช่วยให้คำแนะนำอื่นๆ เกี่ยวกับเด็กประถมวัย นอกจากนี้ ขอขอบคุณน้องๆ กลุ่มตัวอย่างที่เสียสละเวลาตอบแบบสอบถาม และให้ความร่วมมืออย่างดีในการสัมภาษณ์

ขอขอบคุณบิดา มารดา และพี่ๆ น้องๆ ที่สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ ที่คอยเป็นแรงสนับสนุนให้ผู้วิจัยมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสามารถลุล่วงไปได้ด้วยดี รวมทั้งเพื่อนๆ MC รุ่น 14 โดยเฉพาะคุณนราธิป วิรุพห์ชาตะพันธ์ คุณสาริตา สวัสดิ์กำธร ที่คอยให้คำปรึกษา และกำลังใจในยามที่มีปัญหา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ	ฌ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหาคำวิจัย.....	6
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
1.4 ข้อยุทธนิยฐานเบื้องต้นของการวิจัย	6
1.5 ขอบเขตการวิจัย	7
1.6 นิยามศัพท์.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
2 ทฤษฎี แนวคิด และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางเพศของเด็ก.....	10
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาการรับสาร.....	14
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับเพศ.....	21
2.4 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง.....	28
2.5 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง	29
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	32
3.1 บทบาทของผู้วิจัย	32
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
3.3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
3.5 การนำเสนอผลการวิจัย	40

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	41
4.1 การวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์จากข้อมูลแบบสอบถาม.....	41
4.1.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์.....	42
4.1.2 การเปิดรับสื่อของเด็กประถมวัย.....	52
4.1.3 การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับ การแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์.....	66
4.2 การวิเคราะห์การรับรู้ การตีความความหมาย และปัจจัยที่มีผลต่อการตีความ ความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ จากข้อมูลการสนทนากลุ่ม.....	81
4.2.1 เพศ.....	83
4.2.2 อายุ.....	97
4.2.3 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว.....	111
4.2.4 ประเภทของโรงเรียน.....	125
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	154
สรุปผลการวิจัย.....	154
5.1 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์.....	154
5.2 การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับ การแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์.....	155
5.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์.....	158
อภิปรายผล.....	161
ข้อเสนอแนะ.....	167
ข้อจำกัดการวิจัย.....	167
รายการอ้างอิง.....	168
ภาคผนวก.....	170
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	189

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
4.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โดยจำแนกตามเพศของ กลุ่มตัวอย่าง.....	42
4.2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเซนต์คาทอลิก โดยจำแนกตามเพศของ กลุ่มตัวอย่าง.....	43
4.3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา โดยจำแนกตามเพศของ กลุ่มตัวอย่าง.....	43
4.4 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีในแต่ละชั้นปี.....	44
4.5 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเซนต์คาทอลิกในแต่ละชั้นปี.....	44
4.6 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาในแต่ละชั้นปี.....	45
4.7 แสดงจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีในแต่ละชั้นปี..	46
4.8 แสดงจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเซนต์คาทอลิกในแต่ละชั้นปี..	46
4.9 แสดงจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาในแต่ละชั้นปี..	47
4.10 แสดงจำนวนการนับถือศาสนาแต่ละศาสนาของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียน อัสสัมชัญธนบุรี.....	48
4.11 แสดงจำนวนการนับถือศาสนาแต่ละศาสนาของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเซนต์ คาทอลิก.....	48
4.12 แสดงจำนวนการนับถือศาสนาแต่ละศาสนาของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศ พัฒนาศึกษา.....	49
4.13 แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี.....	50
4.14 แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเซนต์ คาทอลิก.....	50
4.15 แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนา ศึกษา.....	51
4.16 แสดงประเภทของสื่อที่เปิดรับจำแนกตามระดับชั้นปีของ โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี.....	52
4.17 แสดงประเภทของสื่อที่เปิดรับจำแนกตามระดับชั้นปีของ โรงเรียนเซนต์ คาทอลิก.....	52

ภาพที่	หน้า
4.18 แสดงประเภทของสื่อที่เปิดรับจำแนกตามระดับชั้นปีของโรงเรียนเลิศพัฒนา ศึกษา.....	53
4.19 แสดงช่วงเวลาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี.....	54
4.20 แสดงช่วงเวลาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพระ อนุสรณ์.....	54
4.21 แสดงช่วงเวลาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนา ศึกษา.....	55
4.22 แสดงจำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียน อัสสัมชัญธนบุรี.....	56
4.23 แสดงจำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพระ อนุสรณ์.....	56
4.24 แสดงจำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศ พัฒนาศึกษา.....	57
4.25 แสดงประเภทรายการที่เปิดเลือกรับชมมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียน อัสสัมชัญธนบุรี.....	58
4.26 แสดงประเภทรายการที่เปิดเลือกรับชมมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพระ อนุสรณ์.....	58
4.27 แสดงประเภทรายการที่เปิดเลือกรับชมมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศ พัฒนาศึกษา.....	59
4.28 แสดงกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	60
4.29 แสดงกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนพระอนุสรณ์.....	60
4.30 แสดงกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	61
4.31 แสดงการร่วมเปิดรับชมโทรทัศน์ของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	62
4.32 แสดงการร่วมเปิดรับชมโทรทัศน์ของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนพระอนุสรณ์.....	62

ภาพที่	หน้า
4.33 แสดงการร่วมเปิดรับชมโทรทัศน์ของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	63
4.34 แสดงการให้คำแนะนำของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองในขณะเปิดรับชมโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	63
4.35 แสดงการให้คำแนะนำของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองในขณะเปิดรับชมโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	64
4.36 แสดงการให้คำแนะนำของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองในขณะเปิดรับชมโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	64
4.37 แสดงความสามารถในการระบุเพศของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	66
4.38 แสดงความสามารถในการระบุเพศของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	66
4.39 แสดงความสามารถในการระบุเพศของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	67
4.40 แสดงการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นชายของตัวละครกับจำนวนเด็กประถมศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนา.....	68
4.41 แสดงการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นหญิงของตัวละครกับจำนวนเด็กประถมศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนา.....	69
4.42 แสดงการพบเห็นพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	70
4.43 แสดงการพบเห็นพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	70
4.44 แสดงการพบเห็นพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	71
4.45 แสดงความคิดเกี่ยวกับเห็นภาพพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	71
4.46 แสดงความคิดเกี่ยวกับเห็นภาพพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	72

ภาพที่	หน้า
4.47 แสดงความคิดเกี่ยวกับเห็นภาพพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชาย เหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	72
4.48 แสดงการพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	73
4.49 แสดงการพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	74
4.50 แสดงการพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	74
4.51 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัว ละครของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	75
4.52 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละคร ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	75
4.53 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละคร ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	76
4.54 แสดงการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศ เดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	77
4.55 แสดงการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศ เดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	77
4.56 แสดงการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศ เดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	78
4.57 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.....	78
4.58 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์.....	79
4.59 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่ม ตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา.....	79

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยปัจจุบันเชื่อว่าการอบรมบ่มเพาะในเด็กและเยาวชนเกิดมาจากองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ พ่อแม่ โรงเรียน และสื่อ ซึ่งการรับรู้จากทั้ง 3 ส่วนนี้ที่ผสมผสานหล่อหลอมออกมาเป็นความคิดของเด็กและเยาวชนนั้น จะมีกรอบอ้างอิง (frame of reference) ที่ประกอบสร้างให้เกิดเป็นการรับรู้ และการตีความความหมายในเด็กแต่ละคน ดังนั้น เด็กที่ถูกปลูกฝังหรือได้รับการอบรมบ่มเพาะที่แตกต่างกันจะมีการรับรู้และการตีความความหมายต่อเรื่องต่างๆ แตกต่างกัน

การขัดเกลาทางเพศในเด็กและเยาวชนเริ่มต้นเกิดขึ้นจากพ่อแม่ ครอบครัว และโรงเรียน ซึ่งคุณลักษณะของแต่ละเพศที่ปรากฏไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่ซับซ้อน และซึมซับเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นตัวตนของคนในสังคม ความเป็นเพศจะเป็นตัวกำหนดความเป็นตัวตน ทักษะ และความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้อื่นของคนในแต่ละเพศ โดยกระบวนการขัดเกลาทางเพศจะเริ่มตั้งแต่เด็กเกิด ซึ่งการเลี้ยงดูของทั้งสองเพศในช่วงที่ยังเป็นเด็กอ่อนอาจจะยังไม่แตกต่างกันนัก

ไม่ว่าสังคมใดก็ตาม ความแตกต่างในเรื่องการเลี้ยงดูจะเริ่มเห็นได้ชัดเจนเมื่อเด็กเติบโตขึ้น เด็กผู้ชายจะมีโอกาสเล่นได้ทุกที่ โดยเฉพาะภายนอกบ้าน ของเล่นของเด็กผู้ชายมักจะมีหลากหลาย มีกฎเกณฑ์ ความซับซ้อน มีจุดมุ่งหมาย และเป็นการแข่งขัน ฯลฯ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ับเป็นการเตรียมให้เด็กผู้ชายมีทักษะในการจัดการและความเป็นผู้นำ ในขณะที่เด็กผู้หญิงมักจะถูกจำกัดให้เล่นอยู่แต่ภายในบ้านด้วยของเล่นมีเพียงไม่กี่ชนิด เช่น เล่นขายของ เล่นตุ๊กตา หรือช่วยแม่ทำกับข้าว และงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ

นอกจากนี้ หนังสืออ่านเล่น การ์ตูน หรือรายการโทรทัศน์ที่เด็กได้สัมผัสส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่กำหนดความเป็นหญิงความเป็นชายอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าหญิง เจ้าชาย หรือเรื่องอื่นๆ โดยบทบาทของเพศหญิงที่มักพบบ่อย คือ ผู้ตาม แม่บ้าน ผู้ดูแลครอบครัว ผู้ฟังฟัง ในขณะที่บทบาทของเพศชาย คือ ผู้นำ ผู้ปกป้อง ผู้เสนอความคิดเห็น หรือผู้ตัดสินใจ

เมื่อเด็กเข้าโรงเรียน เด็กจะพบกับความคาดหวังของครู ความสัมพันธ์กับเพื่อน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่มีส่วนสร้างความเชื่อที่ว่าทักษะของเด็กแต่ละเพศจะมีความแตกต่างกัน โดยในเด็กผู้หญิงถูกเชื่อว่าจะมีความเหมาะสมที่จะเรียนทางศิลปศาสตร์ ในขณะที่เด็กผู้ชายถูกมองว่าเหมาะสมที่จะเรียนทางวิทยาศาสตร์ ทำให้เด็กผู้หญิงไม่ค่อยมีความสนใจเรียนทางวิทยาศาสตร์เพราะเชื่อว่าตนเองไม่มีทักษะ รวมทั้งที่ผ่านมามีผู้หญิงจะถูกจำกัดโอกาสในการทำงานในบางอาชีพที่เชื่อว่าเป็นอาชีพของผู้ชาย เช่น วิศวกร พนักงานขับเครื่องบิน นักการเมือง ผู้นำชุมชน ฯลฯ

นอกจากพ่อแม่ ครอบครัว โรงเรียน หรือกลุ่มเพื่อนแล้ว สื่อมวลชนเองก็มีบทบาทสำคัญไม่น้อยต่อการขัดเกลาทางเพศในเด็กและเยาวชน เช่น ละคร นวนิยาย โฆษณา ภาพยนตร์ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนในการส่งเสริมความเป็นหญิงความเป็นชายตามประเพณีนิยม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคุณค่าของสาวบริสุทธิ์ ความเป็นแม่บ้านแม่เรือน ผู้หญิงกับความสวย ความสาว ในขณะที่ผู้ชายจะถูกสะท้อนภาพให้ควบคู่กับการทำงาน การเป็นผู้นำ ความเป็นผู้กล้า ในสังคมที่เป็นเช่นนี้จึงไม่แปลกที่คนในสังคมไม่ว่าเพศหญิงหรือเพศชายยังมีคุณลักษณะที่ดูแตกต่างกัน และยังคงมีความเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้เป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้

สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อหนึ่งที่ได้รับค่านิยมจากกลุ่มผู้รับสารที่เป็นเด็กและเยาวชนค่อนข้างมาก โดยข้อมูลจากรายงานการสำรวจเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2545 เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชนตั้งแต่อายุ 6-24 ปี ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าเด็กและเยาวชนใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์สูงกว่ากิจกรรมประเภทอื่นๆ โดยช่วงอายุ 6-11 ปี 12-14 ปี 15-19 ปี และ 20-24 ปี ใช้เวลาว่างในการรับชมโทรทัศน์ 90.7% 89.7% 86.1% และ 85% ตามลำดับ

ปี พ.ศ. 2546 มูลนิธิเครือข่ายครอบครัว มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ร่วมกับสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญสำรวจภาคสนามในประเด็นเรื่องผลกระทบของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในด้านพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มเด็กและเยาวชน อาทิ พฤติกรรมการแสดงออกทางด้านเพศ การแต่งกาย การจับจ่ายใช้สอย ความรุนแรง ฯลฯ

จากผลการสำรวจพบว่าเด็กและเยาวชนจะใช้เวลารับชมโทรทัศน์ 5-7 วันต่อสัปดาห์ โดยเฉลี่ยวันละ 3-5 ชั่วโมง เพื่อเสพสิ่งต่างๆ ที่สื่อนำเสนอ ไม่ว่าจะเป็นอยู่ในความดูแลของผู้ปกครองหรือไม่ ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กวัยประถมศึกษาที่ยังไม่มีวิจารณญาณในการรับชมแต่มีการซึมซับและเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลง กับอีกกลุ่มหนึ่งคือ กลุ่มเด็กมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งพอรู้เรื่อง แต่จะมีความคิดคะนอง และต้องการเป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

ส่วนใหญ่ในช่วงวันจันทร์-ศุกร์ เด็กประถมวัยจะมีการเปิดรับโทรทัศน์ในช่วงเวลา 16.00-21.00 น. แต่หากเป็นช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ จะมีการเปิดรับโทรทัศน์ในช่วงเวลา 8.00-12.00 น. มากที่สุด ซึ่งรายการประเภทบันเทิงนั้นเป็นรายการที่นิยมมากที่สุด ได้แก่ การ์ตูน ละคร รายการสำหรับเด็ก รายการตลก และเกมโชว์ ตามลำดับ

การเรียนรู้ของมนุษย์นั้นจะเกิดขึ้นได้รวดเร็วที่สุดในช่วงอายุ 7 ปีแรก โดยสมองจะมีการเจริญเติบโตได้ดี จึงอยู่ในช่วงกำลังจดจำ ถ้าหากได้พบเห็นภาพพฤติกรรมใดอยู่เป็นประจำ ก็จะสามารถจดจำภาพพฤติกรรมนั้นไว้ได้ และเมื่อช่วงอายุ 7-14 ปี จะเริ่มเกิดเป็นความจำทางด้านสังคม กล่าวคือ เด็กจะเริ่มมีการเลียนแบบทางสังคมไปตามกระแสของสังคมในช่วงนั้นๆ โดยมีข้อมูลทางการวิจัยพบว่า เด็กจะมีการเรียนรู้จากทางกาย หรือท่าทาง 55% การฟัง 38% และการอ่าน 7% จากข้อมูลดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าสื่อโทรทัศน์จะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้สูงมาก เนื่องจากเป็นสื่อที่ใช้ทั้งภาพและเสียงในการนำเสนอเรื่องราวเป็นหลัก ดังนั้น แม้ว่าในรายการโทรทัศน์บางรายการจะจัดให้มีการขึ้นข้อความเตือนระหว่างออกอากาศ ก็แทบจะไม่มีประโยชน์เลย เนื่องจากถูกภาษาทางกาย หรือลักษณะท่าทางกลบความสำคัญไปหมด เด็กจะจำภาพที่สื่อออกมาได้มากกว่า (อ้างถึงในวัลลภ ปิยมโนธรรม, 2547)

ปัจจุบันพบว่ามียุทธศาสตร์โทรทัศน์จำนวนไม่น้อยที่นำเสนอภาพพฤติกรรมทางเพศที่ล่อแหลมในละคร เช่น ฉากรักของพระเอกกับนางเอก ฉากข่มขืน การแต่งตัวหาวบหวิว เซ็กซี่ เปลือยโป๊ที่มากเกินไปจนเกินความจำเป็นของนักแสดง ฯลฯ ซึ่งภาพต่างๆ ที่เผยแพร่ออกมานั้น ผู้ผลิตต้องการมุ่งเน้นเพียงการสร้างให้สมจริงและสามารถดึงดูดใจผู้บริโภคมามากขึ้น แต่ขณะเดียวกันกลับมองข้ามผู้บริโภคที่เป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยที่เด็กๆ จะต้องนั่งรับชมโทรทัศน์แต่เพียงลำพัง เนื่องจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครองมักจะเคยชินกับนิสัยการเลี้ยงลูกด้วยโทรทัศน์ โดยไม่ได้คอยให้ความรู้ และความเข้าใจที่ถูกต้อง

สิ่งเหล่านี้ถือเป็นประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่เด็กต้องเสี่ยงพบเห็นอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะในละคร ซึ่งงานวิจัยที่เกี่ยวกับ “อิทธิพลของทีวีมีผลต่อการบ่มเพาะค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศ” ชี้ให้เห็นว่าเนื้อหาต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในสื่อโทรทัศน์สามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมต่างๆ ของกลุ่มเด็กและเยาวชนค่อนข้างมาก

การรับสื่อที่มีภาพการแสดงออกทางเพศบ่อยๆ ยังจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีการพัฒนาความเชื่อและบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศทั้งในด้านบวกและด้านลบ เช่น การเข้าใจในลักษณะเพศ บทบาทของความเป็นชายและความเป็นหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคม ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของคนส่วนใหญ่ในสังคม หรือแม้แต่ความเชื่อที่ว่าเพศสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์ต่อสถานภาพการแต่งงาน นอกจากนี้ ยังพบว่ารายการโทรทัศน์ที่เด็กและเยาวชนได้ดูส่วนใหญ่ นั้น มักจะแฝงการแสดงออกในเรื่องเพศและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม เช่น ภาพยนตร์ต่างประเทศ ละคร การ์ตูนญี่ปุ่น การแต่งกายของพิธีกร ฯลฯ

ที่ผ่านมาเครือข่ายพ่อแม่ผู้ปกครองได้จัดทำการประชุมสถานีโทรทัศน์แต่ละสถานีเกี่ยวกับเรื่อง “ความรับผิดชอบต่อเยาวชน” และวิจารณ์เนื้อหาของแต่ละรายการที่กระทบศีลธรรมอันดีของเด็กและเยาวชน และจากผลกระทบที่เกิดขึ้นเครือข่ายพ่อแม่ผู้ปกครองจึงออกมาเรียกร้องด้วยการยื่นหนังสือต่อนายจาตุรนต์ ฉายแสง รองนายกรัฐมนตรีขณะนั้น เพื่อขอให้ช่วงเวลาตั้งแต่เวลา 16.00-22.00 น. เป็นรายการโทรทัศน์สำหรับครอบครัว ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าสังคมยุคนี้อยู่ในสภาพที่ต้องการจะเอาเปรียบเด็ก ใช้เด็ก และทำร้ายเด็ก มากกว่าจะส่งเสริมปัญญา โดยในคำเรียกร้องนั้น เครือข่ายพ่อแม่ผู้ปกครองชี้แจงว่า ปัจจุบันสถานีโทรทัศน์ทุกช่องมีการเปลี่ยนแปลงรายการตลอดเวลา ทำให้รายการส่วนใหญ่ที่หลุดฝั่งไปนั้น เป็นรายการส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ ช่วงเวลาที่ว่านี้กลับเป็นรายการที่มีการแสดงความรุนแรง และการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม (อ้างถึงในเนชั่นสุดสัปดาห์ ปีที่ 14 ฉบับที่ 665 วันที่ 28 ก.พ. – 6 มี.ค. 48)

ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงเริ่มให้ความสำคัญและเข้ามามีบทบาทในการจัดสรรเวลาในสื่อโทรทัศน์มากขึ้น โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์ของภาครัฐ ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ ช่อง 9 อสมท. และช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์ เพื่อจัดสรรให้เกิดประโยชน์ด้านการศึกษามากขึ้น โดยขอความร่วมมือจากผู้ประกอบการด้านสื่อโทรทัศน์ ในการขอคืนเวลาในช่วงเวลาไพรม์ไทม์ ประมาณ 1 ชั่วโมง ในช่วงเวลา 16.00-22.00 น. เพื่อนำเสนอรายการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนละครและรายการเกมโชว์ ทั้งนี้ รัฐบาลจะเป็นผู้จ่ายค่าสถานี เพื่อเปิดโอกาสให้แก่เอกชนผู้ผลิตรายการสำหรับเด็กและเยาวชนได้มีโอกาสเข้าไปผลิตรายการ

ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการเพิ่มบทบาทของสื่อเพื่อการศึกษา และการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนมากขึ้น ซึ่งผลสำรวจในช่วงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2547 ที่ผ่านมา พบว่ามีรายการสำหรับเด็ก เยาวชน และครอบครัวเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 13 - 29.43 จากเดิมที่มีเพียงร้อยละ 5 - 10 ของรายการโทรทัศน์ทั้งหมด แต่พบว่าส่วนใหญ่จะเป็นการเพิ่มเพียงปริมาณมากกว่าคุณภาพ และเมื่อวิเคราะห์ถึงช่วงเวลาในการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ของ

เด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดพบว่ามีความแตกต่างกัน จึงทำให้ได้รับอิทธิพลจากรายการโทรทัศน์ที่แตกต่างกันด้วย โดยเด็กในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่จะเปิดรับสื่อโทรทัศน์ในช่วง 18.00-21.00 น. ในขณะที่เด็กต่างจังหวัดจะนิยมเปิดรับตั้งแต่ช่วง 16.00 – 18.00 น.

จากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ดูเหมือนว่าสื่อโทรทัศน์ในปัจจุบันสามารถส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนได้ค่อนข้างมาก ดังนั้น หากมีการปฏิบัติ “วัฒนธรรมทีวี” เสียใหม่ให้มีความสร้างสรรค์ ก็จะสามารถสร้างคุณประโยชน์ต่อการเรียนรู้เด็กและเยาวชนได้ไม่น้อยเช่นกัน เนื่องจากสื่อโทรทัศน์ถือได้ว่าเป็นสื่อที่ช่วยให้เด็กเกิดการพัฒนาความคิดได้เป็นอย่างดี และยังสามารถสร้างให้เกิดความสนุกสนานและมีสาระไปพร้อมกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมผ่านทางรายการโทรทัศน์ว่า การที่สื่อนำเสนอภาพเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โดยสังคมเชื่อว่าละครไทยส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่สะท้อนความเป็นจริงของสังคม ทำให้เด็กเชื่อได้ง่ายว่าพฤติกรรมต่างๆ ของตัวละครเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ในขณะที่การ์ตูน แม้ว่าจะเป็นลักษณะของแฟนตาซี และคนส่วนใหญ่คิดว่าเป็นเรื่องสำหรับเด็ก ไม่มีพิษภัยใดๆ แต่ขณะเดียวกันกลับมีภาพการแสดงทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น การ์ตูนเรื่องชินจังจอมแก่น

การวิพากษ์วิจารณ์ส่วนใหญ่ก็เป็นเพียงผลยืนยันจากการวิจัยหรือสอบถามผ่านกลุ่มพ่อแม่ หรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน แต่ยังไม่ได้มีการพิสูจน์กับเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้รับสารโดยตรงว่าเมื่อพวกเขาได้รับชมภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในละครบ่อยๆ จะมีการรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับภาพดังกล่าวอย่างไร

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาหาคำตอบเกี่ยวกับการรับรู้ และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ว่าเป็นอย่างไร ตลอดจนปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัย ซึ่งหากได้ข้อค้นพบแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนารายการโทรทัศน์ เพื่อให้มีความเหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชนมากขึ้น และนอกจากนี้ ยังสามารถเป็นแนวทางให้กับพ่อแม่ หรือผู้ปกครองในการเข้ามามีส่วนร่วมให้ข้อเสนอแนะแก่เด็กและเยาวชนในขณะการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์อย่างใกล้ชิดมากขึ้น

1.2 ปัญหานำวิจัย

1.2.1 เด็กประถมวัยรับรู้เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์อย่างไร

1.2.2 เด็กประถมวัยตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์อย่างไร

1.2.3 ปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการรับรู้ และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมวัย

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อวิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์

1.3.2 เพื่อวิเคราะห์การตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์

1.3.3 เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

1.4 ข้อเสนอพื้นฐานเบื้องต้นของการวิจัย

1.4.1 เด็กประถมวัยมีการรับรู้การแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ประเภทละครผ่านประสาทสัมผัสทางตา และหู โดยสามารถรับรู้การแสดงออกทางเพศทั้ง 3 มิติ ได้แก่ เพศสรีระ เพศสภาวะ และเพศวิถี ซึ่งจะเกิดความเข้าใจในมิติใดมากที่สุด ขึ้นกับประสบการณ์ และองค์ประกอบทั้งด้านจิตใจ และสังคมของเด็กประถมวัย

1.4.2 เด็กประถมวัยมีการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ โดยเมื่อได้รับสิ่งเร้าจากภายนอก อันได้แก่ ภาพ และเสียงที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ และจะเกิดความคิดเชื่อมโยงกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งอาจจะเป็นเพียงการตีความ

ความหมายในเชิงกว้างมากกว่าเชิงลึก เนื่องจากปัจจัยทางด้านประสบการณ์ และวุฒิภาวะต่างๆ ยังไม่มากพอ

1.4.3 ปัจจัยด้านเพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ประเภทของโรงเรียน และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองมีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

1.5 ขอบเขตการวิจัย

เป็นการศึกษาการรับรู้และการตีความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ ในเขตกรุงเทพมหานคร ตลอดจนปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อ การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย เช่น เพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจของ ครอบครัว ประเภทของโรงเรียน และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อของพ่อ-แม่หรือผู้ปกครอง โดยอาศัยกระบวนการทัศนหลัก คือ ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางเพศของเด็ก แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยา การรับสาร และแนวคิดเกี่ยวกับเพศ โดยจะทำการเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2459

1.6 นิยามศัพท์

1.6.1 การรับรู้ (perception) หมายถึง กระบวนการที่เด็กประถมวัยจะเลือกรับ รวบรวม และตีความภาพการแสดงออกทางเพศที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ผ่านทางประสาทสัมผัสทางตา และหู เพื่อให้สามารถเข้าใจความหมายของภาพดังกล่าว โดยจะมีความเข้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ อดขึ้นอยู่ กับประสบการณ์ในชีวิตที่ผ่านมาและองค์ประกอบทั้งด้านจิตใจและสังคมของเด็กประถมวัย เช่น วัฒนธรรม สิ่งกระตุ้น (ความต้องการ) อารมณ์ และทัศนคติ ดังนั้น การรับรู้สิ่งต่างๆ นั้น จะมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามอายุของเด็กประถมวัย

1.6.2 การตีความความหมาย (interpretation) หมายถึง การแปลความหมายของเด็ก ประถมวัยตามประสบการณ์ ความรู้สึก นึกคิด และตามความเข้าใจที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออก ทางเพศในรายการโทรทัศน์

1.6.3 เด็กประถมวัย (children) หมายถึง เด็กที่ศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา มีอายุอยู่ใน ช่วง 8-11 ปี ทั้งเพศหญิงและชาย ที่มีความแตกต่างกันในด้านเพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจ ของครอบครัว ประเภทของโรงเรียน และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อของพ่อ-แม่หรือ

ผู้ปกครอง โดยศึกษาอยู่ในโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิน และโรงเรียน
เลิศพัฒนาศึกษา

1.6.4 รายการโทรทัศน์ (television programs) หมายถึง รายการที่แพร่ภาพออกอากาศ
ทางสื่อโทรทัศน์ เช่น ละคร การ์ตูน ข่าว สารคดี กีฬา เกมโชว์/ทอล์คโชว์ วาไรตี้ ฯลฯ ที่มีภาพการ
แสดงออกทางเพศปรากฏอยู่ และเด็กประถมวัยได้มีโอกาสเปิดรับชม ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เลือก
รายการประเภทละคร เนื่องจากเป็นประเภทรายการที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับชมมากที่สุด

1.6.5 การแสดงออกทางเพศ (sexual expression) หมายถึง การนำเสนอเรื่องทางเพศที่
ปรากฏอยู่ในรายการโทรทัศน์ ทั้งมิติของเพศสรีระ เพศภาวะ และเพศวิถี เช่น บุคลิกของแต่ละเพศ
การวางตัวในสังคม การแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางเพศ เป็นต้น

1.6.6 เพศสรีระ (biological sex) หมายถึง เพศบ่งบอกโดยลักษณะทางชีววิทยาที่เป็นไป
โดยธรรมชาติ เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เช่น บุคคลเกิดมาเป็นเพศหญิงหรือเป็นชายมีลักษณะทางกายภาพ
ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน และมีหน้าที่ให้กำเนิดสืบทอดเผ่าพันธุ์ก็แตกต่างกัน กล่าวคือ มนุษย์เพศ
หญิงเท่านั้นที่สามารถตั้งครรภ์และคลอดบุตรได้ ขณะที่มนุษย์เพศชายมีส่วนในการให้กำเนิดโดย
เป็นผู้ผลิตตัวอสุจิที่จะมาผสมกับไข่ของเพศหญิงในการก่อกำเนิดทารก

1.6.7 เพศภาวะ (gender) หมายถึง เพศทางสังคมหรือเพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทาง
สังคมหรือวัฒนธรรมให้แสดงบทบาทหญิงหรือบทบาทชาย อาจเปลี่ยนแปลงได้ในแต่ละสังคม
ตามสภาวะการณ์ และเงื่อนไขของสังคมที่เปลี่ยนไป เช่น ผู้หญิงอาจต้องรับภาระต่างๆ ที่เคยเป็นของ
ผู้ชาย และผู้ชายอาจจะต้องรับบทบาทการดูแลบ้านเรือน เลี้ยงดูบุตร ซึ่งเคยเป็นหน้าที่ของผู้หญิง

1.6.8 เพศวิถี (sexuality) หมายถึง ระบบความคิดหรือความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศ
ซึ่งกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นตัวกำหนด จัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการ
แสดงออกเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าที
ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ การแต่งกาย เป้าหมายในความสนใจทางเพศ และการสร้างจินตนาการที่เกี่ยวกับ
เรื่องเพศ ไปจนถึงการออกกฎหมาย ระเบียบกฎหมายต่างๆ ที่มาควบคุมหรือกำกับดูแลเรื่องเพศ
ของคนในสังคม

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เป็นการค้นหาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ เช่น เพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ประเภทโรงเรียน และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อของพ่อ-แม่หรือผู้ปกครอง เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยดังกล่าวกับการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย

1.7.2 เป็นการกระตุ้นให้สังคมไทยได้ทราบถึงการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ในปัจจุบัน ตลอดจนผลกระทบที่เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่การวางแผนนโยบายในการพัฒนารายการโทรทัศน์ไทยให้มีความเหมาะสมกับเด็กมากขึ้นต่อไป

1.7.3 เป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครองในการเข้ามามีส่วนร่วมให้ข้อเสนอแนะแก่เด็กและเยาวชนในขณะการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์อย่างใกล้ชิดมากขึ้น

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็ก ประถมวัยในรายการโทรทัศน์ โดยผู้วิจัยจะเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะ โรงเรียนประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียน เลิศพัฒนศึกษา ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์ตัวผู้รับสาร นั่นคือ เด็กประถมวัยเป็นหลัก โดยผู้วิจัยเลือกใช้ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.1 ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางเพศของเด็ก

2.1.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

2.1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้

2.1.3 ทฤษฎีพัฒนาการการรู้คิด

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาการรับสาร

2.2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้

2.2.2 ทฤษฎีการตีความความหมาย

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับเพศ

2.1 ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางเพศของเด็ก

2.1.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (psychoanalysis theory)

Freud (อ้างถึงในสุชา จันทน์เอม, 2541) อธิบายว่าคนจะเจริญเติบโตขึ้น โดยมี จิตใจ ความรู้สึกเป็นหญิงหรือชาย จะมีความรักเพศตรงข้าม หรือจะปฏิบัติหน้าที่เป็นพ่อ-แม่นั้น เกิดขึ้นจากการพัฒนาเป็นลำดับตั้งแต่ในวัยเด็ก เพราะเชื่อว่าระยะนี้เป็นช่วงที่สำคัญในการ ก่อรูปอัตลักษณ์ของความเป็นเพศ เช่น สิ่งที่เห็น ได้ยิน หรือภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร มีส่วนในการ สร้างอัตลักษณ์ทางเพศ โดยเด็กจะค่อยๆ เรียนรู้ และปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ในขณะที่เด็กก็มีความ

ต้องการของตัวเองอยู่ด้วย ถ้าขัดกับผู้อื่นก็จะหาทางปรับตัวให้ได้ ซึ่งประสบการณ์ในแต่ละขั้นของพัฒนาการจะมีผลต่อลักษณะที่จะเจริญเติบโตไปตลอดชีวิต

เด็กวัยเรียนจะอยู่ในช่วงอายุ 6-12 ปี โดยเด็กที่อยู่ในวัยนี้จะมุ่งสู่การเรียนรู้ทางด้านวิชาการ การเล่น การแข่งขัน เด็กจะอยู่นอกบ้าน และยอมรับบุคคลนอกบ้านมากขึ้น เด็กจะเริ่มมีการเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ ของผู้ใหญ่มากขึ้น โดยเฉพาะคุณครู เด็กจะมีการรับรู้ความเป็นจริงทางสังคมมากขึ้น รู้จักเวลา รู้จักการคิดในใจ เริ่มยอมรับกฎเกณฑ์ และช่วยเหลือบุคคลอื่นมากขึ้น เริ่มยอมรับการทำงานเป็นกลุ่มมากขึ้น

เด็กวัยนี้จะมีการเล่นและอยู่รวมกันเป็นพวกเดียว โดยเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายจะมีการเล่นที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในโรงเรียนสหศึกษาจะพบว่า เด็กจะมีความพึงพอใจที่จะอยู่รวมเป็นพวกเดียวกัน และอาจจะแสดงความไม่สนใจ หรือไม่พอใจกับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งการเล่นในกลุ่มเพศเดียวกันจะทำให้ได้รับทัศนคติและพฤติกรรมในเรื่องความเป็นหญิงและความเป็นชายที่แน่นแฟ้นมากขึ้น หากเด็กผู้ชายมีพฤติกรรมเป็นหญิง มักเป็นที่ล้อเลียนของเพื่อนๆ แต่ในขณะที่เด็กหญิงอาจมีการเล่น โลก โฟน ไม่นุ่มนวล กลับเป็นที่ยอมรับของสังคม

การรับรู้เรื่องเพศส่วนใหญ่มาจากเพื่อน สื่อ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และหนังสือการ์ตูน ดังนั้น เด็กจึงควรได้รับความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องการเกิด ความแตกต่างระหว่างความเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย การแต่งงาน หน้าที่ของอวัยวะเพศ การมีประจำเดือน การแข็งตัวขององคชาติ การฟันเป็ยก ฯลฯ โดยต้องอธิบายด้วยคำง่ายๆ และไม่บอกเล่าเกินจริงจนกลายเป็นสร้างเร้าอารมณ์เด็ก แต่พยายามให้เด็กเข้าใจว่าเป็นการพัฒนาของร่างกาย และแสดงถึงความสมบูรณ์แข็งแรง ซึ่งระยะที่ควรอธิบาย คือ เมื่อพ่อแม่เห็นความเปลี่ยนแปลงของเด็ก หรือเมื่อเห็นภาพความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ ของตัวละครหญิงและตัวละครชายผ่านทางสื่อโทรทัศน์

การเล่นเพศพบได้ประปราย โดยเฉพาะในเด็กผู้ชาย ส่วนมากเด็กจะได้รับการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อม เช่น งานแต่งงานของญาติ การได้ยิน ได้ฟัง และการอ่าน บางครั้งการเล่นอาจเลยเถิดไปจนทำให้เกิดอารมณ์ได้ ผู้ใหญ่จึงควรสนับสนุนให้เด็กวัยนี้เล่นกลางแจ้ง ออกกำลังกาย มีงานหรือกิจกรรมให้ทำ และคอยดูแลใกล้ชิด ไม่ควรไปว่ากล่าวลงโทษรุนแรง แต่ต้องพยายามไม่เปิดโอกาสให้เด็กไปเล่นในที่ลับตาตามลำพัง ถ้าเด็กมีคำพูดหรือวาจาที่ไม่ไพเราะเกี่ยวกับทางเพศ ก็ควรชี้แจงให้เข้าใจ

2.1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ (learning theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ในเรื่องบทบาททางเพศ ได้แก่ ทฤษฎีการวางเงื่อนไขดำเนินการ (operant conditioning) ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ในเรื่องการฝึกเรื่องต่างๆ เช่น เด็กผู้ชายอาจถูกสอนไม่ให้ร้องไห้เมื่อหกล้ม ลูกผู้ชายต้องไม่ร้องไห้ และเวลาที่เด็กล้มและไม่ร้องไห้จะได้รับคำชม แต่หากนำลิปสติกของแม่มาทา จะถูกดุ หรือทำโทษ การลงโทษหรือการให้รางวัลไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ หรือคำพูดก็ตาม จะเป็นวิธีฝึกลักษณะทางเพศของเด็กได้อย่างหนึ่ง นอกจากนี้ ยังมีการกระตุ้นให้เด็กผู้ชายช่วยพ่อซ่อมรั้ว เปลี่ยนหลอดไฟ และในเด็กผู้หญิงจะให้ช่วยแม่ทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้าน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวเป็นบทบาทและหน้าที่ของผู้ชายและผู้หญิงที่พึงกระทำในสังคมไทย

จากการวิจัยพบว่า เด็กไม่ได้มีการเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยพฤติกรรมของตนเองตามทฤษฎีนี้ แต่เด็กจะใช้วิธีสังเกตลักษณะทางเพศ และบทบาททางเพศซึ่งหากมีพฤติกรรมใดของเพื่อน คนรอบข้าง หรือแม้แต่ดารานักแสดงที่ยอมรับจากสังคม ก็จะนำพฤติกรรมนั้นมาเป็นแบบอย่างโดยไม่จำเป็นว่าพฤติกรรมนั้นจะเกิดขึ้นจากการที่ตนเองได้รับรางวัล หรือถูกลงโทษ เช่น เด็กผู้ชายบางคนไม่เคยนำลิปสติกของแม่มาทาเลย ไม่ใช่เพราะเคยถูกลงโทษ แต่เป็นเพราะเรียนรู้จากพฤติกรรมของเพื่อนว่า ถ้าทำเช่นนั้นจะถูกลงโทษ หรือเป็นที่หัวเราะเยาะในกลุ่มเพื่อน

ทฤษฎีการเรียนรู้สังคม (social learning theory) เด็กๆ ชอบที่จะเลียนแบบพฤติกรรม และการแต่งกายของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู และคนที่ได้รับการยอมรับจากสังคมโดยรับรู้ผ่านทางสื่อต่างๆ เช่น ดารา นักร้อง ฯลฯ พ่อหรือพระเอกในละครทำอะไรเด็กผู้ชายมักจะทำตาม ในเด็กผู้หญิงก็เช่นเดียวกัน มักจะมีการแสดงพฤติกรรมเลียนแบบดารานักร้องที่มีชื่อเสียงที่ได้รับการยอมรับจากคนในสังคม เช่น ลักษณะการพูด การแต่งกาย ทรงผม หรือแม้แต่การวางตัวต่อหน้าสาธารณชน และหากถามเด็กว่าอยู่บ้านพ่อหรือแม่ทำอะไร คำตอบของเด็กจะทำให้เราทราบถึงบทบาทของแต่ละเพศที่เด็กเรียนรู้จากที่บ้าน

ทฤษฎีทั้งสองอาจจะเสริมกันและกัน เช่น เด็กอาจจะทดลองเลียนแบบพฤติกรรมผู้ใหญ่เป็นครั้งแรกจากพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู หรือแม้แต่ดารานักร้อง ที่พบเห็นในสื่อต่างๆ ซึ่งหากการกระทำดังกล่าวได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากผู้ใหญ่ จะเป็นการช่วยให้พฤติกรรมนั้นๆ เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

2.1.3 ทฤษฎีพัฒนาการการรู้คิด (cognitive-developmental theory)

ทฤษฎีนี้มีทฤษฎีสมมติว่า ทารกเป็นนักแสวงหาข้อมูล การที่เด็กกลานไปเจออะไรแล้วหยิบใส่ปาก เพราะเด็กยังแสวงหาข้อมูลทางภาษาไม่ได้ จึงได้ข้อมูลจากการแสวงหาเอาเองว่าสิ่งรอบด้วยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ กินได้ และกินไม่ได้ และของที่กินได้จะแบ่งเป็น อร่อย และไม่อร่อย หรือไม่มีรสชาติ

คำว่า “ผู้หญิง” เด็กจะเรียนรู้จากการสังเกตผู้ที่อยู่รอบตัว เช่น แม่เป็นผู้หญิง และตัวเด็กเป็นผู้หญิงจะรู้สึกเหมือนแม่ ไม่เหมือนพ่อ และจะเริ่มแสวงหาว่าผู้หญิงนั้นควรมีพฤติกรรมอะไร และอย่างไรจึงจะเรียกว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยจะสังเกตจากแม่ บุคคลที่อยู่รอบข้าง คารา นักร้อง หรือคนที่ได้รับการยอมรับจากสังคม

ในขณะที่ยังเล็ก ความเข้าใจเรื่องเพศหญิงและเพศชายจะยังเป็นลักษณะรูปธรรม กล่าวคือ เด็กจะมีความเข้าใจจากลักษณะของรูปร่าง เครื่องแต่งกาย ทรงผม ฯลฯ โดยนักทฤษฎีรู้คิดเชื่อว่า แม้ว่าเด็กอายุประมาณ 3 ปี จะเรียนรู้ว่าตนเองเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่ยังไม่มีความเข้าใจว่าเพศไม่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น เด็กผู้หญิงอายุ 4 ปี จะมีความเข้าใจว่าตนเองเป็นผู้หญิง เพราะถ้าไผ่ผมยาว ถ้าหากตัดผมสั้นจะเปลี่ยนเป็นเด็กผู้ชาย หรือเวลานุ่งกระโปรงจะเป็นเด็กผู้หญิง แต่ถ้าเปลี่ยนเป็นนุ่งกางเกงจะเป็นเด็กผู้ชาย ฯลฯ ซึ่งเด็กจะเริ่มมีความเข้าใจและเริ่มรู้จักคิดเรื่องความไม่เปลี่ยนแปลงของเพศก็ต่อเมื่อมีอายุตั้งแต่ 7 ปี ขึ้นไป

ในทางสังคม บทบาททางเพศของแต่ละเพศจะมีลักษณะที่ค่อนข้างตายตัว ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น บทบาททางเพศของเพศหญิง ได้แก่ การเลี้ยงดูลูก ทำความสะอาดบ้าน หุงหาอาหาร ดูแลคนในครอบครัว ทำในสิ่งที่สังคมยอมรับ ในขณะที่เพศชายจะมีลักษณะไม่พึงพรมีอำนาจ ชอบการแข่งขัน ต่อสู้เพื่อความสำเร็จ เก็บกอดอารมณ์ เป็นต้น

ผู้ปกครองที่เชื่อในบทบาททางเพศที่ค่อนข้างตายตัวไม่เปลี่ยนแปลงนี้ จะมีการปฏิบัติต่อบุตรหลานแต่ละเพศแตกต่างกัน โดยแม่จะเป็นผู้ให้ความดูแลและเอาใจใส่แก่ลูก ในขณะที่พ่อจะเป็นเพื่อนเล่นตอนวัยเด็ก โดยจะเน้นพลังความแข็งแรงในลูกชาย แต่จะเน้นความสวยงามและอ่อนโยนในลูกสาว

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาการรับสาร

ทฤษฎีส่วนใหญ่เป็นทฤษฎีในสายความรู้/ความคิด (cognitive tradition) ซึ่งเป็น การศึกษากระบวนการความคิด หรือการประมวลข้อมูล เพื่อตอบคำถามหลักว่ามนุษย์เข้าใจ จัดการ และใช้ข้อมูลในเนื้อหาสารอย่างไร Thomas Ostrom และคณะ (อ้างถึงในกิตติ กันภัย, 2548) แยกแยะระบบความรู้/ความคิด (cognitive system) ออกเป็น 3 มิติ คือ รหัส (codes) โครงสร้าง (structures) และกระบวนการ (processes)

มิติที่หนึ่ง คือ รหัสความรู้/ความคิด (cognitive codes) ซึ่งเป็นหน่วยพื้นฐานของข้อมูล โดยจะถูกเก็บไว้ในความทรงจำ และถูกจัดการในหลายลักษณะ ธรรมชาติที่แท้จริงของรหัสชนิดนี้ ยังไม่ชัดเจนว่ามีลักษณะอย่างไร อาศัยรหัสหลายแบบในการปฏิบัติการแต่ละครั้ง รหัสเหล่านั้น ได้แก่ ความรู้ภาษา (linguistic propositions) ภาพในใจ (visual images) ความทรงจำเกี่ยวกับภาพ ของเหตุการณ์ (event memories) การลำดับการกระทำ (action sequences) และอารมณ์ (emotions)

มิติที่สอง คือ โครงสร้างของความรู้/ความคิด (cognitive structures) เป็นวิธีการจัดการ กับรหัส เช่น คำ ประโยค ภาพ เพราะรหัสเหล่านี้ไม่ได้ทำงานเดี่ยวๆ นักวิจัยสายความรู้/ความคิด ยังมีข้อถกเถียงว่าการจัดการเป็นอย่างไรกันแน่ อย่างไรก็ตามมีการเสนอทฤษฎีมาอธิบายจำนวน หนึ่ง เช่น รหัสย่อยมีการรวมกลุ่มและแยกกันเป็นหมวดหมู่ เช่น “ต้นไม้” อยู่คนละหมู่กับ “ปลา” เป็นต้น คำอธิบายอีกแบบหนึ่ง คือ รหัสเหล่านี้เชื่อมโยงกัน จนกลายเป็นเครือข่ายที่มีความ สลับซับซ้อน เช่น เราสามารถเชื่อมโยง “สีเขียว” กับ “ต้นไม้” คำอธิบายที่ลึกลงไปกว่านั้น คือ รหัส ต่างๆ เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายหลากหลายระดับจากเครือข่ายย่อยถึงทอกันจนเป็นเครือข่ายใหญ่ ที่สลับซับซ้อนขึ้นไปมากๆ ไม่ต่างจาก world wide web

มิติที่สาม คือ กระบวนการความรู้/ความคิด (cognitive processes) หรือการปฏิบัติการ คำถาม คือ อันที่จริงแล้วเราทำอะไรกับข้อมูล มีการนำเสนอทฤษฎีมาอธิบายที่ค่อนข้างหลากหลาย แนวทางหนึ่ง คือ การกระตุ้นเร้าวงกว้าง ซึ่งอธิบายว่าบางอย่างในสิ่งแวดล้อมกระตุ้นจุดเชื่อมต่อ เครือข่ายความรู้/ความคิด และการกระตุ้นเร้านี้แผ่กระจายออกไปกระทบจุดเชื่อมต่ออื่นๆ

ทฤษฎีในกลุ่มรับและประมวลสารแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ กระบวนการตีความหมาย (process of interpretation) หรือการทำความเข้าใจและความหมาย โดยอาศัยทฤษฎีมาอธิบายนิยาม ของความหมาย ที่มาของความหมายว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เนื้อหาสาร และเจตนาของผู้สื่อสารถูก เข้าใจได้อย่างไร และมูลเหตุของการแสดงพฤติกรรมถูกประเมินอย่างไร

ส่วนที่สองเกี่ยวกับการจัดการข้อมูล (information organization) จะอธิบายว่าข้อมูลถูกบูรณาการเข้าไปในระบบความรู้ ความคิด และมีผลต่อทัศนคติอย่างไร เราคิดอย่างไรกับข้อมูลซึ่งเกี่ยวข้องกับทัศนคติของเรา และความสอดคล้องต้องกัน ซึ่งเป็นหลักสำคัญของการจัดการข้อมูลว่าถูกใช้อย่างไรในกระบวนการ

ส่วนที่สามว่าด้วยกระบวนการตัดสินใจ (process of making judgment) อธิบายว่าข้อมูลใหม่ถูกนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลเก่าที่รู้อยู่แล้วอย่างไร ข้อมูลเกี่ยวข้องกับความคาดหวังอย่างไร และคุณค่าของข้อมูลถูกประเมินอย่างไร

ในแต่ละส่วนของกระบวนการรับและประมวลสารนั้นจะประกอบด้วยทฤษฎีย่อยๆ หลายทฤษฎี ซึ่งผู้วิจัยจะเลือกมาเป็นบางส่วนให้เหมาะสมกับงานวิจัย ดังนี้

2.2.1 ทฤษฎีการรับรู้ (perception theory)

การรับรู้เป็นกระบวนการที่คนเราจะเข้าใจสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งที่เราได้ปรากฏกับประสาทสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเร การรับสัมผัสเป็นเพียงข้อมูลดิบ แต่ข้อสรุปที่ได้จากกระบวนการรวบรวมข้อมูลดิบทั้งหมดจากอวัยวะรับสัมผัสเข้าด้วยกันนั้นเป็นการรับรู้ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่กำหนดความต้องการ แรงจูงใจ และทัศนคติของผู้รับสารด้วย

การรับรู้เป็นกระบวนการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสาร ในการแปลสารดังกล่าวและนำไปใช้ในแต่ละบุคคล ทั้งนี้ บุคคลสองคนอาจเปิดรับสารจากสื่อเดียวกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจมีพฤติกรรมในการตอบสนองที่แตกต่างกันได้ เพราะแต่ละบุคคลมีกระบวนการทางด้านบริบททางสังคมที่แตกต่างกัน อีกทั้งความแตกต่างในเรื่องของการรับรู้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะของสิ่งเร้าที่มาในรูปแบบของสารเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับสิ่งเร้าภายนอกกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัว รวมถึงเงื่อนไขในแต่ละบุคคลอีกด้วย ซึ่งจะอาศัยอิทธิพล 3 ประการ ได้แก่

1. ลักษณะของสิ่งเร้า ได้แก่ ขนาด สี รส กลิ่น เป็นต้น ซึ่งคนเราจะสามารถรับรู้ได้โดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5

2. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับสิ่งแวดล้อม หากสิ่งเร้าใดขัดต่อการยอมรับทั่วไปของสังคมหรือไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ หรือสิ่งต่างๆ ที่เป็นปัจจัยรอบตัวบุคคล สิ่งเร้านั้นก็จะได้ไม่ได้รับความสนใจ

3. เงื่อนไขภายในแต่ละบุคคล แต่ละคนจะรับสิ่งเร้าที่สอดคล้องกับกรอบแห่งความรู้ของตนเท่านั้น ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกรอบแห่งความรู้ ได้แก่ ประสบการณ์ ทัศนคติ บุคลิก ลักษณะ และแนวความคิดเกี่ยวกับตนเอง

Verderber (อ้างถึงในสุรรัตน์ ตรีสุกุล, 2547) สรุปว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และสัมพันธ์กันระหว่างกระบวนการย่อย 3 กระบวนการ ดังนี้

1. การให้ความสนใจและการเลือกรับสิ่งเร้า (attention and selection) หมายถึง กระบวนการซึ่งประสาทรับรู้ของมนุษย์ถูกกระตุ้นด้วยสิ่งเร้าต่างๆ มากมายที่เกิดขึ้นภายในสภาพแวดล้อมรอบตัว โดยจะเลือกรับในสิ่งที่ตนเองสนใจ

2. การรวบรวมและจัดระบบของสิ่งเร้า (organization of stimuli) หมายถึง กระบวนการที่สมองรวบรวมและจัดระบบของสิ่งเร้าที่ผ่านเข้ามาทางประสาทรับรู้ทั้ง 5 ช่องทาง เพื่อให้เกิดความหมาย

3. การแปลความหมาย (interpretation) หมายถึง การให้ความหมายแก่สิ่งเร้าหรือข้อมูลที่ได้รับ กล่าวคือ หลังจากสมองเลือกรับและจัดระบบของสิ่งเร้าหรือข้อมูลที่ได้รับจากประสาทรับรู้แล้ว สมองจะแปลความหมายของสิ่งเร้าหรือข้อมูล โดยการสร้างหรือให้ความหมายแก่สิ่งเร้าหรือข้อมูลนั้น

Condry & Freud (อ้างถึงในเบญจมาศ เบ็ญจพรกุลพงศ์, 2544) กล่าวว่า “มนุษย์สามารถรับรู้ได้จากประสาทสัมผัสหลายทาง แต่การรับรู้ที่เรียกได้ว่ามีผลต่อความเข้าใจและการจดจำมากที่สุด คือ การรับรู้ภาพ (visual perception) จึงมีนักจิตวิทยาชาวตะวันตกหลายท่านให้ความสนใจในการศึกษาอิทธิพลของรูปแบบและเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ในระบบการเรียนรู้ทางสังคม และกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมจะเน้นการศึกษาการรับรู้ของเด็ก”

จากการศึกษาในช่วงวัยเรียนพบว่า เด็กที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สามารถบอกได้ว่ารายการที่เป็นการ์ตูน หรือมีตัวละครเป็นหุ่นนั้นเป็นรายการโทรทัศน์ที่เป็นเรื่องสมมติ หรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น ไม่ใช่เรื่องจริง โดยเด็กเล็กๆ จะมีการรับรู้สภาวะความเป็นจริงของรายการโทรทัศน์ได้จากสิ่งชี้แนะทางเทคนิค ตัวละครที่เป็นคนซึ่งมีชีวิตจริง หรือตัวการ์ตูน เป็นต้น

นักจิตวิทยายุคเก่ากล่าวว่า “การรับรู้จะหมายถึงสามัญสำนึก โดยการรับรู้ของมนุษย์เป็นกระบวนการทางกายภาพมีลักษณะเหมือนเครื่องจักร การทำงานของดวงตาและอวัยวะรับสัมผัสส่วนอื่นๆ ของมนุษย์ เปรียบเสมือนการทำงานของกล้อง หรือแถบบันทึกเสียง” ซึ่งความเห็นนี้แสดงถึงความเชื่อมโยงระหว่าง “ความเป็นจริงภายนอก” และการรับรู้ของบุคคล หรือสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจ ในมุมมองนี้จึงเชื่อว่าโดยธรรมชาติแล้วทุกคนจะมีการรับรู้เกี่ยวกับโลกเหมือนกัน

นักจิตวิทยายุคใหม่พบว่า การรับรู้เป็นมากกว่ากระบวนการที่มีความละเอียดอ่อน โดย Berelson & Steiner (1964) ได้ให้คำจำกัดความว่า “การรับรู้เป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อน โดยการเลือกรับ รวบรวม และตีความด้วยระบบสัมผัสทั้ง 5 ของบุคคล จากการกระตุ้นให้กลายเป็นภาพของโลกที่เต็มไปด้วยความหมายที่สอดคล้องกัน” ซึ่งคำจำกัดความนี้เผยให้เห็นถึงบทบาทที่แต่ละคนกระทำต่อการรับรู้ คนจะรับรู้และนำบางสิ่งบางอย่างมากระทำ ซึ่งมีปัจจัยทางจิตวิทยาหลายประการที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ เช่น ประสบการณ์ที่ผ่านมา วัฒนธรรม สิ่งกระตุ้น (ความต้องการ) อารมณ์ และทัศนคติ

การรับรู้ถือเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองพฤติกรรมใดๆ จะขึ้นอยู่กับความรู้จากสภาพแวดล้อมของตนและความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้นๆ ดังนั้น การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยการรับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัจจัยการรับรู้ประกอบด้วย ประสาทสัมผัส และปัจจัยทางจิตใจคือ ความรู้เดิม ความต้องการ และ เจตคติ เป็นต้น การรับรู้จะประกอบด้วยกระบวนการสามด้านคือ การรับสัมผัส การแปลความหมาย และอารมณ์

ในการรับรู้ลักษณะของบุคคลนั้น มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นตามอายุ การรับรู้บุคคลเริ่มเกิดตั้งแต่เด็ก 3 เดือน โดยในวัยนี้เด็กสามารถจำแนกบุคคลคุ้นเคยออกจากบุคคลแปลกหน้าได้ และเมื่ออายุได้ 1 ปี จะเริ่มมีความรู้สึกรักชอบคนหนึ่งมากกว่าอีกคนหนึ่ง แต่จะจำกัอยู่ในขอบเขตของลักษณะทางกายภาพ เช่น จำแนกบุคคลคุ้นเคยกับบุคคลแปลกหน้า โดยอาศัยรูปร่าง หน้าตา

และน้ำเสียง จำแนกผู้ใหญ่กับเด็ก โดยอาศัยรูปร่าง เป็นต้น ซึ่งการรับรู้ของบุคคลจะมีความละเอียดมากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น ทั้งการรับรู้ลักษณะทางกายภาพและทางจิต เช่น เมื่อเห็นเด็กคนหนึ่ง ดิน้อง จะรับรู้ว่าเป็นเด็กคนนี้มีนิสัยเกเร ชอบรังแกน้อง ฯลฯ

การรับรู้เป็นกระบวนการในการเข้าใจสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งจากระบบสัมผัสทั้ง 5 โดย “การรับรู้ภาพ” จะมีผลกระทบต่อความเข้าใจและการจดจำมากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้นำทฤษฎีเรื่องการรับรู้มาใช้วิเคราะห์การรับรู้เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ว่าเด็กประถมวัยมีความเข้าใจเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์อย่างไร

2.2.2 ทฤษฎีการตีความหมายสาร (message interpretation)

Charles Osgood (อ้างถึงในกิตติ กัญญ, 2548) เป็นนักวิจัยที่มีชื่อเสียงในช่วงทศวรรษ 1960 ได้พัฒนาทฤษฎีที่อธิบายความหมายได้ดีที่สุดทฤษฎีหนึ่ง ในช่วงเวลานั้นจิตวิทยากระแสหลักเป็นการศึกษาแนวพฤติกรรมนิยม และแนวความคิดความรู้/ความคิด เพิ่งจะเริ่มมีชื่อเสียง ทฤษฎีของออสกู๊ดนับว่าฐานสำคัญของทั้งแนวพฤติกรรมนิยม และแนวความรู้/ความคิด โดยออสกู๊ดอธิบายเรื่องวิธีที่ความหมายถูกเรียนรู้ และความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับความคิด และพฤติกรรม ทฤษฎีนี้จัดว่าเป็นทฤษฎีในระดับคลาสสิก เพราะมีพยานภาพในการอธิบาย

เราคิดถึงอะไรบ้างเกี่ยวกับคำว่า การเดินทางโดยเครื่องบิน บางทีเราอาจจะมองว่าการเดินทางโดยเครื่องบินนั้นมันวอล ล่องลอย และเป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจ หรือเราอาจจะมองว่าอันตราย และน่ากลัว ไม่ว่าเราจะคิดถึงอะไร สิ่งที่เราคิดนั้นคือ นัยยะของคำ ทฤษฎีของออสกู๊ด คือ การพยายามอธิบายว่านัยยะเหล่านี้มีองค์ประกอบอย่างไร และเกิดขึ้นมาได้อย่างไร

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่ออสกู๊ดใช้เริ่มจากข้อสันนิษฐานที่ว่าปัจเจกบุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นความสัมพันธ์แบบสิ่งเร้า-ตอบสนอง เขาเชื่อว่าความสัมพันธ์ในลักษณะ S-R นี้ เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความหมาย ซึ่งเป็นเรื่องภายในเป็นเรื่องการตอบสนองของจิตใจต่อสิ่งเร้า เช่น เมื่อเราเห็นเครื่องบินก็จะเกิดความคิดเชื่อมโยงขึ้นภายในจิตใจ

ความคิดเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่เกิดขึ้นจริงๆ นั้น ซับซ้อนกว่าตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นมาก เมื่อเราเห็นสิ่งเร้ากายภาพ (เครื่องบิน) เราก็มียุติการตอบสนองเชิงพฤติกรรม (ไม่ขึ้น) การตอบสนองนี้เชื่อมโยงกับสิ่งที่เกิดขึ้นภายในใจ นั่นคือ ความหมายเกิดขึ้น

ระหว่างการเห็นสิ่งเร้า (เครื่องบิน) กับการตอบสนอง (ไม่ขึ้น) การรับสิ่งเร้าจะนำไปสู่ความหมายที่เกิดขึ้นภายใน ซึ่งทำให้เกิดการตอบสนองออกไป

ความหมายในใจสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือ การตอบสนองภายใน และ สิ่งเร้าภายใน กระบวนการที่เกิดเป็นลูกโซ่จึงประกอบด้วย

(1) สิ่งเร้ากายภาพ → (2) การตอบสนองภายใน → (3) สิ่งเร้าภายใน → (4) การตอบสนองออกไปสู่ภายนอก

ตัวอย่างเช่น คนที่กลัวการบินมีการตอบสนองภายใน (ความกลัว) ต่อเครื่องบิน และความกลัวนี้ นำไปสู่แนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยง ซึ่งเป็นสิ่งเร้าภายในใจที่จะทำให้เกิดการตอบสนองออกไปสู่ภายนอก คือ ไม่ขึ้นเครื่องบิน

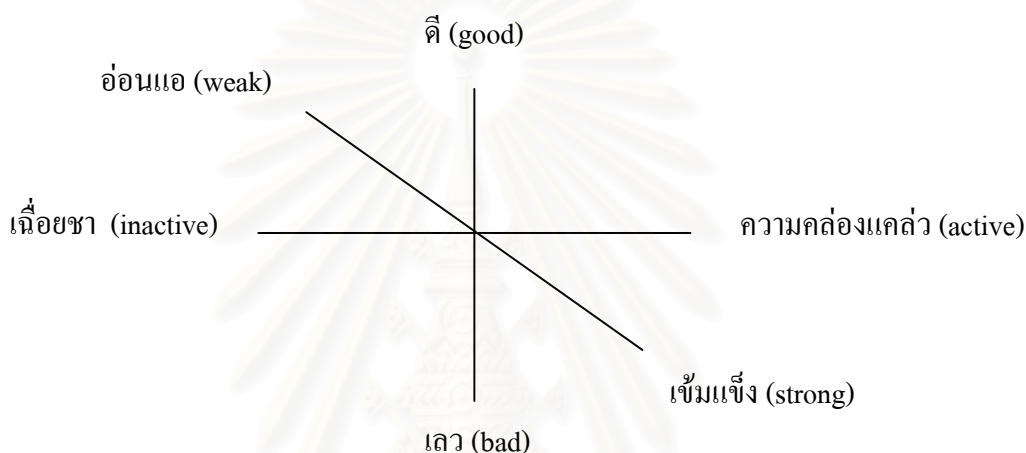
นอกเหนือจากสิ่งเร้าเชิงกายภาพแล้ว ความหมายยังเกิดจากสัญลักษณ์สิ่งนั้นๆ เช่น คำ และท่าทางได้อีกด้วย นั่นคือ เมื่อสัญลักษณ์จับคู่กับความหมายใดแล้ว สัญลักษณ์นั้นก็จะสามารถทำให้เกิดการตอบสนองได้ไม่ต่างจากสิ่งเร้าเชิงกายภาพนั้น นี่คือเหตุผลว่าทำไมบางคนจึงกลัวเครื่องบินต่างๆ ที่ได้ยินแค่คำว่าเครื่องบิน โดยที่ไม่ได้เห็นตัวเครื่องจริงๆ ด้วยเหตุที่ความหมายเป็นเรื่องเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลที่มีประสบการณ์ต่อสิ่งเร้าตามธรรมชาติแตกต่างกันออกไป ดังนั้นความหมายจึงมีคุณลักษณะเชิงนัยยะ

ความหมายส่วนมากไม่ได้ถูกเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงกับสิ่งเร้าตามธรรมชาติ แต่เกิดจากความคิดเชื่อมโยงระหว่างสัญลักษณ์หนึ่งกับสัญลักษณ์อื่นๆ อันเป็นกระบวนการนามธรรมที่เกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องอาศัยการกระทบกับสิ่งเร้าเชิงกายภาพ

ออสกู๊ดได้คิดวิธีการวัดความหมาย เรียกว่า semantic differential โดยใช้หลักสันนิษฐานที่ว่าความหมายสามารถจะแสดงออกได้โดยการใช้คำคุณศัพท์ วิธีการนี้เริ่มจากการหาคำคุณศัพท์ขึ้นมาชุดหนึ่ง และจัดให้เป็นสองขั้วตรงข้ามกัน เช่น ดี-เลว สูง-ต่ำ ช้า-เร็ว เพื่อให้ผู้ตอบตอบว่าคิดอย่างไรต่อคุณสมบัตินี้ดังกล่าว ผู้ตอบกลางบนช่องว่างระหว่างคำคุณศัพท์ เพื่อแสดงระดับความดี ความเลวที่เชื่อมโยงกับสิ่งเร้า โดยแบ่งออกเป็น 7 ระดับ เครื่องมือวัดมีลักษณะดังแสดง

ดี _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ : _____ เลว

ออสกูดใช้เทคนิคทางสถิติที่เรียกว่า factor analysis ในการวิเคราะห์หาความหมาย โดยการค้นพบวิธีดังกล่าว นำไปสู่การสร้างทฤษฎีพื้นที่ทางความหมาย (theory of semantic space) กล่าวคือ ความหมายที่มีต่อสัญญะนั้นถูกกำหนดวางลงบนพื้นที่เชิงนามธรรม ซึ่งมี 3 มิติ คือ การประเมินกิจกรรม และสมรรถนะ ทุกๆ สัญญาที่กระทบปัจเจกบุคคล และทำให้เกิดการตอบสนอง นั้น ประกอบด้วยความหมายเกี่ยวกับการประเมิน (ดีหรือเลว) กิจกรรม (ความคล่องแคล่วหรือเฉื่อยชา) และสมรรถนะ (เข้มแข็งหรืออ่อนแอ) ความหมายโดยนัยยะของสิ่งคำอยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งบนพื้นที่เชิงนามธรรมนี้ ภาพพื้นที่ความหมายแสดงได้ด้วยแผนภาพดังนี้

เครื่องบินอาจถูกให้ความหมายว่า ดี คล่องแคล่ว และแข็งแรง หรือ เลว คล่องแคล่ว และแข็งแรงก็ได้ แมงมุมอาจถูกมองว่าเลว เฉื่อยชา และแข็งแรง หรือดี คล่องแคล่ว และอ่อนแอ เป็นต้น

ออสกูดทำวิจัยโดยใช้เครื่องมือ semantic differential กับเรื่องราวที่หลากหลาย เช่น คำ เพลง ศิลปะ หรือแม้แต่เสียงสะท้อน รวมทั้งการวิจัยด้านวัฒนธรรมอีกด้วย ออสกูดเชื่อว่า ปัจจัยทั้ง 3 มิติของความหมายใช้อธิบายได้กับทุกเรื่อง และมีลักษณะเป็นสากล

ผู้วิจัยจะนำทฤษฎีความหมายของออสกูดมาใช้วิเคราะห์การตีความความหมาย เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ โดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับ ภาพการแสดงออกทางเพศที่ปรากฏ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพดังกล่าว

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ

2.3.1 มิติทางเพศ

แนวทางการศึกษาเรื่องเพศมีประวัติศาสตร์เริ่มจากการศึกษาเพศแนวสารัตถะ ที่เน้นการศึกษาเพศในระบบชีววิทยา หลังจากนั้นการศึกษาแนวจิตวิทยา แนวปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ แนววัฒนธรรมศึกษา และสตรีนิยมจึงเกิดขึ้นตามมา อาจกล่าวได้ว่าการศึกษาเรื่องเพศ มีพัฒนาการทางแนวคิดและทฤษฎีที่หลากหลายเรื่องหนึ่ง

มิติทางเพศประกอบด้วยความรู้ 3 หลัก (อ้างอิงในกิตติ และวิลาสินี, 2546) ได้แก่ เพศสรีระ (biological sex) เพศภาวะ/เพศสภาพ/ความเป็นเพศ (gender) และเพศวิถี (sexuality)

เพศสรีระ (biological sex)

เพศสรีระ หมายถึง เพศที่จำแนกตามสรีระหรือระบบชีววิทยา กล่าวคือ เป็นการบ่งบอกว่าเป็นเพศหญิง หรือเพศชาย โดยปัจจัยที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่น เพศหญิงเท่านั้นที่สามารถตั้งครรภ์ และคลอดบุตรได้ แต่ทั้งนี้อาจจะรวมไปถึงเพศที่มีการเปลี่ยนแปลงระบบเพศตามชีววิทยาแต่กำเนิดด้วย เช่น พวกที่มีการแปลงเพศ (transgender)

ทฤษฎีสตรีนิยมได้นิยามคำว่า “sex” ว่า หมายถึง เพศเฉพาะในเชิงชีววิทยาของบุคคลเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง หรือผู้ชายที่มีสรีระบ่งบอกความเป็นเพศหญิงและชาย การจำกัดความหมายของ “sex” ให้เฉพาะเจาะจงเช่นนี้ เป็นความตั้งใจของนักสตรีนิยมที่ต้องการจำแนกคำว่า “sex” ออกจากคำว่า “gender” ด้วยการลดรูปความหมายของคำว่า “sex” ให้เหลือเพียงแค่เรื่องทางชีววิทยาและกายวิภาค ทั้งนี้ เพื่อให้การวิเคราะห์เรื่องบทบาททางเพศ (sex role) นั้นถูกทำความเข้าใจเสียใหม่ว่าไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีววิทยาหรือเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดมาตามธรรมชาติ (อ้างอิงในนราธิป วิรุฬห์ชาติพะพันธ์, 2548)

เพศภาวะ/เพศสภาพ/ความเป็นเพศ (gender)

เพศภาวะ/เพศสภาพ/ความเป็นเพศ หมายถึง ความเป็นผู้หญิงและผู้ชายที่ไม่ได้ถูกกำหนดโดยระบบทางสรีระหรือชีววิทยา แต่ถูกกำหนดโดยปัจจัยทางวัฒนธรรม สังคม และอื่นๆ ทำให้สังคมเกิดความคาดหวังต่อความเป็นหญิงและชายในแง่มุมเฉพาะต่างๆ และมีส่วนกำหนดความเชื่อ (belief) ทักษะคติ (attitude) มายาคติ (myth) รวมทั้งประเพณีปฏิบัติต่างๆ ที่ถูกทำให้กลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม (social norms) ในเรื่องของความเป็นหญิงและชาย

scutt (อ้างถึงในวารุณี ภูริสินสิทธิ, 2544) กล่าวว่า เพศภาวะ/เพศสภาพ/ความเป็นเพศ เป็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนในทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และจิตวิทยาระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ความเป็นเพศเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างสังคม โดยพฤติกรรมต่างๆ จะถูกเรียนรู้ทางสังคม

เพศหญิงหรือเพศชายเป็นข้อเท็จจริงทางสรีระ แต่การจะกลายเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายเป็นกระบวนการทางวัฒนธรรม กล่าวคือ วัฒนธรรมสร้างความเป็นหญิงและความเป็นชายในสังคมขึ้น โดยวัฒนธรรมจะเป็นสิ่งที่บอกว่าคุณในสังคมควรปฏิบัติตัวอย่างใด คิดอย่างไร และควรคาดหวังอะไรจากผู้อื่น เช่น ผู้หญิง (ในวัฒนธรรมไทย) ต้องเรียบร้อย ไม่พูดจาส่งเสียงดัง บอบบาง อ่อนโยน ถ่อมตน เป็นห่วงเป็นใยผู้อื่น พร้อมทั้งจะให้ความช่วยเหลือในทุกเรื่อง ภรรยาต้องเชื่อฟังสามี สามีต้องเป็นผู้นำในครอบครัว หรือผู้หญิงต้องให้ความสำคัญกับหน้าที่ภรรยาและแม่มากกว่าการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

ในขณะที่ผู้ชาย (ในวัฒนธรรมไทย) ต้องมีความหนักแน่น ก้าวร้าว มีเหตุผล หรือมีความคิดที่เป็นระบบ เป็นผู้นำ และต้องทำงานเพื่อประสบความสำเร็จซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด หรือผู้ชายต้องเป็นผู้เกี่ยวพาราสี ถ้าผู้หญิงคนใดเป็นผู้เกี่ยวพาราสีผู้ชายก่อนผู้หญิงคนนั้นจะถูกตำหนิจากสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นความคาดหวังที่สังคมมีต่อความเป็นหญิงความเป็นชาย และถ้าใครไม่ทำตามที่สังคมคาดหวัง ก็จะได้รับความคิดเห็น หรือเยาะเย้ยถากถางจากสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายในสังคมต้องปฏิบัติตามวัฒนธรรมที่สังคมกำหนด ดังนั้น ความเป็นหญิงและความเป็นชายจะแปรเปลี่ยนไปตามเวลาและสถานที่ กล่าวคือ ความเป็นหญิงและความเป็นชายในยุคสมัยหนึ่งอาจไม่เป็นความเป็นหญิงและความเป็นชายในอีกยุคสมัยหนึ่ง เช่น สังคมไทยในอดีต ผู้หญิงในชนชั้นกลางหรือชนชั้นสูงถูกคาดหวังให้อยู่อยู่กับบ้าน ดูแลครอบครัว การทำงานนอกบ้านถือว่าไม่มีเกียรติผู้เป็นสามี แต่ปัจจุบันการทำงานนอกบ้านของผู้หญิงนั้นถือเป็นเรื่องปกติ และในบางส่วนถือเป็นความจำเป็นของครอบครัว

นอกจากแตกต่างกันตามเวลาและสถานที่แล้ว การให้ความหมายทางสังคมต่อความเป็นเพศยังเป็นผลจากสถาบันทางเศรษฐกิจและสถาบันทางการเมืองในแต่ละยุคสมัยและในแต่ละสังคมด้วย เช่น ในช่วงเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้หญิงโดยเฉพาะในประเทศที่เข้าร่วมสงคราม ผู้ชายต้องออกไปรบ ผู้หญิงถูกเรียกร้องให้ออกมาทำงานทั้งในโรงงานอุตสาหกรรม และในงานด้านอื่นๆ เพื่อให้ระบบเศรษฐกิจดำเนินไปได้ แต่เมื่อสงครามยุติลง ผู้หญิงถูกผลักออกจากตลาดแรงงานเพื่อให้ผู้ชายมีงานทำ และผู้หญิงก็ถูกจำกัดว่าหน้าที่ของผู้หญิง คือ ดูแลบ้านและครอบครัว

กรณีการแบ่งหน้าที่ของผู้หญิงและชายให้แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาดเกิดขึ้นจากระบบคิดที่แบ่งสังคมออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นสาธารณะ ได้แก่ กิจกรรมนอกบ้านหรือเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และบอกว่าส่วนนี้เป็นสังคมของผู้ชาย อีกส่วนถือว่าเป็นเรื่องชีวิตส่วนตัว ได้แก่ เรื่องในบ้าน หรือการดูแลบ้านเรือนและสมาชิกภายในครอบครัว โดยมองว่าส่วนนี้เป็นของผู้หญิง ระบบคิดนี้เริ่มเกิดขึ้นในสังคมตะวันตก เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงการผลิตจากเกษตรกรรมมาเป็นอุตสาหกรรม การผลิตแบบอุตสาหกรรมทำให้งานและบ้านถูกแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด อุดมการณ์ความเป็นแม่บ้าน ได้ถูกสร้างขึ้นและจำกัดบทบาทผู้หญิงให้อยู่ภายในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้หญิงชนชั้นกลางและชนชั้นสูง

ความเป็นเพศ เป็นความคิดรวบยอดที่แตกต่างจากเรื่องบทบาททางเพศ เพราะความเป็นเพศไม่ได้หมายถึงเพียงแบบแผนที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ของความเป็นเพศ เช่น บทบาทในการดูแลลูกเป็นของผู้หญิง บทบาทในการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเป็นของผู้ชาย แต่ยังมีความสัมพันธ์ในแง่มุมอื่นๆ ที่ไม่ได้ถูกสะท้อนออกมาในเรื่องของบทบาท เช่น ผู้หญิงรู้สึกว่าย่อกว่าชาย ต้องการพึ่งพิงผู้ชาย และต้องการมีผู้ชายในชีวิตเพื่อให้ชีวิตมีความสมบูรณ์ขึ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความหมายของความเป็นเพศทั้งสิ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพศวิถี (sexuality)

เพศวิถี หมายถึง ระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนด จัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับบรรทัดฐานทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าทีเกี่ยวกับเรื่องเพศ การแต่งกาย เป้าหมายในความสนใจทางเพศ และการสร้างจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งรวมไปถึงการออกกฎหมาย ระเบียบหรือกฎหมายต่างๆ ที่มาควบคุมหรือกำกับดูแลเรื่องเพศของคนในสังคม ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ วิถีทางเพศของคนทั้งระดับปัจเจกบุคคลและระดับสังคม จะมีการสร้างบรรทัดฐานชุดหนึ่งที่ยอมรับหรือให้ความชอบธรรมกับเพศวิถีที่กำหนดขึ้นเท่านั้น จนกลายเป็นมาตรฐานหลักเกี่ยวกับเรื่อง “เพศปกติ (normal sex)” หรือ “เพศที่ชอบธรรม (legitimated sex)” อันเป็นผลให้คนในสังคมแยกแยะเรื่องเพศที่ถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งเชื่อว่าเป็นการแยกวิถีปฏิบัติของคนส่วนใหญ่ในสังคม ออกจากเรื่องเพศที่ไม่ถูกต้อง เช่น พวกนิยมรักร่วมเพศ เพศสัมพันธ์นอกสมรส เพศสัมพันธ์ผ่าน การซื้อขาย ซึ่งจะกลายเป็นกลุ่มที่มีเพศวิถีที่ผิดปกติ หรือเบี่ยงเบนออกไปทันที และถูกมองว่าเป็นต้นเหตุของการก่อปัญหาในสังคม

ในปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงแนวคิดเรื่อง “เพศวิถี” มีทิศทางเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มีการควบคุมความต้องการ และการแสดงออกทางเพศอย่างเคร่งครัด มาสู่ความเป็นอิสระมากขึ้น และดูเหมือนคนในสังคมจะเริ่มแสวงหาความพึงพอใจ และการแสดงออกทางเพศได้อย่างเสรี และเปิดเผยมากขึ้น

2.3.2 การนำเสนอเรื่องราวทางเพศผ่านสื่อ

Shimp (อ้างถึงในนงลักษณ์ ยิ้มสรวล, 2543) ได้กล่าวถึงบทบาทที่สำคัญในการนำเรื่องราวทางเพศเข้ามาใช้ในงานสื่อสารมวลชนไว้ว่า “การใช้เรื่องราวทางเพศมาเป็นเครื่องมือดึงความสนใจ มักนิยมใช้ผู้แสดงแต่งกายเข้าขวน เพื่อปลุกเร้าให้เกิดการตอบสนองทางอารมณ์ ซึ่งการตอบสนองนี้จะเพิ่มผลของการชักจูงให้ติดตามเรื่องนั้นๆ ได้” มิติต่างๆ ของการนำเสนอเรื่องราวทางเพศผ่านสื่อ สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

วัตถุที่ใช้นำเสนอ

ในการนำเสนอเรื่องราวทางเพศผ่านสื่อมวลชนนั้น มักเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับคนเพราะเห็นได้จากการที่มักมีการใช้คนเป็นผู้แสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่นำผู้แสดงแบบที่มีรูปร่างหน้าตาดีดูดีมาเพียงไร ก็ยิ่งทำให้สามารถก่อให้เกิดการตอบสนองในทางบวกมากขึ้น

เพศของผู้แสดงแบบ

การนำเสนอเรื่องราวทางเพศ สามารถใช้ทั้งผู้แสดงที่เป็นชายหรือหญิง เช่น การใช้ผู้หญิงที่แต่งกายวิบๆ แวมๆ หรือโป้เปลือยมาแสดง การใช้คำชี้แนะที่ส่อไปในเรื่องเพศ หรือคำพูดสองแง่สองง่าม ซึ่งงานหลายชิ้นจะมีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ชาย จึงมีการใช้ผู้แสดงแบบหญิงที่รูปร่างดีสวย และเซ็กซี่ เพื่อช่วยให้ผู้บริโภครอคจดจำเรื่องนั้นๆ ได้ดีขึ้น

การนำเสนอเรื่องเพศ ไม่ได้จำกัดกลุ่มเป้าหมายไว้ที่เพศชายเพียงอย่างเดียว เพศหญิงก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของการนำเสนอได้ เช่น ภาพผู้หญิงนุ่งน้อยห่มน้อย เปลือยกาย หรือยั่วยวนมีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้าม มักปรากฏให้เห็นในโฆษณาสินค้า เพื่ออธิบายถึงผลของการใช้สินค้า เช่น สินค้าประเภทเครื่องสำอาง สินค้าแฟชั่นต่างๆ ที่จะสร้างบุคลิกภาพ และเสริมเสน่ห์ทางเพศให้กับผู้ใช้ หรือเป็นการเพิ่มความรู้สึกที่บ่งบอกความเป็นอิสระในเรื่องเพศ และกล้าแสดงออกมากขึ้น

การเปิดเผยร่างกาย

ภาพเปลือยกาย หรือภาพนู้ด เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำมาเสนอถึงความโป๊เปลือย หรือชาย เพียงแต่นำสิ่งที่ปกปิดร่างกายออก เผยให้เห็นบางส่วนที่ซ่อนเร้น ส่วนโค้งเว้าของรูปร่างที่เหมือนกับประติมากรรมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ซึ่งสามารถดึงดูดใจให้คนหันมาให้ความสนใจได้อย่างไม่น่าเชื่อ

2.3.3 ลักษณะสัญลักษณ์ทางเพศที่จะพบในละครโทรทัศน์ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1. การนำเสนอทางวจนภาษา

เป็นการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศผ่านคำหรือข้อความที่ออกมาจากผู้ประกาศการพูดหน้ากล้อง หรือบทสนทนาโต้ตอบของผู้แสดง ซึ่งปรากฏในลักษณะดังนี้

- คำหรือข้อความที่แสดงถึงความน่าหลงใหล หรือความน่าประทับใจของผู้แสดง
- คำหรือข้อความเกี่ยวกับการสร้างความพึงพอใจให้กับเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม
- คำหรือข้อความที่กล่าวถึงสรีระ รูปร่าง หรือบุคลิกที่ดีของผู้แสดง
- คำหรือข้อความที่มีความหมายสองแง่สองง่ามเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ
- คำหรือข้อความที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ทางเพศ

2. การนำเสนอทางอวจนภาษา

- ลักษณะที่ปรากฏทางสรีระ ซึ่งจะเป็นการเปิดเผยและเน้นให้เห็นสัดส่วนหรือเรือนร่างอย่างชัดเจนของผู้แสดง เช่น หน้าอก สะโพก เรียวขา โดยการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าบางเบา รัศรูป เสื้อคอลึก กระโปรงหรือกางเกงที่สั้นมากเกินไป หรือเปลือยกาย

- ลักษณะที่ปรากฏทางอากัปกริยา หรืออิริยาบถของผู้แสดง เช่น การแสดงอากัปกริยา สีหน้า สายตา หรือเรียวปากที่เขี้ยววน ทำท่าย หรือการแสดงกิริยาอาการที่แสดงให้เห็นถึงสัมพันธ์ภาพในลักษณะของการเป็นคู่รัก เช่น การสัมผัส ลูบไล้ คลอเคลีย กอดรัด ฯลฯ

- การสื่อความหมายด้วยคุณลักษณะเฉพาะตัวของเสียง เช่น การเปล่งเสียงจากผู้พูดหน้ากล้อง หรือ สีสันและทำนองของดนตรีประกอบ

- การใช้บุคลิกลักษณะ โดยผู้แสดงที่มีบุคลิกลักษณะเป็นคนเซ็กซี่ สามารถเห็นได้จากผลงานที่เคยปรากฏในชิ้นงานอื่นๆ ทางสื่อมวลชน

2.3.4 ลักษณะพฤติกรรมของผู้แสดงที่ปรากฏในการดำเนินเรื่อง

- พฤติกรรมการล่าสอนทางเพศ
- พฤติกรรมที่มีคู่มากกว่าหนึ่ง
- พฤติกรรมการเที่ยวหญิงหรือชายบริการเพื่อสนองความต้องการทางเพศ
- ค่านิยมที่ฝ่ายชายสามารถมีคู่รักได้หลายคนในเวลาเดียวกัน เพื่อแสดงให้เห็นถึงบทบาทในฐานะ “ลูกผู้ชาย”
- ค่านิยมที่ฝ่ายหญิงยอมรับการมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชายก่อนแต่งงาน

ผู้วิจัยจะนำข้อสรุปดังกล่าวเกี่ยวกับมิติทางเพศทั้ง 3 มิติ ได้แก่ เพศสรีระ เพศภาวะ และ เพศวิถี มาอธิบายการนำเสนอเรื่องราวทางเพศผ่านละคร และการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2547) ภายใต้โครงการวิจัยพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็กไทย ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กวัย 1-18 ปี ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์-จิตใจ-สังคม และจริยธรรม ตลอดจนลักษณะของครอบครัวไทย และการอบรมเลี้ยงดูเด็กของครอบครัว เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านครอบครัว และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูกับพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็ก

ในด้านของการใช้เวลาว่างของเด็ก ซึ่งได้สำรวจกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างวัย 6-18 ปี ทำในเวลาว่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 6-13 ปี เกือบทั้งหมดใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์หรือซีดี รอมมา คือ อ่านหนังสือเรียน ออกกำลังกาย ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน ฯลฯ

ในด้านของเด็กกับการใช้สื่อโทรทัศน์ ได้ทำการสัมภาษณ์จากมารดาหรือผู้เลี้ยงดูหลักเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อโทรทัศน์ของเด็ก 1-6 ปี และสัมภาษณ์เด็กอายุ 6-18 ปี โดยตรงพบว่า เด็กกลุ่มตัวอย่างมากกว่าร้อยละ 99 ได้ดูโทรทัศน์ เวลาที่เด็กดูโทรทัศน์จะเพิ่มมากขึ้นตามอายุจาก 10.15, 14.7, 17.9, 20.6, 23.7 และ 26.8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในช่วงอายุ 1, 3, 6, 9, 13 และ 18 ปี ตามลำดับ เด็กในเขตกรุงเทพมหานครใช้เวลาดูโทรทัศน์มากที่สุด โดยในกลุ่มตัวอย่างอายุ 6-13 ปี ดูโทรทัศน์เฉลี่ยวันละ 2.8 ชั่วโมง รายการที่นิยมได้แก่ การ์ตูน ละครหรือภาพยนตร์ และเกมโชว์

มูลนิธิเครือข่ายครอบครัว (2546) ร่วมกับมูลนิธิพัฒนาเด็ก ทำการสำรวจผลกระทบของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศของเด็กอายุ 3-12 ปี: กรณีศึกษาพ่อแม่/ผู้ปกครองที่ภายในครัวเรือนมีสมาชิกอายุ 3-12 ปี และอาศัยอยู่ร่วมกันในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 19 ระบุว่าการแสดงออกทางเพศที่แฝงมากับรายการโทรทัศน์มีผลกระทบต่อบุตรหลานมาก และร้อยละ 23.2 ระบุว่าผลกระทบต่อปานกลาง โดยรายการโทรทัศน์ที่ตัวอย่างระบุว่ามีการแสดงออกทางเพศมาก ได้แก่ ภาพยนตร์ต่างประเทศ ละครก่อน-หลังข่าว การ์ตูนญี่ปุ่น/ฝรั่ง รายการเพลง และการแต่งกายของพิธีกร

นิสารัตน์ (2537) ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวและทัศนคติต่อเรื่องเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวกับพฤติกรรมการเปิดรับ สื่อมวลชน รวมทั้งหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชน และทัศนคติต่อเรื่องเพศ โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอายุ 13-21 ปี จำนวน 300 คน โดยสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญจากแหล่งของตัวอย่างที่

กำหนดไว้ คือ ศูนย์การค้า ซึ่งผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวแบบมีทัศนคติต่อเรื่องเพศในเชิงบวกและเป็นกลาง ส่วนพฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชนนั้น มีการเปิดรับแต่ละสื่อมาก ปานกลางและน้อยต่างกัน กลุ่มตัวอย่างส่วนมากเปิดรับโทรทัศน์ในระดับ 5-7 วันต่อสัปดาห์ โดยเคยพบเห็นหรือรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศจากสื่อมวลชนทุกสื่อ และมีแนวคิดวาทโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่น่าจะให้ประโยชน์ในเรื่องของความรู้เรื่องเพศได้มากที่สุด

2.5 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

Pardun (2005) ทำการศึกษาความเชื่อมโยงของการแสดงออกและผลที่เกิดขึ้นจากการบริโภคเนื้อหาเรื่องทางเพศของเด็กก่อนวัยรุ่นใน 6 สื่อ โดยเลือกสัมภาษณ์เด็กช่วงเกรด 7 และ เกรด 8 จำนวน 1,074 คน จากทั้งหมด 3,261 คน เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องทางเพศบนพื้นฐานการวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับรูปภาพ โป๊เปลือย การเสียดสีทางเพศ การสัมผัส การจูบ และการร่วมประเวณีผ่านสื่อ 6 ประเภท คือ รายการโทรทัศน์ ภาพยนตร์ นิตยสาร ดนตรี อินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์

ผลการวิเคราะห์ในภาพรวมพบว่า 11% ของสื่อที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับมีเนื้อหาทางเพศประกอบอยู่ และสื่อประเภทดนตรีจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทางเพศมากกว่าสื่ออื่นๆ โดยผ่านทางเนื้อเพลง แต่ขณะเดียวกันสื่อโทรทัศน์จะนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับทางเพศผ่านทางภาพส่วนต่างๆ ของร่างกาย ลักษณะท่าทาง และการแต่งกาย เด็กก่อนวัยรุ่นจะใช้สื่อเป็นเหมือนทางเลือกในชีวิต โดยเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องทางเพศทั้งหมดที่ปรากฏในสื่อ นั้น สามารถสร้างความสนใจให้กับเด็กก่อนวัยรุ่นได้ พวกเขาสามารถปรึกษาเกี่ยวกับโลกของเรื่องราวทางเพศแบบใหม่ๆ วัยรุ่นจะมองหาข้อมูลเกี่ยวกับการนัดเที่ยวกับเพศตรงข้าม และการมีความสัมพันธ์ทางเพศผ่านทางสื่อ และมักจะใช้สื่อเป็นต้นแบบในการปฏิบัติ

Abanto (2003) ศึกษาเรื่องการรับรู้ของเด็กและผู้ปกครองต่อรายการโทรทัศน์ และแนวทางปฏิบัติในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรับชมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครอง โดยจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะประชากรศาสตร์กับการรับรู้รายการโทรทัศน์ ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กอายุ 8-13 ปี จากโรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียนทั่วไป เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองจำนวน 300 คน โดยมีความแตกต่างกันทั้งปัจจัยด้านอายุ เพศ และเชื้อชาติ

ผลการวิจัยกลุ่มตัวอย่างพบว่าส่วนใหญ่สามารถเลือกดูรายการโทรทัศน์ด้วยตัวเอง และปัจจัยด้านเพศ เชื้อชาติ และ โรงเรียน มีอิทธิพลต่อการรับรู้ในรายการโทรทัศน์บางรายการ และโรงเรียน อายุ เพศ ความสัมพันธ์ในครอบครัวจะมีผลต่อการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรับชมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครอง และปัจจัยเกี่ยวกับเพศ ชาติกำเนิด จำนวนลูก และ โรงเรียนของลูกจะมีผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ ในขณะที่ความสัมพันธ์ในครอบครัว และ โรงเรียนของลูกจะมีอิทธิพลต่อการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรับชมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครอง

มูลนิธิครอบครัวไคเซอร์ (1998) โดย Huston และคณะ ได้ทำการศึกษาผลกระทบของสารที่เกี่ยวกับทางเพศ (sexual message) และความสัมพันธ์ของสื่อบันเทิงกับการพัฒนาเกี่ยวกับทางเพศของเด็กและวัยรุ่น ซึ่งพบว่าในปัจจุบันสื่อประเภทบันเทิงมีการนำเสนอเรื่องราวทางเพศเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงเวลาไพรม์ไทม์ ละคร มิวสิควิดีโอ โดยให้เหตุผลว่าสื่อสามารถแสดงบทบาทที่สำคัญในการเป็นแหล่งให้การศึกษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูลเรื่องทางเพศที่ต้องแก่เด็กและวัยรุ่นได้ โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์ซึ่งเป็นสื่อที่ประกอบด้วยทั้งภาพ และเสียง และมีความใกล้ชิดกับเด็กและวัยรุ่นค่อนข้างมาก

จากการวิจัยพบว่าสื่อโทรทัศน์มีศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมของผู้ชมที่เป็นกลุ่มเด็กและวัยรุ่น โดยจะมีความสนใจเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศมากขึ้นน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านบุคคล เช่น ระดับของความเข้าใจ การรับรู้ความเป็นจริง และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อของพ่อแม่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรอบแนวคิด

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยอาศัยเครื่องมือในการวิจัย 2 ประเภท ได้แก่ การตอบแบบสอบถาม (questionnaire) และการสนทนากลุ่ม (focus group) เพื่อแสดงให้เห็นถึงการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ ตลอดจนปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

3.1 บทบาทของนักวิจัย

ผู้วิจัยจะเป็นผู้สัมภาษณ์และวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ ด้วยวิธีการจัดทำแบบสอบถาม และการสนทนากลุ่ม โดยจะจัดเตรียมแนวคำถามเกี่ยวกับการรับรู้และการตีความความหมายการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ เพื่อเก็บบันทึกข้อมูลและนำมาตีความความหมายด้วยตัวเอง

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1 แหล่งข้อมูล

3.2.1.1 ข้อมูลประเภทเอกสาร (document) ได้แก่

- แบบสอบถามเบื้องต้นเกี่ยวกับ1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ และข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีที่ 5 ปีที่ 6 จากโรงเรียนชาย ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนสตรี ได้แก่ โรงเรียนพระมาตธนีอนุสรณ์ และโรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

- ดำเนินาศีติตัวอย่างละครเรื่อง “รักแปดพันเก้า ปี 2” ซึ่งออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง 9 อสมท. ทุกวันอาทิตย์ เวลา 18.00 น. – 19.00 น.

- บทวิเคราะห์แนวคำถามในการสนทนากลุ่มเด็กประถมวัยจากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

- บทวิเคราะห์ วิจารณ์เกี่ยวกับผลกระทบของสื่อมวลชนในการนำเสนอภาพการแสดงออกทางเพศผ่านทางสื่อมวลชน

3.2.1.2 ข้อมูลประเภทบุคคล (informant) ได้แก่

กลุ่มเด็กประถมวัยระดับชั้นปีที่ 4 ปีที่ 5 และปีที่ 6 จากโรงเรียนชาย ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี โรงเรียนสตรี ได้แก่ โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และ โรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาที่มีความแตกต่างกันในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจ ประเภทของโรงเรียน และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อของพ่อ-แม่

3.2.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.2.2.1 กลุ่มตัวอย่างประเภทเอกสาร

- ผู้วิจัยจะเป็นผู้ทำการออกแบบแบบสอบถาม และแนวคำถามในการสนทนากลุ่ม โดยแบ่งเป็น 3 ช่วง ได้แก่ 1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ 2) ข้อมูลด้านพฤติกรรมกรการเปิดรับสื่อ และ 3) ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ เพื่อวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ โดยผู้วิจัยจะเข้าไปเก็บข้อมูลดังกล่าวด้วยตนเอง

- ผู้วิจัยทำดำเนินาศีติตัวอย่างละครเรื่อง “รักแปดพันเก้า ปี 2” ซึ่งเป็นละครที่มีการนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับการแสดงทางเพศในลักษณะที่หลากหลาย ทั้งเรื่องการแสดงออกถึงความรักระหว่างชายหญิง พฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน บทบาทของเพศหญิงในการเป็นแม่ โดยละครดังกล่าวเคยออกอากาศอย่างต่อเนื่อง 2 ปี ทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง 9 อสมท. ทุกวันอาทิตย์ 18.00 น. – 19.00 น. และกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 70% เคยได้รับชม (ภาคผนวก ก)

3.2.2.2 กลุ่มตัวอย่างประเภทข้อมูลบุคคล

- ผู้วิจัยจะทำการสุ่มตัวอย่างโรงเรียนแบบง่าย (simple random sampling) จำนวน 3 โรงเรียน จากโรงเรียนทั้งหมดในสังกัดกรมสามัญศึกษาที่มีการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 883 โรงเรียน (ข้อมูลจากเว็บไซต์กระทรวงศึกษาธิการ) โดยผู้วิจัยทำการสำรวจรายชื่อโรงเรียน เพื่อจับสลากรายชื่อโรงเรียนที่จะทำการศึกษา โดยแบ่งประเภทเป็นโรงเรียนชาย จำนวน 6 โรงเรียน โรงเรียนสตรี จำนวน 22 โรงเรียน และโรงเรียนสหศึกษา จำนวน 855 โรงเรียน ซึ่งได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนjemะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ตามลำดับ

- ผู้วิจัยจะทำการสุ่มตัวอย่างเด็กประถมวัยแบบง่าย (simple random sampling) ในเขตกรุงเทพมหานคร จากในโรงเรียนที่ได้ทำการสุ่มไว้ในเบื้องต้น เพื่อตอบแบบสอบถามเบื้องต้นเกี่ยวกับ 1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ 2) ข้อมูลด้านพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อ และ 3) ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมวัย โดยผู้วิจัยทำการจับสลากหมายเลขห้องของเด็กประถมวัยแต่ละระดับชั้น จนครบจำนวน 420 คน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

(ก) โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี จำนวน 147 คน

เด็กประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 51 คน

เด็กประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 52 คน

เด็กประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 44 คน

(ข) โรงเรียนjemะสิริอนุสรณ์ จำนวน 149 คน

เด็กประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 49 คน

เด็กประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 51 คน

เด็กประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 49 คน

(ค) โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 124 คน

เด็กประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน

(เพศชาย 18 คน และเพศหญิง 22 คน)

เด็กประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 41 คน

(เพศชาย 18 คน และเพศหญิง 23 คน)

เด็กประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 43 คน

(เพศชาย 20 คน และเพศหญิง 23 คน)

- ผู้วิจัยจะทำการสุ่มตัวอย่างเด็กประถมวัยแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 100 คน ดังแสดงตามภาคผนวก ง จากประชากร 420 คน ที่ได้ตอบแบบสอบถามเบื้องต้นแล้ว โดยแบ่งปัจจัยที่ต้องการศึกษาเป็น 4 ปัจจัย ดังนี้

(1) ปัจจัยด้านเพศ

- กลุ่มตัวอย่าง 1 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศชาย จำนวน 10 คน แบ่งเป็นเด็กประถมวัยจากโรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี จำนวน 5 คน และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 5 คน

- กลุ่มตัวอย่าง 2 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศหญิง จำนวน 10 คน แบ่งเป็นเด็กประถมวัยจากโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ จำนวน 5 คน และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 5 คน

(2) ปัจจัยด้านอายุ

- กลุ่มตัวอย่าง 3 ได้แก่ เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่มีอายุ 8 ปี จากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย จำนวน 5 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน

- กลุ่มตัวอย่าง 4 ได้แก่ เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ที่มีอายุ 11 ปี จากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย จำนวน 5 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน

(3) ปัจจัยด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

- กลุ่มตัวอย่าง 5 ได้แก่ เด็กประถมวัยที่ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย จำนวน 5 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน

- กลุ่มตัวอย่าง 6 ได้แก่ เด็กประถมวัยที่ครอบครัวมีรายได้มากกว่า 30,000 บาท จำนวน 10 คน จากโรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี จำนวน 5 คน และโรงเรียนเมษสิริอนุสรณ์ จำนวน 5 คน

(4) ปัจจัยด้านประเภทโรงเรียน

- กลุ่มตัวอย่าง 7 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศชายจากโรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี จำนวน 10 คน

- กลุ่มตัวอย่าง 8 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศชายจากโรงเรียน เลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

- กลุ่มตัวอย่าง 9 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศหญิงจากโรงเรียน เมษสิริอนุสรณ์ จำนวน 10 คน

- กลุ่มตัวอย่าง 10 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศหญิงจากโรงเรียน เลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

3.2.3 วิธีการเก็บข้อมูล

3.2.3.1 ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามเบื้องต้น เพื่อทำการสำรวจข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างด้านประชากรศาสตร์ ข้อมูลด้านพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อ และข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมวัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจะทำการสุ่มจับฉลากเลือกโรงเรียนตามประเภทของโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนชาย โรงเรียนสตรี และโรงเรียนสหศึกษา

3.2.3.2 ผู้วิจัยจะใช้เครื่องมือการสนทนากลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยจะเป็นผู้ทำการจัดกลุ่มสนทนาเด็กประถมวัย และเก็บข้อมูลด้วยเทปบันทึกเสียง พร้อมทั้งจดบันทึกรายละเอียดต่างๆ ด้วยตนเอง โดยเริ่มจากการเปิดซีดีละครเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ความยาวประมาณ 20 นาที ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน รับชมจนจบ จากนั้นจึงเริ่มการสนทนา ประมาณกลุ่มละ 1 ชั่วโมง โดยมีประเด็นคำถามดังนี้

(1) สามารถระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่องได้หรือไม่ และใช้เกณฑ์ใดในการระบุความแตกต่างของเพศชาย และเพศหญิง

(2) สามารถรับรู้ได้หรือไม่ว่าความสัมพันธ์ระหว่าง “ที” และ “จอน” เป็นอย่างไร ถ้าระบุว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน จะรับรู้ได้อย่างไร

- (3) มีความคิดเห็นอย่างไรกับการแต่งตัวและพฤติกรรมของ “พลอย” และเมื่อมีโอกาสจะแต่งตัวในลักษณะดังกล่าวหรือไม่ เพราะเหตุใด
- (4) มีความคิดเห็นอย่างไรกับเหตุการณ์ที่ “ทัศน์” ซึ่งเป็นแฟนกับ “ทราย” แต่กลับไปมีความสัมพันธ์กับ “พลอย” โดยเป็นสาเหตุให้ทั้ง 2 คน ต้องทะเลาะกัน
- (5) ถ้าเป็น “ทัศน์” จะทำพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่
- (6) มีความคิดเห็นอย่างไรกับ “ฟ้า” ที่มีลูกโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน และคิดว่าบทบาทการเลี้ยงดูลูกจำเป็นต้องเป็นของเพศหญิงหรือไม่
- (7) มีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมของ “ทรงพล” ที่เมาแล้วใช้กำลังกระทำกับ “ฟ้า”
- (8) “อิทธิ” มีลักษณะพฤติกรรมการวางตัว และคิดว่าควรนำเป็นตัวอย่างหรือไม่ อย่างไร
- (9) “นุ่น” มีลักษณะพฤติกรรมการวางตัว และคิดว่าควรนำเป็นตัวอย่างหรือไม่ อย่างไร
- (10) มีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”
- (11) ขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ในแต่ละวันมีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งอยู่ด้วยหรือไม่
- (12) สามารถเลือกรายการที่ต้องการรับชมเองหรือไม่
- (13) หากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในรายการโทรทัศน์ พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองได้ให้คำแนะนำบ้างหรือไม่

3.3 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ ด้วยตนเอง ได้แก่ บทวิเคราะห์ วิเคราะห์เกี่ยวกับผลกระทบของสื่อมวลชนในการนำเสนอภาพการแสดงออกทางเพศผ่านทางสื่อมวลชน ข้อมูลจากแบบสอบถามเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ข้อมูลด้านพฤติกรรม การเปิดรับสื่อ และข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ และข้อมูลจากการสนทนากลุ่ม เพื่อนำมาวิเคราะห์ในช่วงเดือนกรกฎาคม – กันยายน 2549 รวมเวลา 3 เดือน

เดือนกรกฎาคม – สิงหาคม พ.ศ. 2549 ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ข้อมูลด้านพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อ และข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมวัย และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 420 ชุด ด้วยการทำการสรุปผลข้อมูล และแผนภาพกราฟแท่ง โดยใช้โปรแกรม “sigmaplot”

เดือนกันยายน พ.ศ. 2549 ผู้วิจัยได้ทำเก็บข้อมูลจากการสนทนากลุ่ม จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน พร้อมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลประเภทบุคคลที่ได้จากแบบสอบถามเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ข้อมูลด้านพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อ และข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมศึกษาจากโรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 420 คน และข้อมูลจากการสนทนากลุ่ม จำนวน 100 คน มาวิเคราะห์ ขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ผู้วิจัยจะสรุปข้อมูลประเภทบุคคลที่ได้จากแบบสอบถามเบื้องต้นด้วยตาราง และแผนภาพกราฟแท่ง โดยการจัดแบ่งข้อมูลออกเป็นหมวดหมู่ (categories) ดังนี้

3.4.1.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

- เพศ
- อายุ
- ระดับการศึกษา
- จำนวนพี่น้องในครอบครัว
- ศาสนา
- สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่อเดือน
- ประเภทของโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนชาย โรงเรียนสตรี และโรงเรียน

สหศึกษา

3.4.1.2 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ

- สื่อที่เปิดรับเป็นประจำ
- ช่วงเวลาในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์เป็นประจำ
- จำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ต่อวัน
- ประเภทรายการที่เปิดรับชมมากที่สุด
- รายการที่เปิดรับชมเป็นประจำ
- กิจกรรมที่ทำขณะเปิดรับสื่อโทรทัศน์

3.4.1.3 ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับ การแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

- การระบุเพศของตัวละครหรือตัวการ์ตูนที่รับชม
- บทบาทเด่นของเพศชายที่ปรากฏอยู่ในละครปัจจุบัน
- ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอภาพบทบาทของเพศชายที่ปรากฏอยู่ใน ละครปัจจุบัน
- บทบาทเด่นของเพศหญิงที่ปรากฏอยู่ในละครในปัจจุบัน
- ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอภาพบทบาทของเพศหญิงที่ปรากฏอยู่ใน ละครปัจจุบัน
- การพบเห็นภาพตัวละครชายแสดงพฤติกรรมว่ามีอำนาจความเป็นชาย เหนือตัวละครหญิง
- ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอภาพตัวละครชายที่แสดงพฤติกรรมว่ามี อำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิง
- การพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครต่างๆ
- ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอพฤติกรรมดังกล่าว
- การระบุลักษณะของตัวละครที่แสดงว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน
- ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอพฤติกรรมดังกล่าว
- ขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ในแต่ละวันมีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งอยู่ ด้วยหรือไม่
- การมีส่วนร่วมของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองหากมีภาพการแสดงออกทาง เพศที่ไม่เหมาะสมในรายการโทรทัศน์

จากนั้นผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้มาหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านประชากรศาสตร์กับข้อมูลด้านพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ และข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

3.4.2 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มของเด็กประถมวัย โดยเลือกปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ที่คาดว่าจะมีความเกี่ยวข้องกับการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และประเภทของโรงเรียน มาวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยดังกล่าวกับการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

3.4.3 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

3.5 การนำเสนอผลการวิจัย

3.5.1 ผู้วิจัยจะนำเสนอผลจากการศึกษาวิเคราะห์การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัย โดยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

- ข้อมูลเบื้องต้นด้านประชากรศาสตร์
- พฤติกรรมการเปิดรับสื่อของเด็กประถมวัย
- การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์
- ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

3.5.2 ผู้วิจัยจะสรุปการวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ โดยอาศัยความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์ และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อของพ่อ-แม่

บทที่ 4

การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับ การแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

การวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัย 2 ประเภท ได้แก่ การตอบแบบสอบถามและการจัดกลุ่มสนทนา เพื่อให้ทราบว่าเด็กประถมวัยมีการเปิดรับชมรายการประเภทใดมากที่สุด และมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ที่เปิดรับชมอย่างไร โดยแบ่งการนำเสนอการวิเคราะห์ดังกล่าวเป็น 2 ส่วน ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์จากข้อมูลแบบสอบถาม

4.2 การวิเคราะห์การรับรู้ การตีความความหมาย และปัจจัยที่มีผลต่อการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์จากข้อมูลการสนทนากลุ่ม

4.1 การวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์จากข้อมูลแบบสอบถาม

ผู้วิจัยจะทำการสรุปและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเบื้องต้น โดยใช้โปรแกรม “SigmaPlot” เพื่อจัดทำแผนภาพสรุปข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ พฤติกรรมการเปิดรับชมสื่อ และหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ กับข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์สิริอนุสรณ์ และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 420 คน

4.1.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์

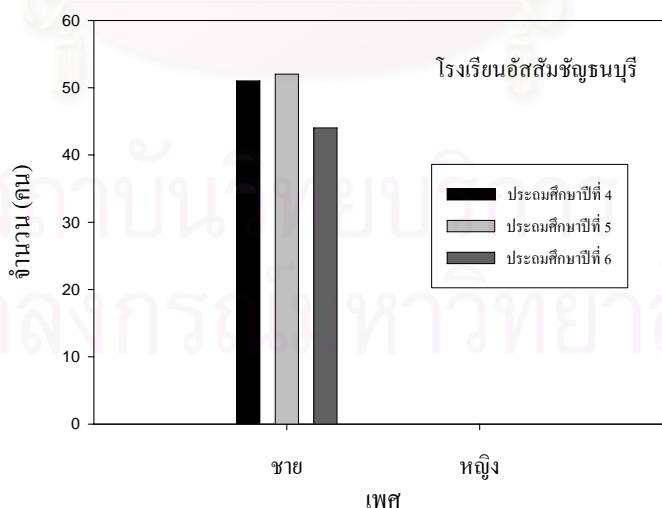
4.1.1.1 ประเภทของโรงเรียน แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

- โรงเรียนชาย ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี จำนวน 147 คน
- โรงเรียนสตรี ได้แก่ โรงเรียนเซนต์ยอห์นธนบุรี จำนวน 149 คน
- โรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 124 คน

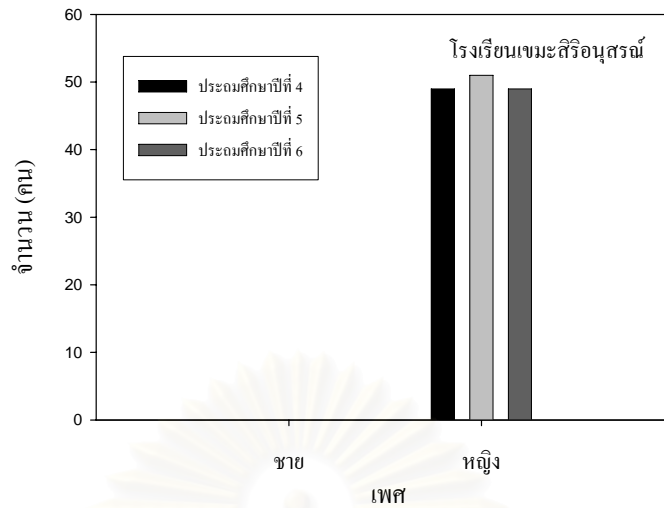
4.1.1.2 ระดับการศึกษา

- เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์ยอห์นธนบุรี และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 140 คน
- เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 5 จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์ยอห์นธนบุรี และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 144 คน
- เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์ยอห์นธนบุรี และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 136 คน

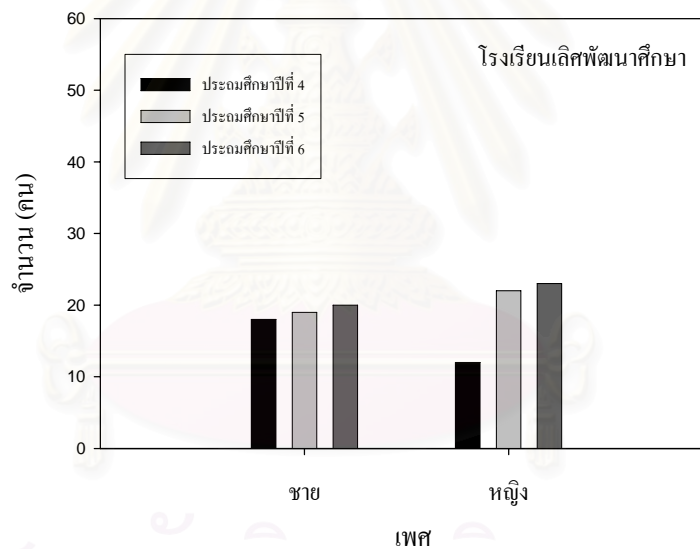
4.1.1.3 เพศ

ภาพที่ 4.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีโดยจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ภาพที่ 4.2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ โดยจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

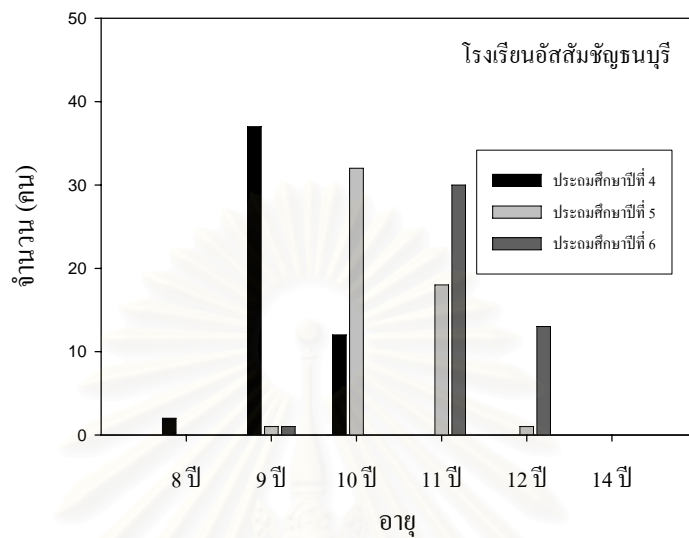
ภาพที่ 4.3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา โดยจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา รวมทั้งสิ้น 420 คน โดยแบ่งเป็น

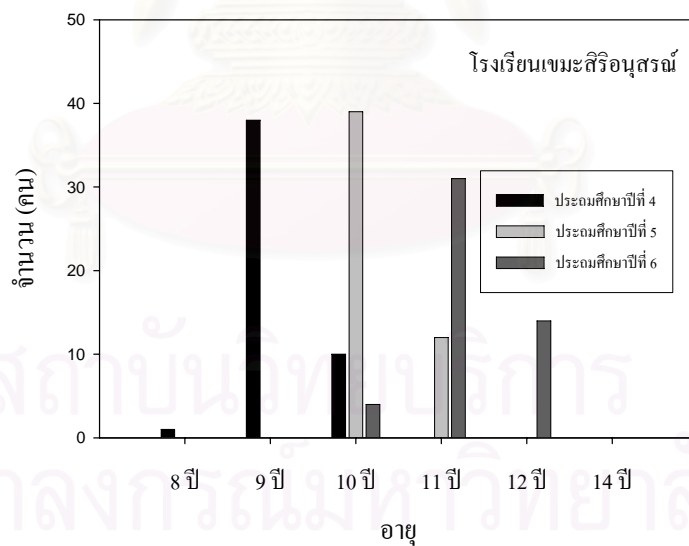
เพศชาย   จำนวน 203 คน

เพศหญิง   จำนวน 217 คน

4.1.1.4 อายุ

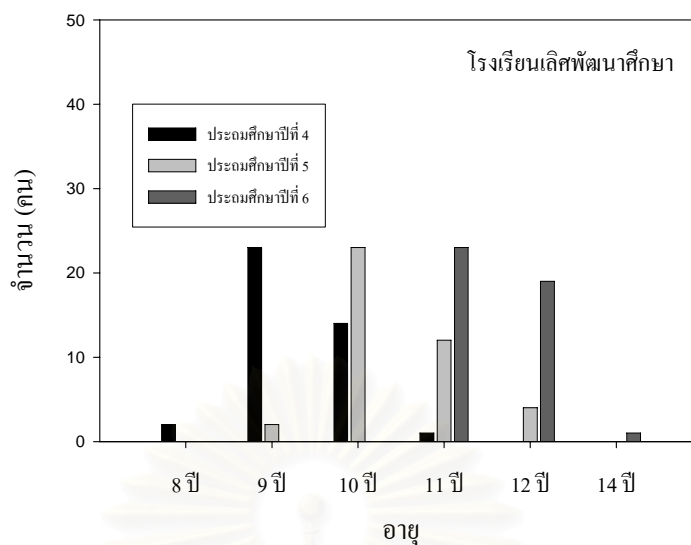

ภาพที่ 4.4 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีในแต่ละชั้นปี

ภาพที่ 4.5 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ในแต่ละชั้นปี

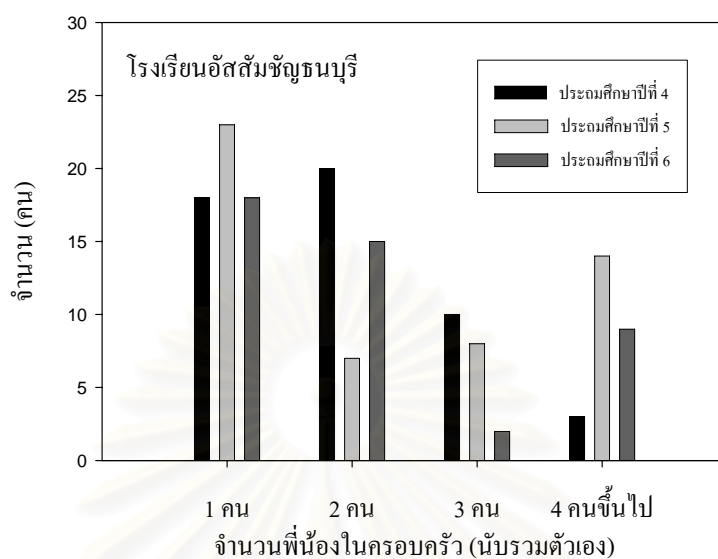
ภาพที่ 4.6 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาในแต่ละชั้นปี

เด็กประถมศึกษาที่อยู่ในระดับชั้นเดียวกันจากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเกษมสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จะมีอายุอยู่ในช่วงที่ใกล้เคียงกัน ดังนี้

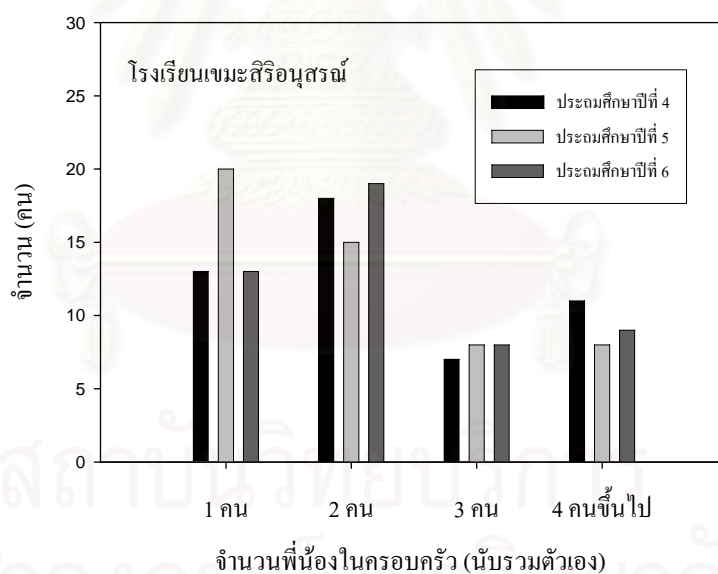
อายุ 8 ปี	จำนวน 5 คน
อายุ 9 ปี	จำนวน 102 คน
อายุ 10 ปี	จำนวน 134 คน
อายุ 11 ปี	จำนวน 127 คน
อายุ 12 ปี	จำนวน 51 คน
อายุ 14 ปี	จำนวน 1 คน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

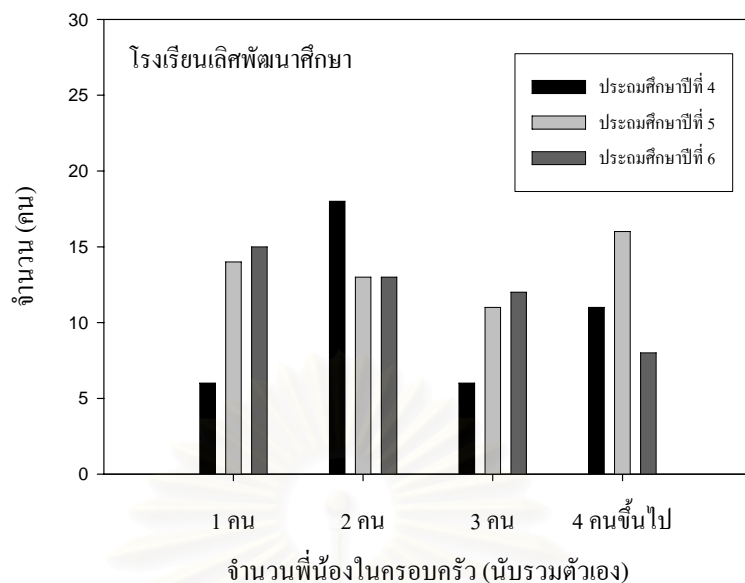
4.1.1.5 จำนวนพี่น้องในครอบครัว

ภาพที่ 4.7 แสดงจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรีในแต่ละชั้นปี

ภาพที่ 4.8 แสดงจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเซนต์ยอห์นธนบุรีในแต่ละชั้นปี

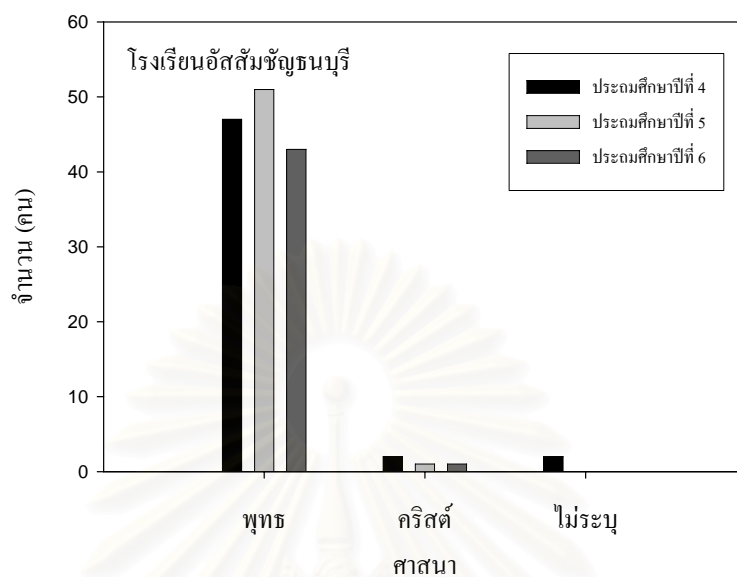
ภาพที่ 4.9 แสดงจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาในแต่ละชั้นปี

ครอบครัวของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิน และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวขนาดเล็ก ดังนี้

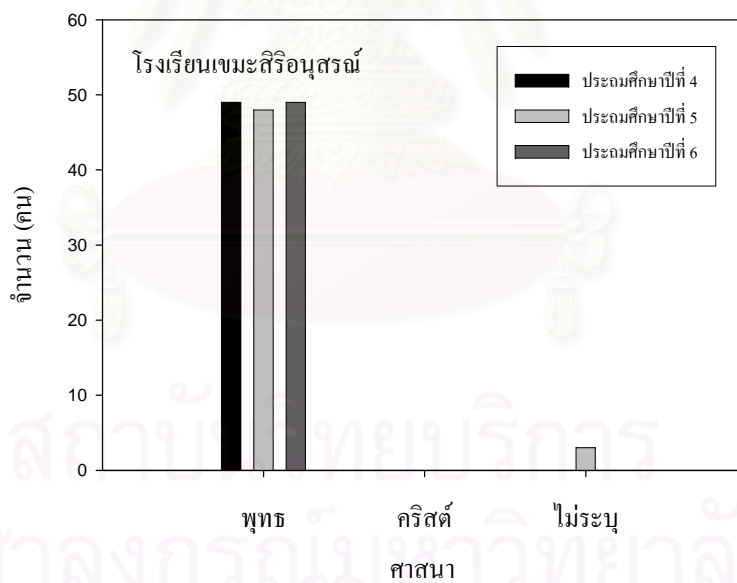
ครอบครัวที่มีลูก 1 คน	จำนวน 140 ครอบครัว
ครอบครัวที่มีลูก 2 คน	จำนวน 138 ครอบครัว
ครอบครัวที่มีลูก 3 คน	จำนวน 64 ครอบครัว
ครอบครัวที่มีลูกมากกว่า 4 คน	จำนวน 78 ครอบครัว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

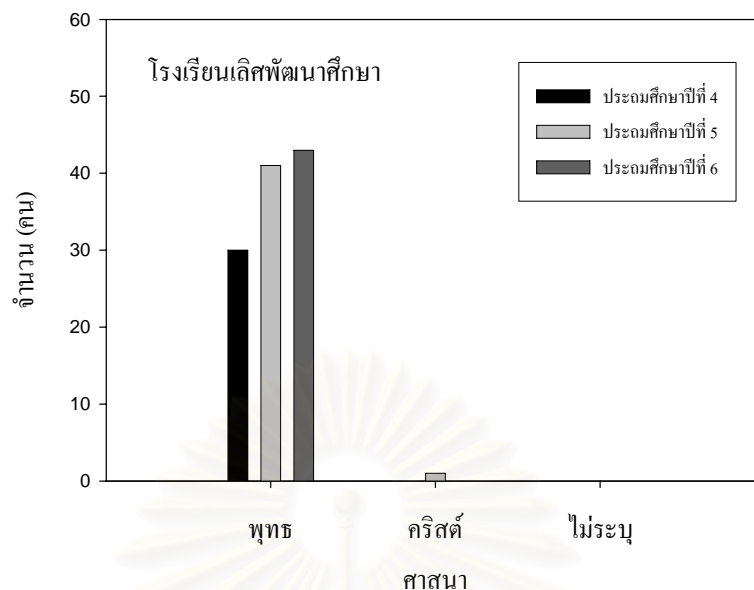
4.1.1.6 ศาสนา

ภาพที่ 4.10 แสดงจำนวนการนับถือศาสนาแต่ละศาสนาของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.11 แสดงจำนวนการนับถือศาสนาแต่ละศาสนาของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์

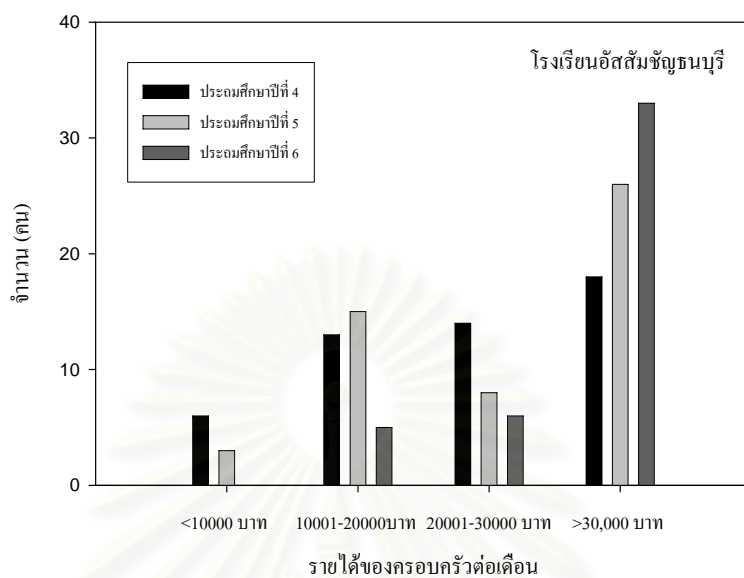
ภาพที่ 4.12 แสดงจำนวนการนับถือศาสนาแต่ละศาสนาของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียน
 เจมะสิรินุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีการนับถือศาสนา 2 ศาสนา ได้แก่

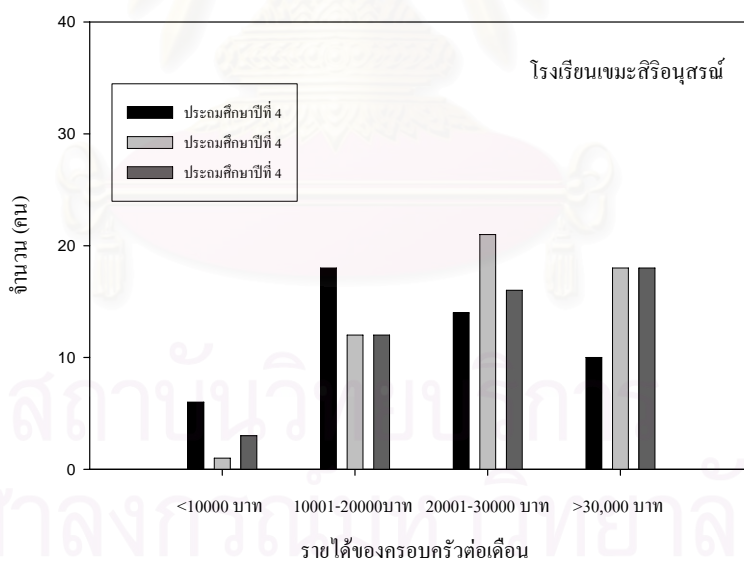
ศาสนาพุทธ	จำนวน 406 คน
ศาสนาคริสต์	จำนวน 8 คน
ไม่ระบุ	จำนวน 6 คน

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

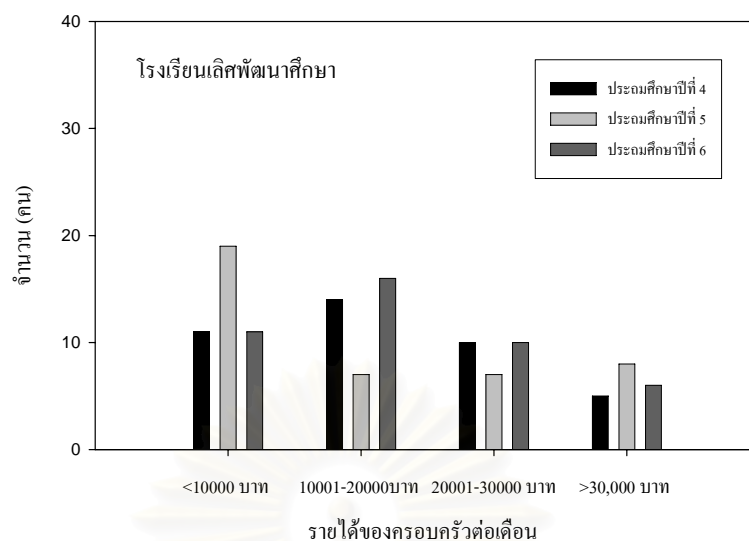
4.1.1.7 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ภาพที่ 4.13 แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.14 แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนพระหฤทัยสุราษฎร์ธานี

ภาพที่ 4.15 แสดงรายได้ของครอบครัวต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

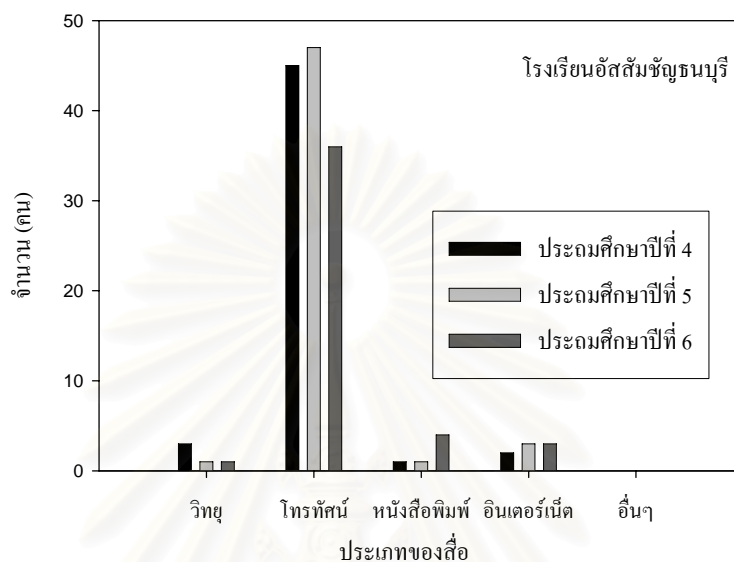
รายได้ของครอบครัวของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียน อัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนพระหฤทัยอโศก และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีดังนี้

รายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน	จำนวน 60 คน
รายได้ 10,001-20,000 บาทต่อเดือน	จำนวน 112 คน
รายได้ 20,001-30,000 บาทต่อเดือน	จำนวน 106 คน
รายได้มากกว่า 30,000 บาท ต่อเดือน	จำนวน 142 คน

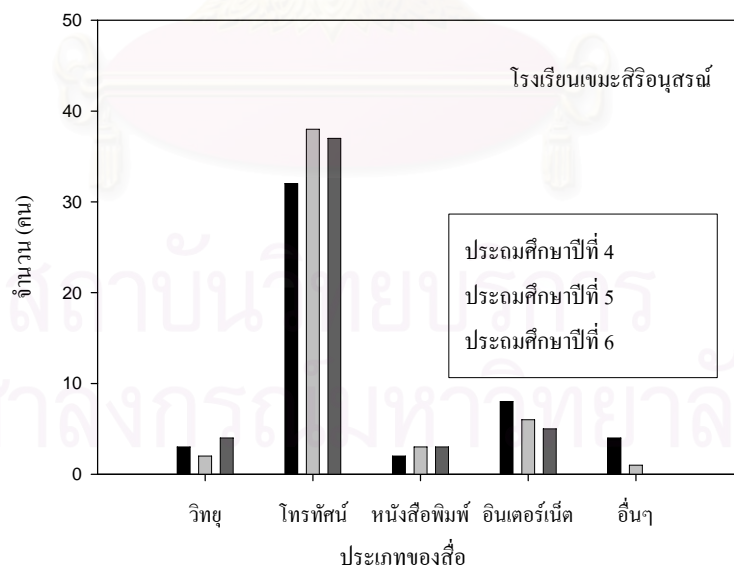
ครอบครัวของเด็กประถมศึกษาโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี จะมีรายได้ส่วนใหญ่มากกว่า 30,000 บาทต่อเดือน ในขณะที่ครอบครัวของเด็กประถมศึกษาโรงเรียนพระหฤทัยอโศก และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาส่วนใหญ่จะมีรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาท และต่ำกว่า 10,000 บาท ตามลำดับ

4.1.2 การเปิดรับสื่อของเด็กประถมวัย

4.1.2.1 ประเภทของสื่อที่เปิดรับจำแนกตามระดับชั้นปีในแต่ละโรงเรียน

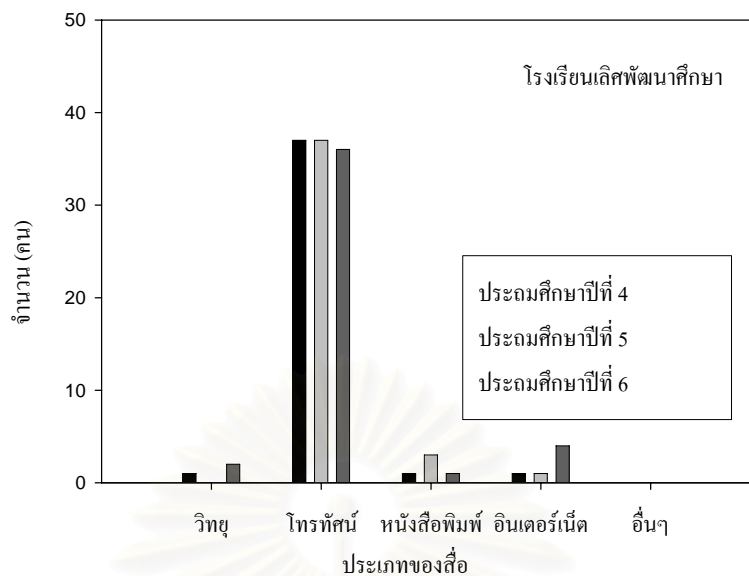

ภาพที่ 4.16 แสดงประเภทของสื่อที่เปิดรับจำแนกตามระดับชั้นปีของ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.17 แสดงประเภทของสื่อที่เปิดรับจำแนกตามระดับชั้นปีของ โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์

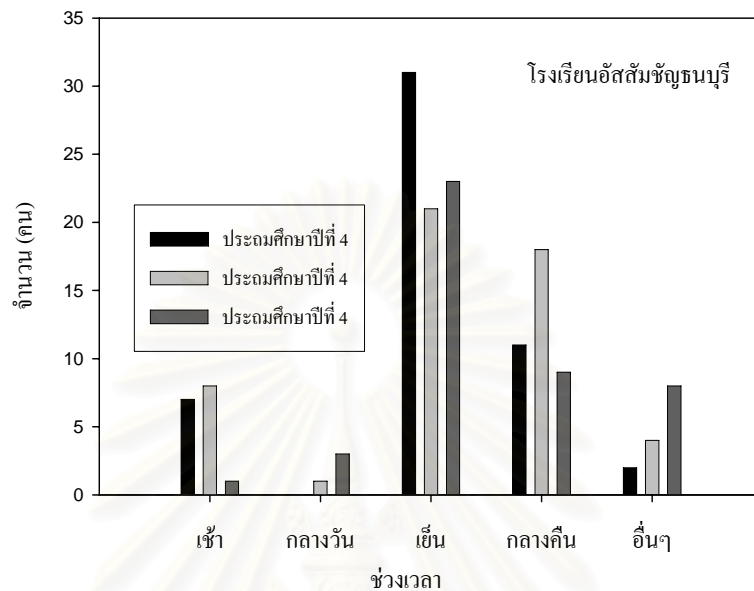
ภาพที่ 4.18 แสดงประเภทของสื่อที่เปิดรับจำแนกตามระดับชั้นปีของโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิก โรงเรียนอัสสัมชัญสมุทรสาคร โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีการเลือกเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 346 คน รองลงมาคือ สื่ออินเทอร์เน็ต สื่อหนังสือพิมพ์ สื่อวิทยุ และสื่ออื่นๆ จำนวน 33, 19, 17 และ 5 คน ตามลำดับ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชาย และเพศหญิงมีการเลือกเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุด โดยเฉพาะในช่วงเวลาเย็น ซึ่งเป็นช่วงเวลากลับจากโรงเรียนจนถึงกลางคืนก่อนเข้านอน

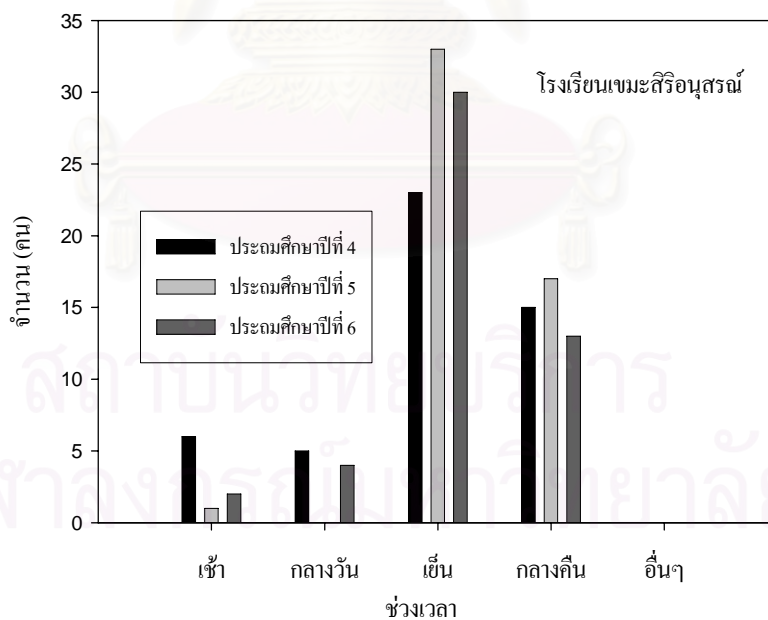
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2547) ภายใต้โครงการวิจัยพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็กไทย ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กวัย 1-18 ปี ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์-จิตใจ-สังคม และจริยธรรม ตลอดจนลักษณะของครอบครัวไทย และการอบรมเลี้ยงดูเด็กของครอบครัว เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านครอบครัว และลักษณะการอบรมเลี้ยงดูกับพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็ก

ในด้านของการใช้เวลาว่างของเด็ก ซึ่งได้สำรวจกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างวัย 6-18 ปีทำในเวลาว่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 6-13 ปี เกือบทั้งหมดใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์หรือซีดี รองลงมาคือ อ่านหนังสือเรียน ออกกำลังกาย ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน ฯลฯ

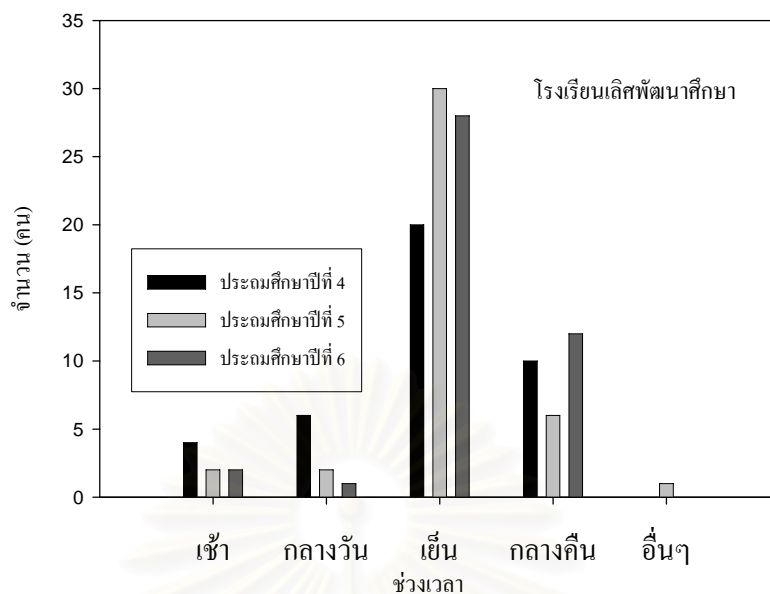
4.1.2.2 ช่วงเวลาที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์เป็นประจำทุกวันตามระดับชั้นปีในแต่ละโรงเรียน

ภาพที่ 4.19 แสดงช่วงเวลาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.20 แสดงช่วงเวลาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเมฆะสิรินุสรณ์

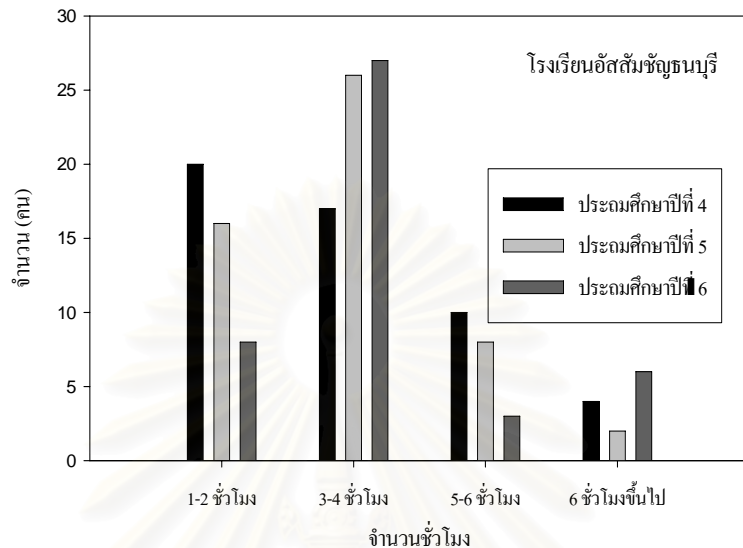
ภาพที่ 4.21 แสดงช่วงเวลาการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิน และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีการเลือกเปิดรับสื่อโทรทัศน์ช่วงเวลาเย็นมากที่สุด จำนวน 239 คน รองลงมา คือ เวลากลางคืน เข้า กลางวัน จำนวน 111, 33 และ 22 คน ตามลำดับ และมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ไม่มีช่วงเวลาเปิดรับสื่อที่แน่นอน

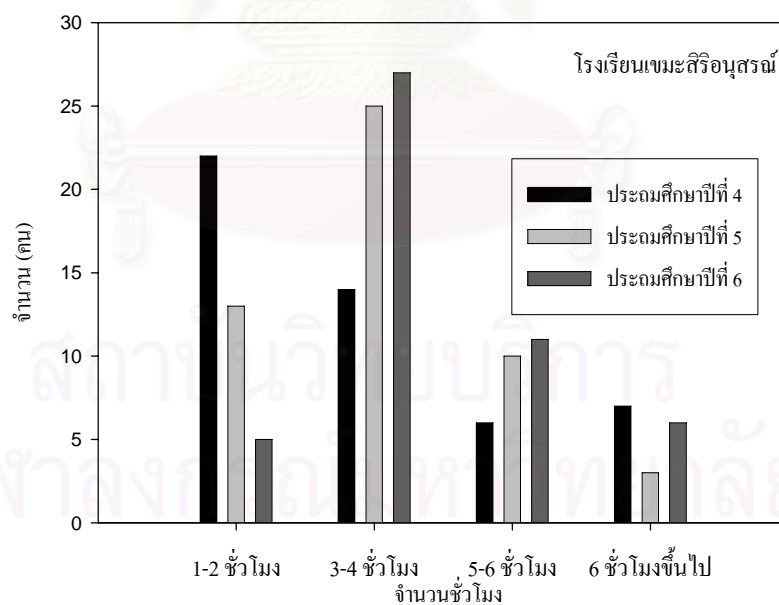
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชาย และเพศหญิงมีการเลือกเปิดรับสื่อโทรทัศน์ในช่วงเวลาเย็นมากที่สุด เนื่องจากเป็นเวลาหลังกลับจากโรงเรียน และในบางครอบครัวเด็กต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ จึงได้รับอนุญาตให้เปิดรับสื่อโทรทัศน์ได้ในช่วงเย็น หลังจากทำการบ้านเรียบร้อยแล้ว

จากผลการสำรวจภาคสนาม ปี พ.ศ. 2546 ของมูลนิธิเครือข่ายครอบครัว มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ร่วมกับสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ พบว่าวันจันทร์-ศุกร์ เด็กประถมวัยจะมีการเปิดรับโทรทัศน์ในช่วงเวลา 16.00-21.00 น. แต่หากเป็นช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ จะมีการเปิดรับโทรทัศน์ในช่วงเวลา 8.00-12.00 น. มากที่สุด

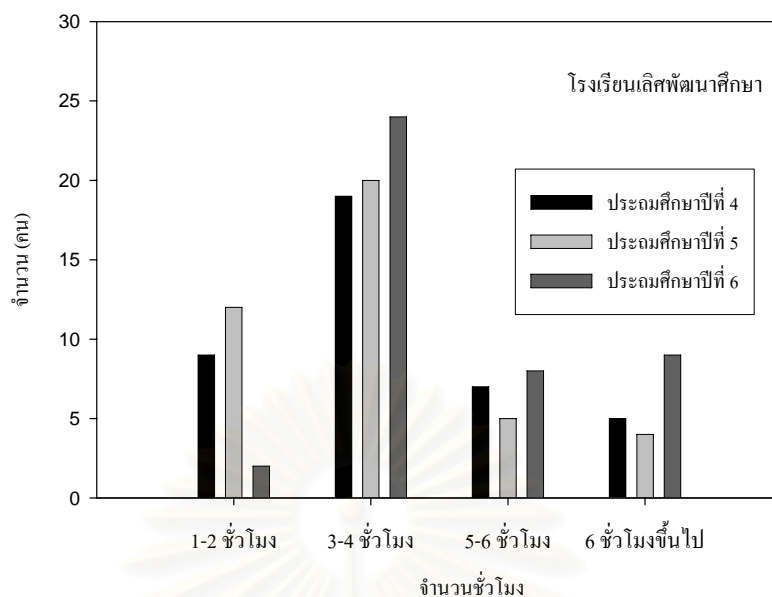
4.1.2.3 จำนวนชั่วโมงของการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์จำแนกตามระดับชั้นปีในแต่ละโรงเรียน

ภาพที่ 4.22 แสดงจำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.23 แสดงจำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเข็มะสิริอนุสรณ์

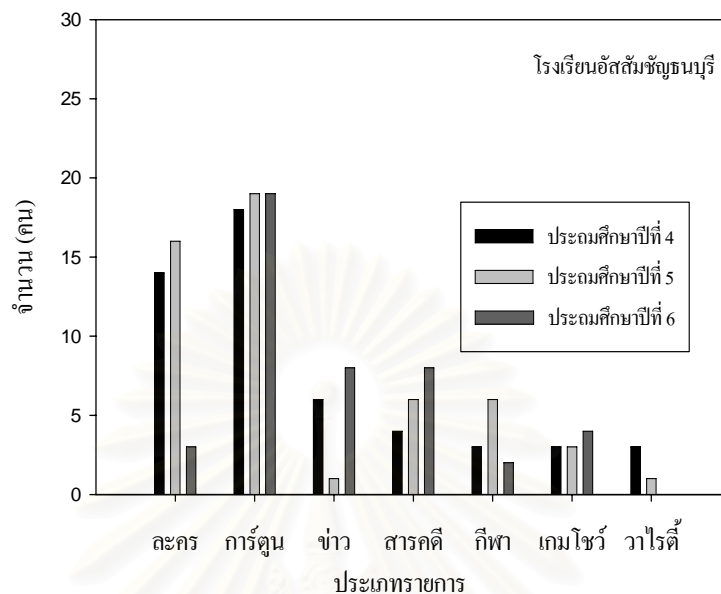

ภาพที่ 4.24 แสดงจำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

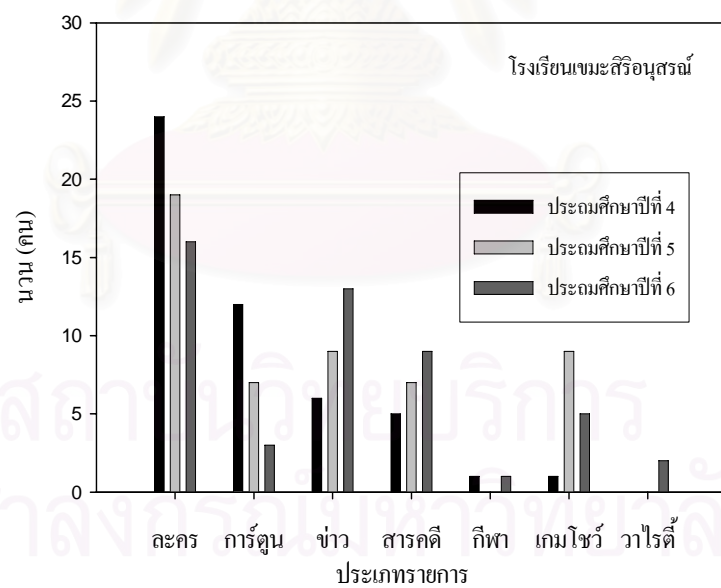
เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเจมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีการเปิดรับสื่อโทรทัศน์จำนวน 3-4 ชั่วโมงต่อวันมากที่สุด จำนวน 199 คน รองลงมา คือ 1-2 ชั่วโมง 5-6 ชั่วโมง และมากกว่า 6 ชั่วโมง เป็นจำนวน 107, 68 และ 46 คน ตามลำดับ

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2547) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อโทรทัศน์ของเด็ก โดยสัมภาษณ์จากมารดาหรือผู้เลี้ยงดูหลักเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อโทรทัศน์ของเด็ก 1-6 ปี และสัมภาษณ์เด็กอายุ 6-18 ปีโดยตรง พบว่า เด็กกลุ่มตัวอย่างมากกว่าร้อยละ 99 มีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ ซึ่งเวลาที่เด็กเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์จะเพิ่มขึ้นตามอายุจาก 10.15, 14.7, 17.9, 20.6, 23.7 และ 26.8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่อายุ 1, 3, 6, 9, 13 และ 18 ปี ตามลำดับ โดยเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครใช้เวลาเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์มากที่สุด และกลุ่มตัวอย่างอายุ 6-13 ปี จะมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์เฉลี่ยวันละ 2.8 ชั่วโมง

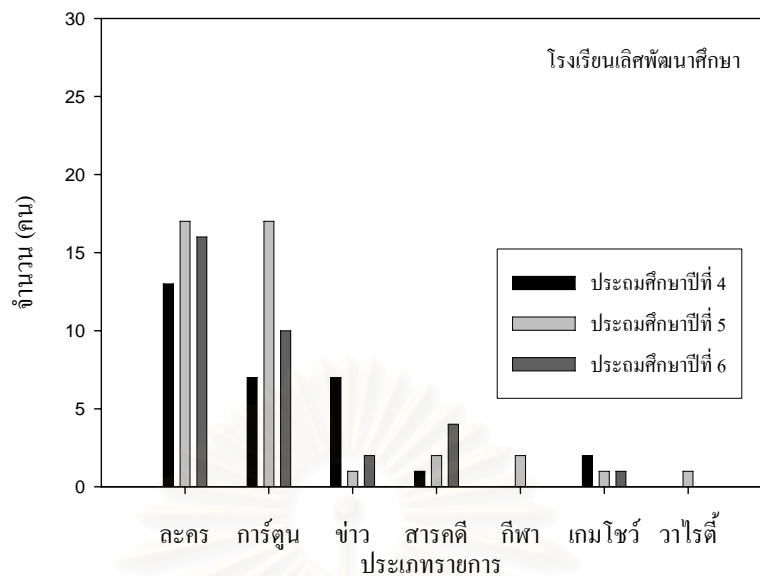
4.1.2.4 ประเภทรายการที่เปิดรับชมจำแนกตามระดับชั้นปีในแต่ละโรงเรียน

ภาพที่ 4.25 แสดงประเภทรายการที่เปิดเลือกรับชมมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.26 แสดงประเภทรายการที่เปิดเลือกรับชมมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนพระศรีอริยวงศธร

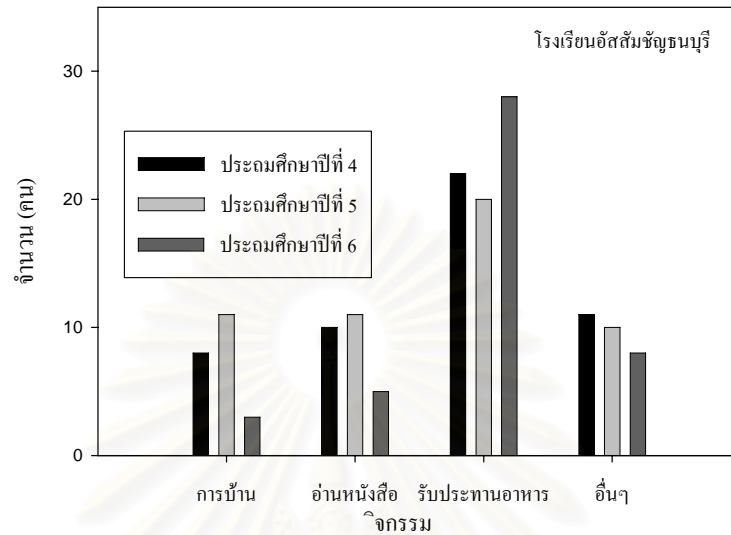
ภาพที่ 4.27 แสดงประเภทรายการที่เปิดเลือกรับชมมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

ประเภทของรายการที่เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียน อัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลีน และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา เลือกเปิดรับชมมากที่สุด คือ ละคร จำนวน 158 คน รองลงมา คือ การ์ตูน ข้าว สารคดี เกมโชว์/ทอล์กโชว์ กีฬา และวาไรตี้ จำนวน 112, 53, 46, 29, 15 และ 7 คน ตามลำดับ

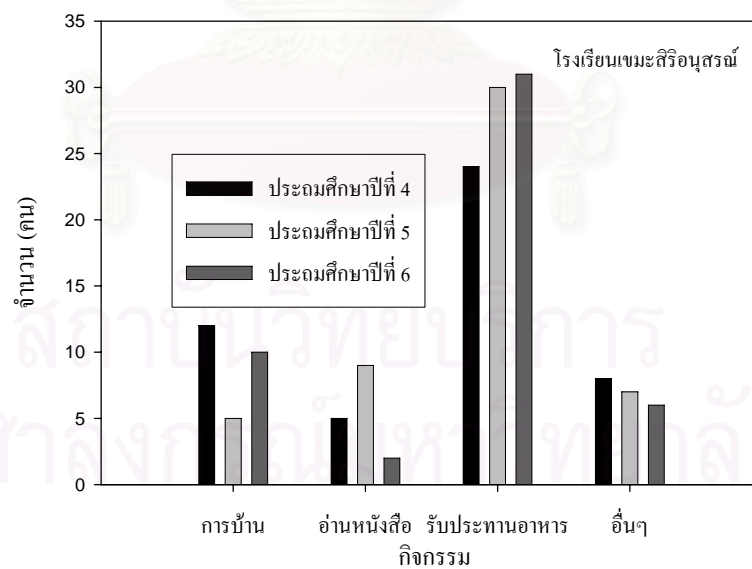
จากการวิเคราะห์รายการที่มีการเปิดรับชมมากที่สุด พบว่าเพศของกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อ ประเภทของรายการที่เปิดรับ โดยเพศชายเลือกเปิดรับการ์ตูนมากที่สุด จำนวน 83 คน รองลงมา คือ ละคร จำนวน 50 คน จากเพศชายทั้งหมด 203 คน ขณะที่เพศหญิงเลือกเปิดรับละครมากที่สุด จำนวน 108 คน รองลงมา คือ การ์ตูน จำนวน 29 คน จากเพศหญิงทั้งหมด 217 คน

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2547) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อโทรทัศน์ ของเด็ก โดยสัมภาษณ์จากมารดาหรือผู้เลี้ยงดูหลักเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้สื่อโทรทัศน์ของเด็ก 1- <6 ปี และสัมภาษณ์เด็กอายุ 6-18 ปีโดยตรง พบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกเปิดรับชมรายการ โทรทัศน์ได้เอง โดยรายการที่นิยมได้แก่ การ์ตูน ละครหรือภาพยนตร์ และเกมโชว์ ตามลำดับ

4.1.2.5 กิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์จำแนกตามระดับชั้นปีในแต่ละโรงเรียน

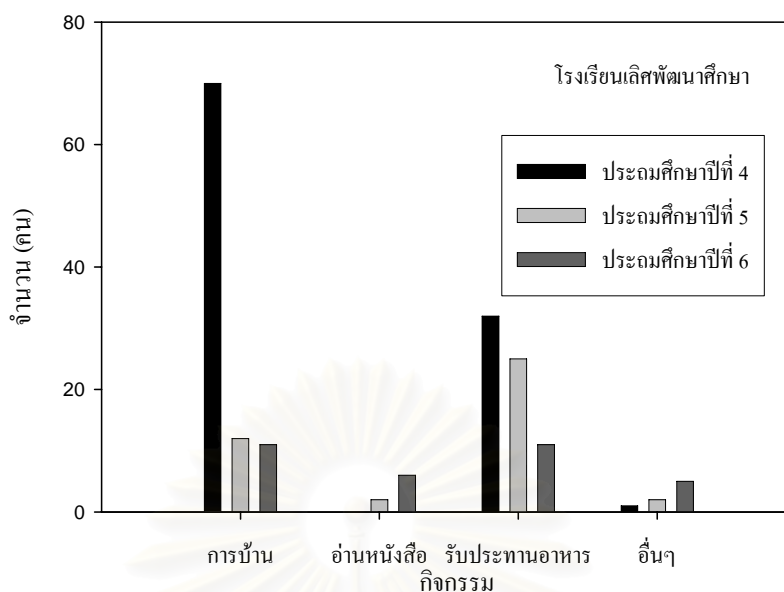

ภาพที่ 4.28 แสดงกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.29 แสดงกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเมฆะสิริอนุสรณ์

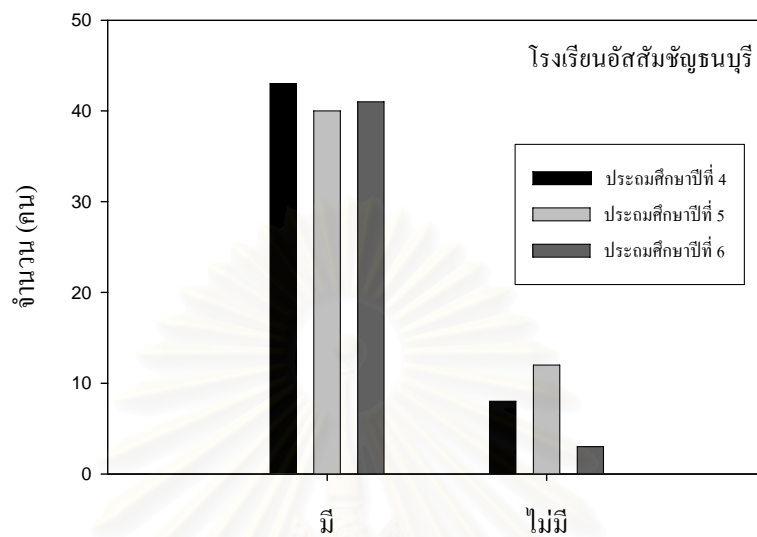

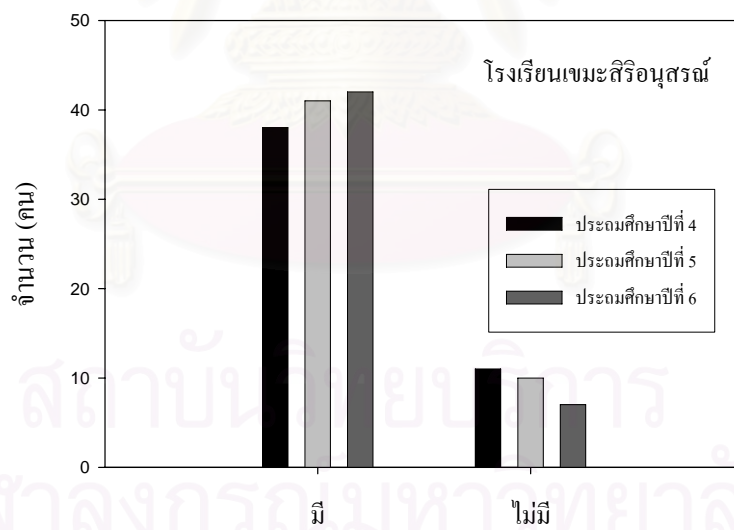
ภาพที่ 4.30 แสดงกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

จากภาพที่ 4.28-4.30 พบว่ากิจกรรมที่เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา กระทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ คือ การรับประทานอาหาร จำนวน 233 คน รองลงมา ได้แก่ ทำการบ้าน อ่านหนังสือ จำนวน 79 และ 50 คน ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีกิจกรรมอื่นๆ ที่กลุ่มตัวอย่างทำขณะเปิดรับชมโทรทัศน์ เช่น เล่นเกมคอมพิวเตอร์ คุยโทรศัพท์ รวมจำนวน 58 คน

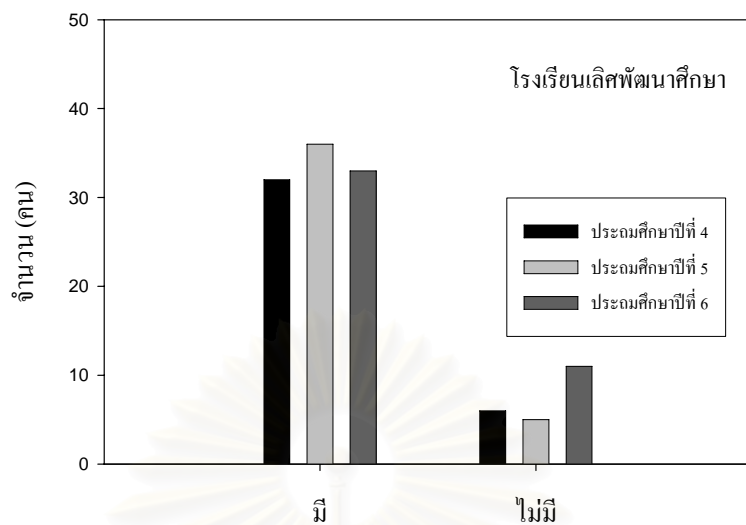
4.1.2.6 การมีส่วนร่วมของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองในการเปิดรับชมโทรทัศน์
จำแนกตามระดับชั้นปีในแต่ละโรงเรียน

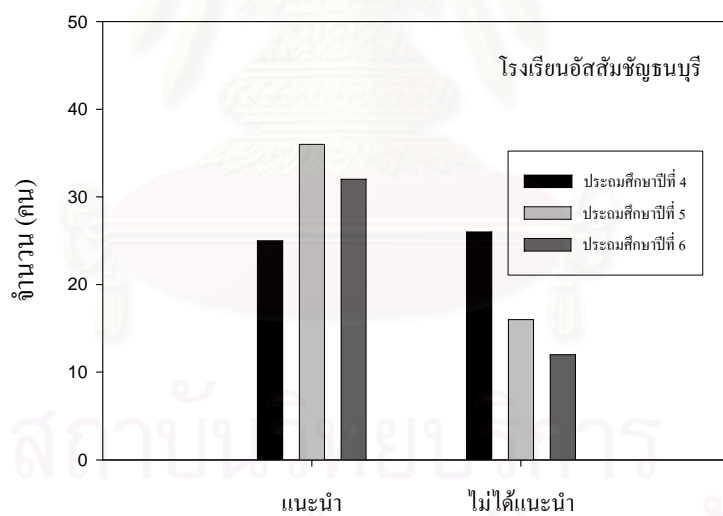
ภาพที่ 4.31 แสดงการร่วมเปิดรับชมโทรทัศน์ของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

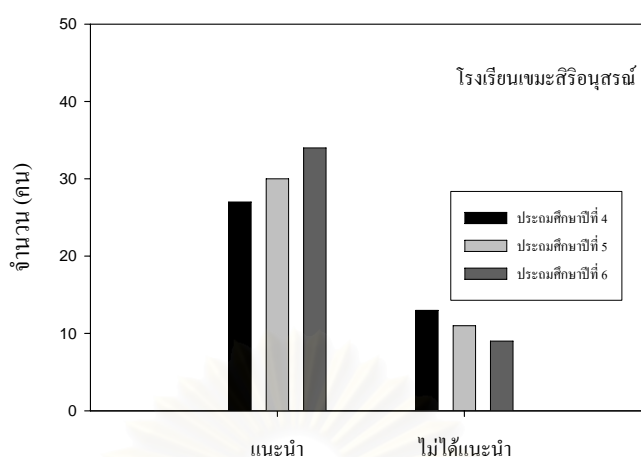
ภาพที่ 4.32 แสดงการร่วมเปิดรับชมโทรทัศน์ของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเข็มะสิริอนุสรณ์

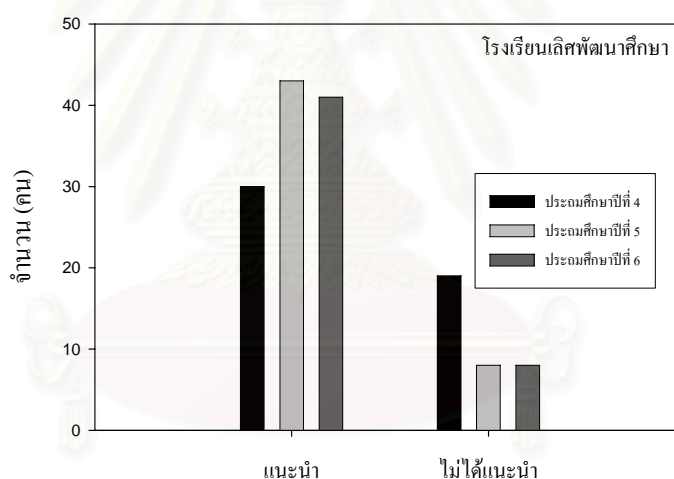
ภาพที่ 4.33 แสดงการร่วมเปิดรับชมโทรทัศน์ของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

ภาพที่ 4.34 แสดงการให้คำแนะนำของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับชมโทรทัศน์ของ
กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.35 แสดงการให้คำแนะนำของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับชมโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเกษมสิริอนุสรณ์

ภาพที่ 4.36 แสดงการให้คำแนะนำของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับชมโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

จากภาพที่ 4.31 – 4.36 พบว่าการมีส่วนร่วมของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองขณะที่เปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ในแต่ละวันของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเกษมสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีดังนี้ ครอบครัวที่พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งชมอยู่ด้วยจำนวน 347 คน และครอบครัวที่ไม่มีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งชมอยู่ด้วยจำนวน 73 คน ซึ่งมีกลุ่มพ่อ-แม่หรือผู้ปกครองจำนวน 298 คน คอยให้คำแนะนำแก่เด็ก ในขณะที่ที่พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองอีกจำนวน 122 คน ที่ไม่ได้ให้คำแนะนำ

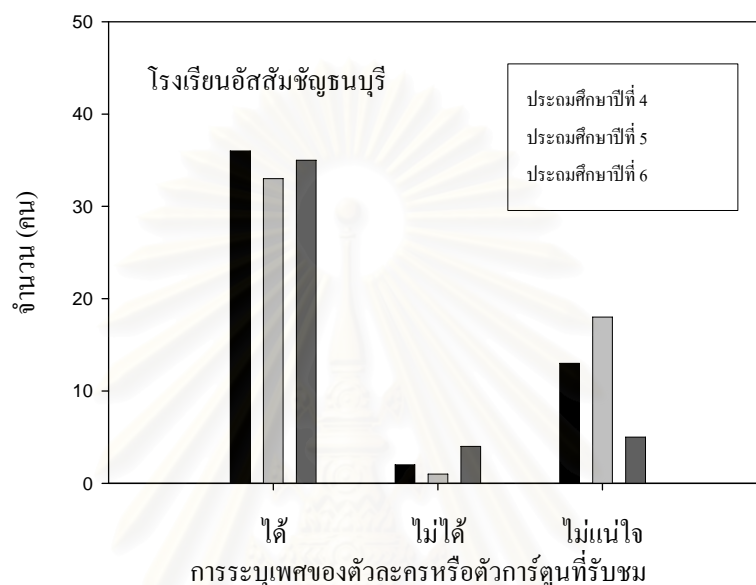
Abanto (2003) ศึกษาการรับรู้ของเด็กและผู้ปกครองต่อรายการโทรทัศน์ และแนวทางปฏิบัติในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรับชมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครอง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สามารถเลือกดูรายการโทรทัศน์ด้วยตัวเอง และปัจจัยด้านเพศ เชื้อชาติ และโรงเรียน มีอิทธิพลต่อการรับรู้รายการโทรทัศน์บางรายการ และโรงเรียน อายุ เพศ ความสัมพันธ์ในครอบครัวจะมีผลต่อการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรับชมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครอง และปัจจัยเกี่ยวกับเพศ ชาติกำเนิด จำนวนลูก และโรงเรียนของลูกจะมีผลต่อการรับรู้เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ ในขณะที่ความสัมพันธ์ในครอบครัว และโรงเรียนของลูกจะมีอิทธิพลต่อการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรับชมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครอง

Huston และคณะ (1998) ศึกษาผลกระทบของสารที่เกี่ยวกับทางเพศ (sexual message) และความสัมพันธ์ของสื่อบันเทิงกับการพัฒนาเกี่ยวกับทางเพศของเด็กและวัยรุ่น ซึ่งพบว่าในปัจจุบันสื่อโทรทัศน์มีศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทักษะคติ ความเชื่อและพฤติกรรมของผู้ชมที่เป็นกลุ่มเด็กและวัยรุ่น โดยจะมีความสนใจเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านบุคคล เช่น ระดับของความเข้าใจ การรับรู้ความเป็นจริง และการมีส่วนร่วมในการเปิดรับสื่อของพ่อ-แม่

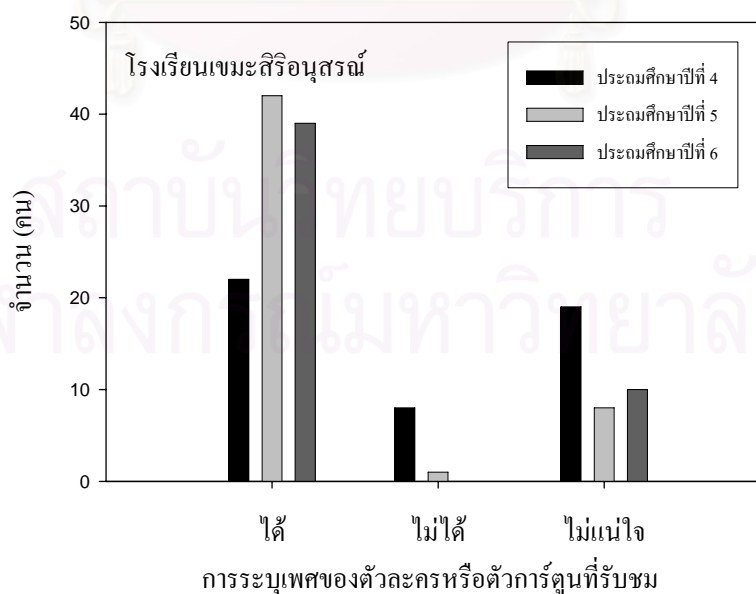
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.1.3 การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

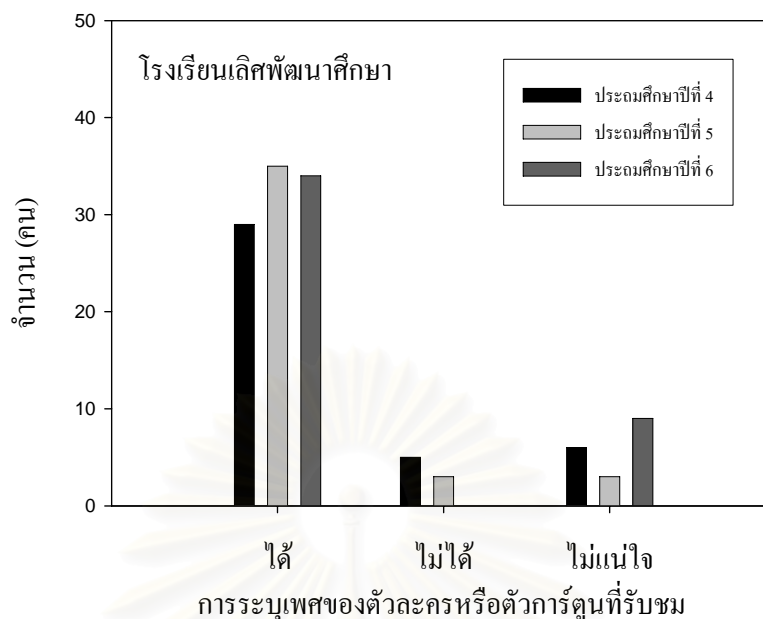
4.1.3.1 เพศของตัวละคร

ภาพที่ 4.37 แสดงความสามารถในการระบุเพศของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.38 แสดงความสามารถในการระบุเพศของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์

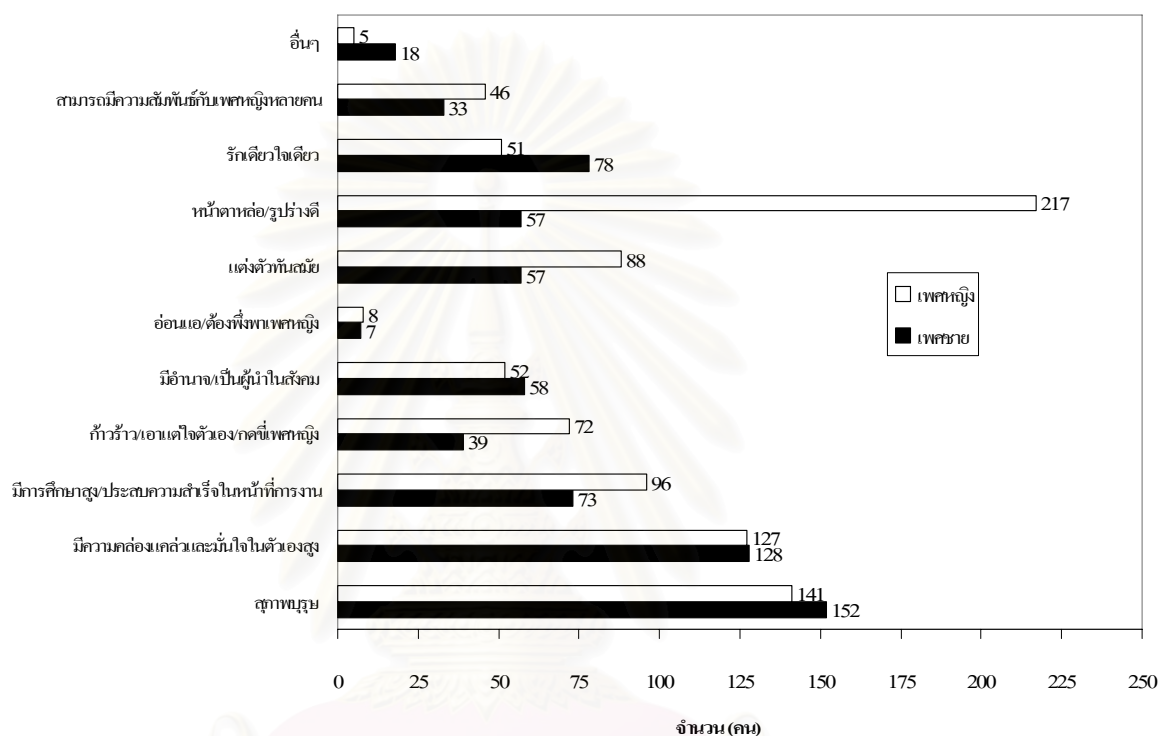
ภาพที่ 4.39 แสดงความสามารถในการระบุเพศของตัวละครของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

จากแบบสอบถามเบื้องต้นเรื่อง “การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัย เกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์” (ภาคผนวก ก) สรุปได้ตามภาพที่ 4.37-4.39 เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนพระมารดา ออนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 305 คน สามารถระบุเพศของตัวละครหรือการ์ตูนที่เปิดรับชมได้ จำนวน 24 คน ไม่สามารถระบุเพศของตัวละครหรือการ์ตูนดังกล่าวได้ และจำนวน 91 คน ไม่แน่ใจ

กลุ่มตัวอย่างที่สามารถระบุเพศของตัวละครหรือการ์ตูนได้นั้น ให้เหตุผลว่าการรับรู้ดังกล่าว สัมพันธ์จากลักษณะภาพร่าง หน้าตา ทรงผม การแต่งกาย น้ำเสียง ฯลฯ ของตัวละครหรือการ์ตูนที่ปรากฏในเนื้อเรื่อนั้นๆ เพื่อนำไปตีความความหมายต่อไปว่าลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะของเพศใด ซึ่งลักษณะที่ปรากฏนี้เป็นการแสดงออกทางเพศผ่านทาง “เพศสรีระ” กล่าวคือ ใช้ลักษณะทางกายภาพของร่างกายเป็นเกณฑ์ในการแบ่งแยกเพศ ซึ่งสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนและเข้าใจได้ง่ายที่สุด

4.1.3.2 ความเป็นชายจากตัวละคร

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิน และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ทั้งเพศชาย และเพศหญิง มีการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับภาพความเป็นชายของตัวละครที่ปรากฏในสื่อโทรทัศน์ ดังนี้

ภาพที่ 4.40 แสดงการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นชายของตัวละครกับจำนวนเด็กประถมศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิน และ โรงเรียนเลิศพัฒนา

จากภาพที่ 4.40 เด็กประถมวัยเพศหญิงมีการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นชายของตัวละครจากภาพร่างหน้าตามากกว่าในเด็กประถมวัยเพศชาย โดยเด็กประถมวัยเพศชายจะให้ความสำคัญกับความเป็นสุภาพบุรุษ ความคล่องแคล่วและมั่นใจในตัวเองสูงมากกว่าภาพร่างหน้าตาในการแสดงความเป็นชาย

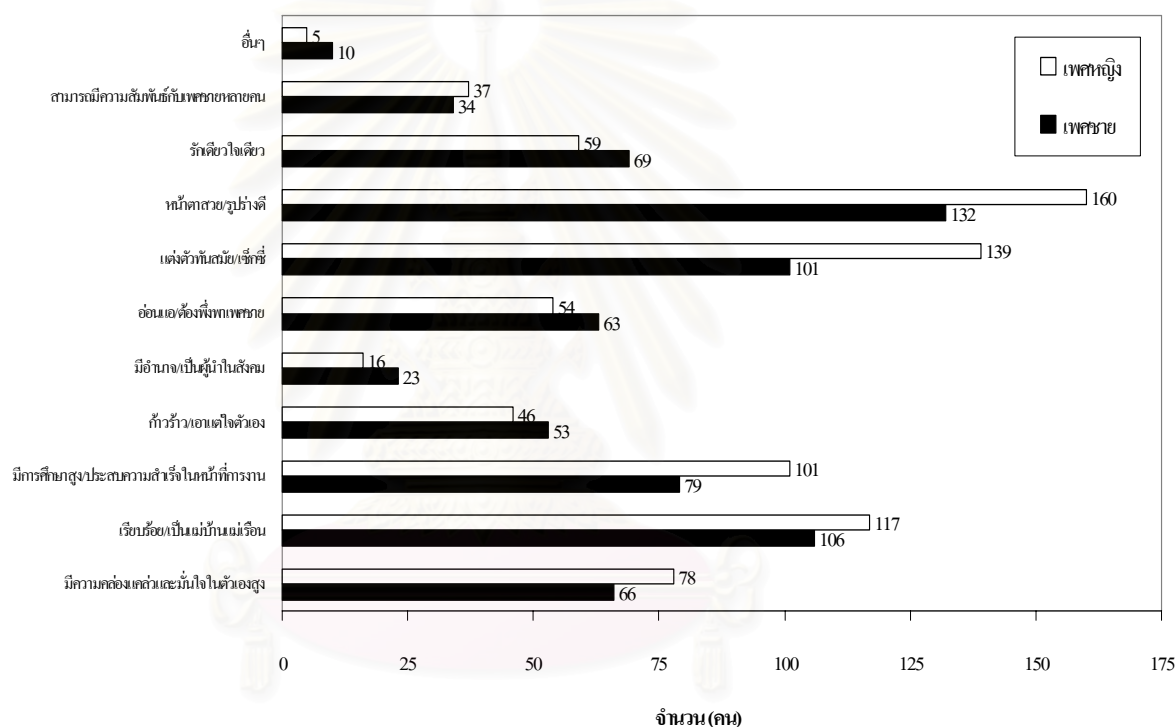
การรับรู้ลักษณะของความเป็นชายที่แสดงผ่านตัวละครข้างต้น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 319 คน ดีความความหมายลักษณะดังกล่าวว่าเป็นลักษณะที่เหมาะสม ในขณะที่อีกจำนวน 101 คน คิดว่าไม่เหมาะสม โดยกลุ่มที่คิดว่าไม่เหมาะสมส่วนใหญ่จะให้เหตุผลเรื่องการนำเสนอภาพผู้ชาย

ใช้อ่านาจอข่มขู่หรือรังแกเพศหญิงว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ แต่ขณะเดียวกันก็เข้าใจว่าการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวเป็นการแสดงบทบาทแก่เพียงในละครเท่านั้น

4.1.3.3 ความเป็นหญิงจากตัวละคร

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ทั้งเพศชาย และเพศหญิง มีการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับภาพความเป็นหญิงของตัวละครที่ปรากฏในสื่อโทรทัศน์ ดังนี้

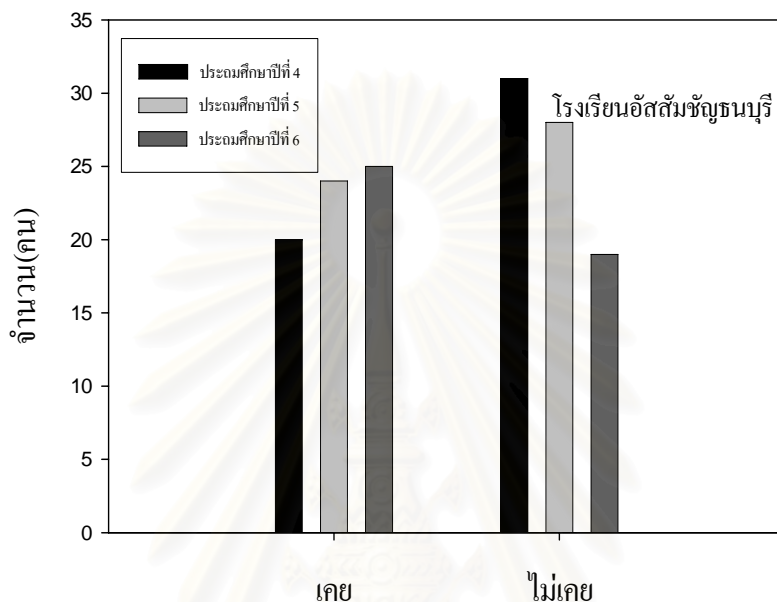
ภาพที่ 4.41 แสดงการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นหญิงของตัวละครกับจำนวนเด็กประถมศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนา

จากภาพที่ 4.41 เด็กประถมวัยทั้งเพศชาย และเพศหญิงมีการรับรู้เชิงความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นหญิงของตัวละครจากภาพร่างกายตา การแต่งตัวทันสมัย/เซ็กซี่ และพฤติกรรม การวางตัวเรียบร้อย/เป็นแม่บ้านแม่เรือน ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันในทั้ง 2 เพศ

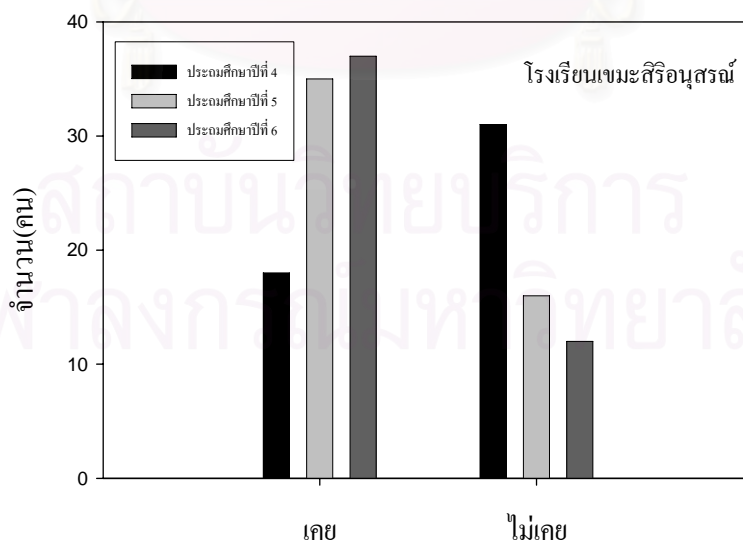
การรับรู้ลักษณะของความเป็นหญิงที่แสดงผ่านตัวละครข้างต้น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 263 คน ตีความความหมายลักษณะดังกล่าวว่าเป็นลักษณะที่เหมาะสม ในขณะที่จำนวน 157 คน คิดว่า

ไม่เหมาะสม โดยกลุ่มที่คิดว่าไม่เหมาะสมส่วนใหญ่จะให้เหตุผลเรื่องการนำเสนอภาพผู้หญิงที่เอา
แต่ใจ แต่งตัวเซ็กซี่ และ ไปเกินไปว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อาจจะทำให้เด็กลอกเลียนแบบ

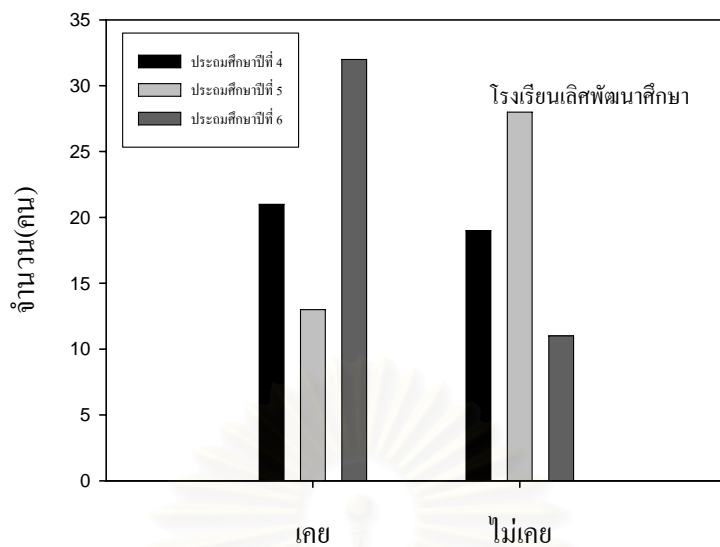
4.1.3.4 การแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิง

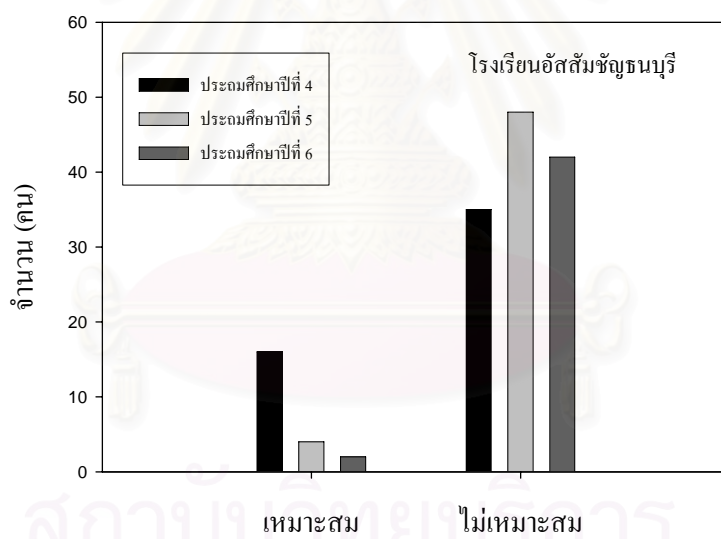
ภาพที่ 4.42 แสดงการพบเห็นพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของ
กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

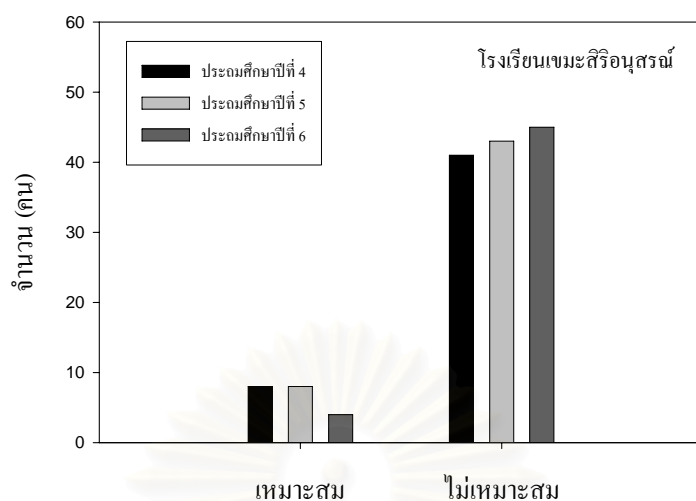
ภาพที่ 4.43 แสดงการพบเห็นพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของ
กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเซนต์จอร์จ

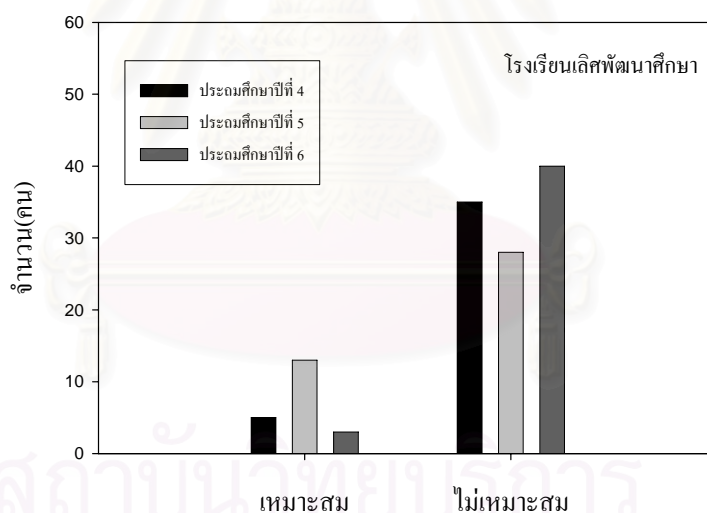
ภาพที่ 4.44 แสดงการพบเห็นพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

ภาพที่ 4.45 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเห็นภาพพฤติกรรมแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.46 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเห็นภาพพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์

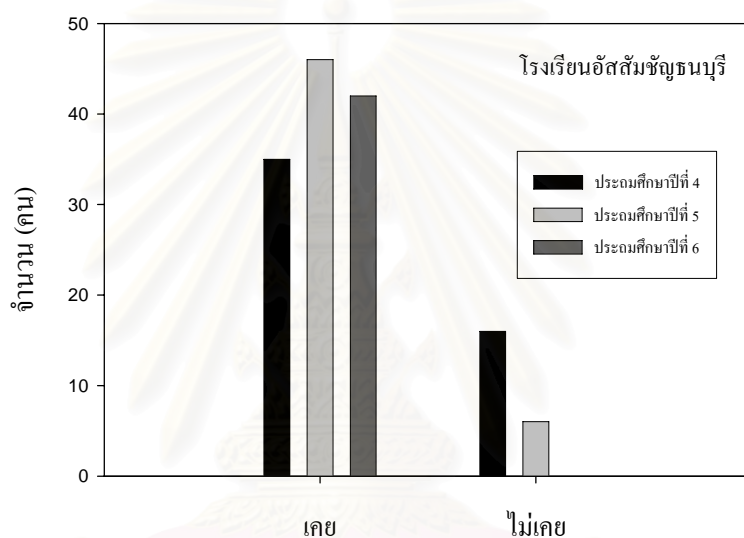
ภาพที่ 4.47 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเห็นภาพพฤติกรรมการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

จากภาพที่ 4.42 – 4.47 เด็กประถมวัยในระดับชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 225 คน เคยพบเห็นและมีการรับรู้ภาพการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิง ในขณะที่จำนวน 195 คน ไม่เคยเห็น โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 130 คน ที่เคยเห็นเป็นเพศหญิง และพบเห็นการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงจากรายการประเภทละคร และเด็กประถมวัยทั้งที่เคยเห็น

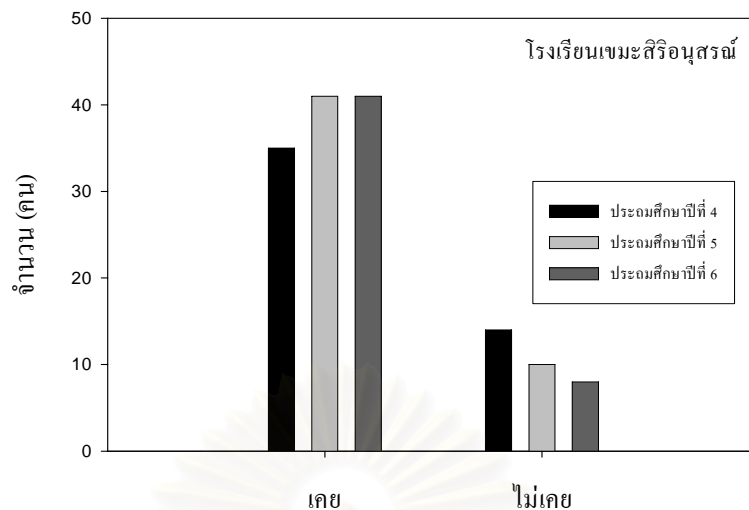
และไม่เคยเห็นภาพการแสดงอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิง จำนวน 357 คน คิดว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม เพศชายควรเป็นสุภาพบุรุษ และไม่รังแกเพศหญิง แต่ก็เข้าใจว่าเป็นเพียงการแสดงในละครเท่านั้น

การรับรู้ดังกล่าวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากภาพในละคร ซึ่งสามารถเข้าใจ และตีความความหมายได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผู้ชายควรเป็นสุภาพบุรุษ และไม่รังแกผู้หญิง

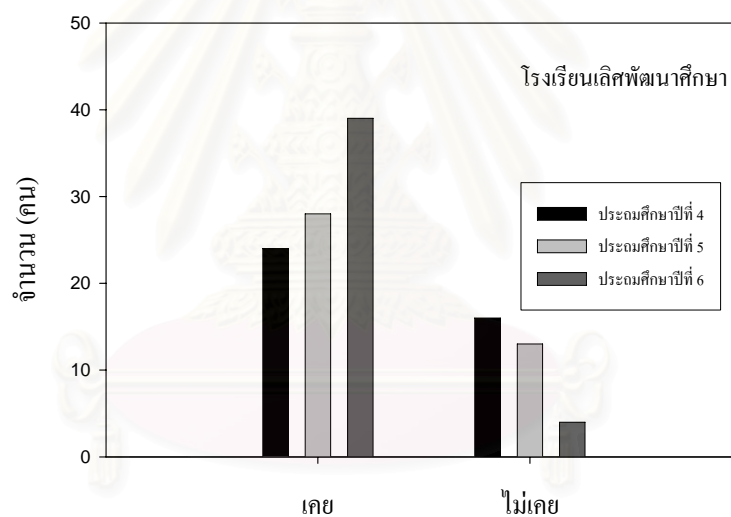
4.1.3.5 การแสดงความรักในที่สาธารณะ

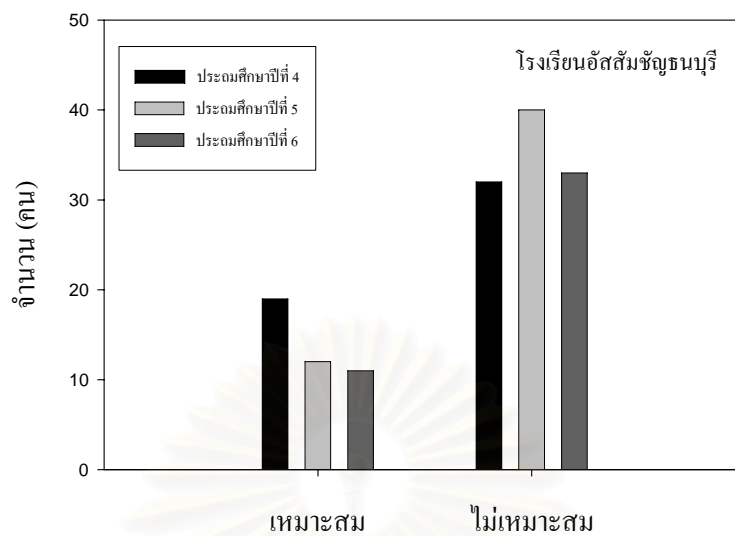
ภาพที่ 4.48 แสดงการพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

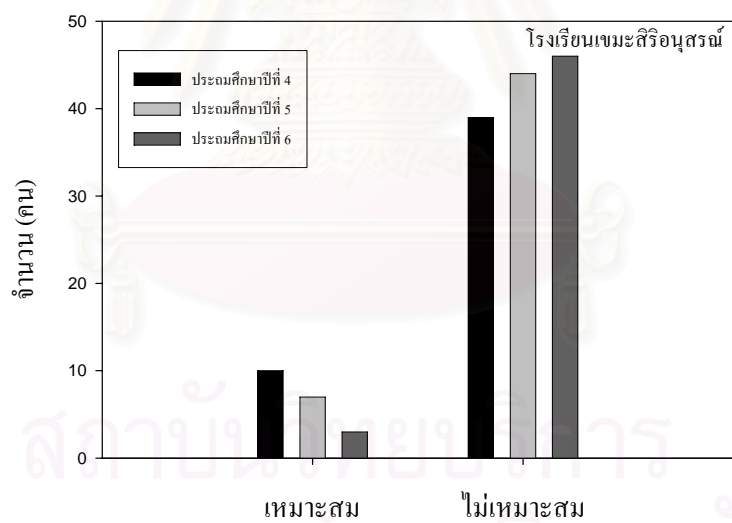
ภาพที่ 4.49 แสดงการพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเวมะสิรินุสรณ์

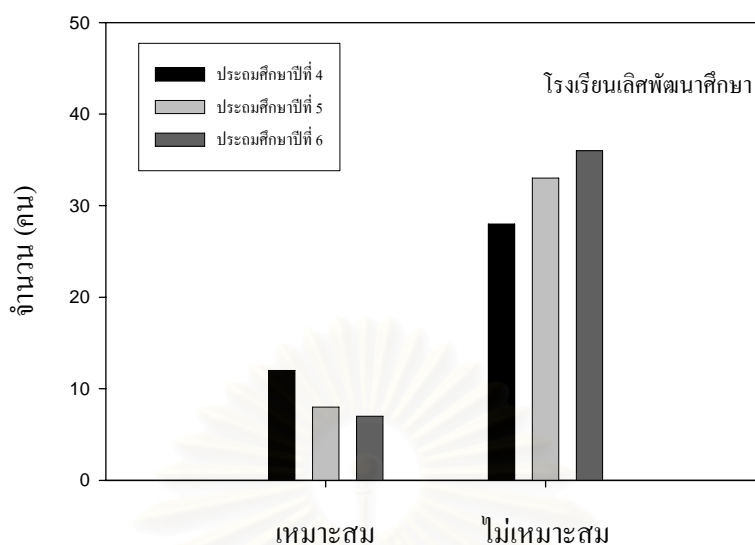
ภาพที่ 4.50 แสดงการพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

ภาพที่ 4.51 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.52 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์

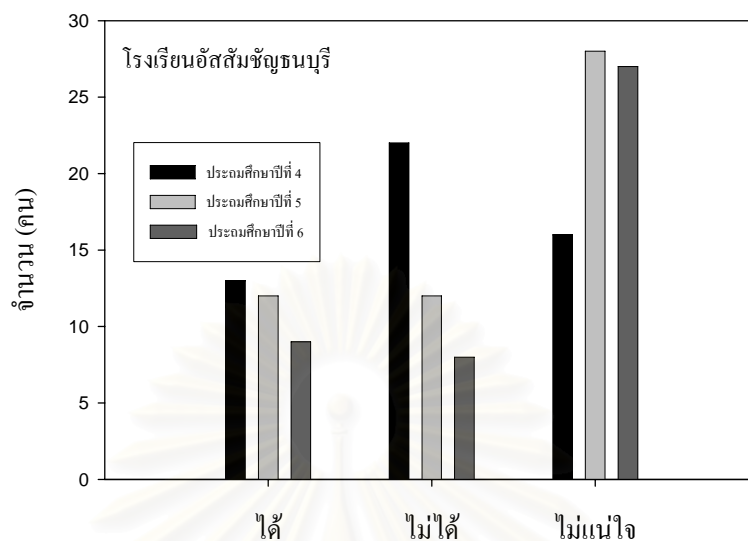
ภาพที่ 4.53 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

จากภาพที่ 4.48 – 4.53 พบว่าเด็กประถมวัยในระดับชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 331 คน เคยพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครต่างๆ ในขณะที่จำนวน 89 คน ไม่เคยเห็นการกระทำดังกล่าว ซึ่งเด็กประถมวัยทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 331 คน คิดว่าการกระทำดังกล่าวไม่เหมาะสม โดยให้เหตุผลว่าจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้แก่ผู้อื่น และอาจทำให้เกิดการลอกเลียนแบบได้

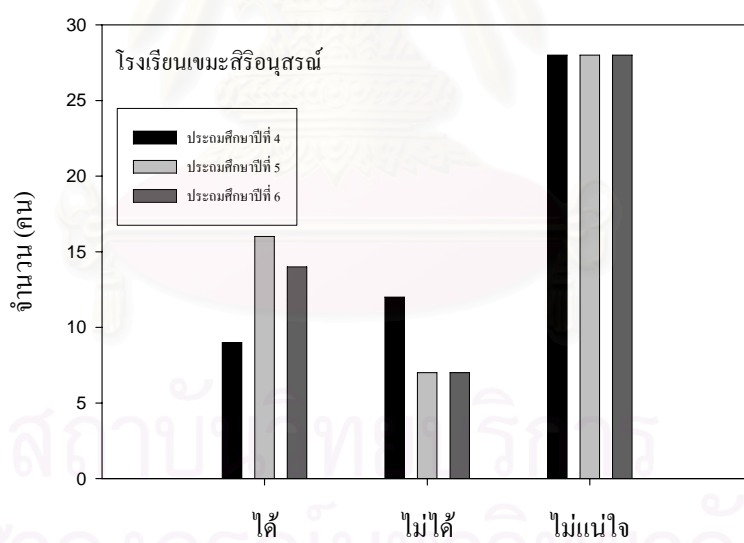
กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีการรับรู้ภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครต่างๆ มีความคิดเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่เหมาะสม โดยให้เหตุผลอาจจะทำให้เกิดการลอกเลียนแบบ

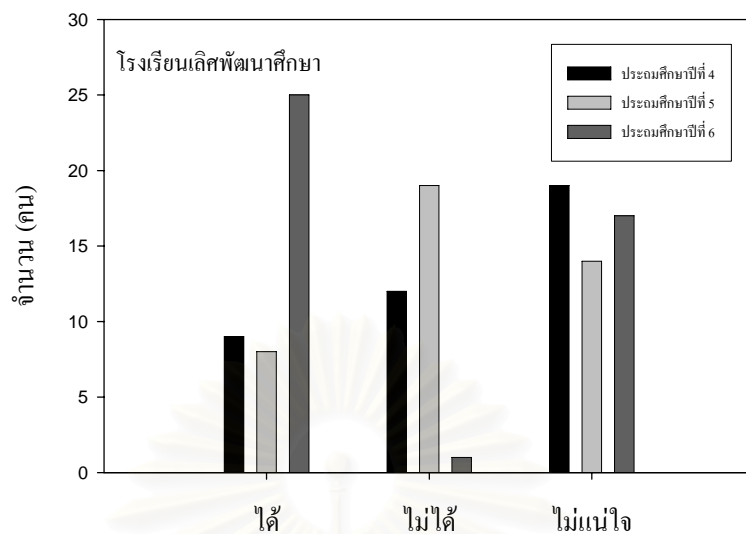
4.1.3.6 การแสดงพฤติกรรมของกลุ่มรักเพศเดียวกัน

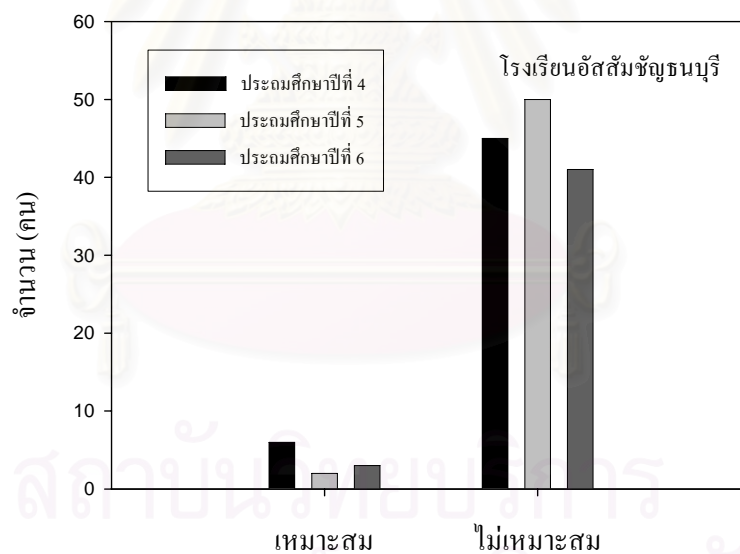
ภาพที่ 4.54 แสดงการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

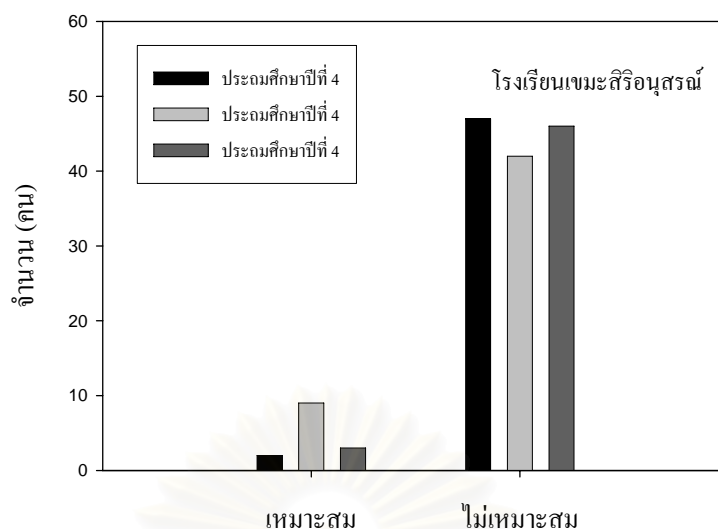
ภาพที่ 4.55 แสดงการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์

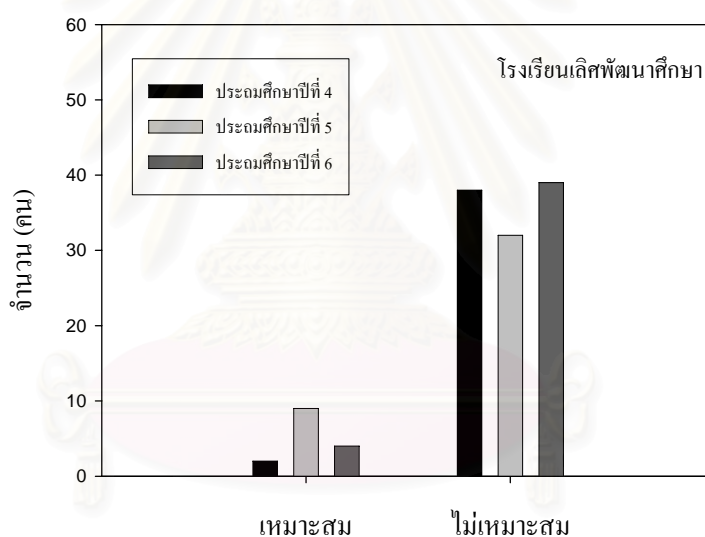
ภาพที่ 4.56 แสดงการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

ภาพที่ 4.57 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี

ภาพที่ 4.58 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์

ภาพที่ 4.59 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันของกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

แผนภาพที่ 4.54 – 4.59 เด็กประถมวัยในระดับชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 115 คน สามารถแยกแยะกลุ่มผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ ในขณะที่เด็กประถมวัยจำนวน 100 คน ไม่สามารถแยกแยะได้ และอีกจำนวน 205 คน ไม่แน่ใจว่าจะสามารถแยกแยะได้หรือไม่ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สามารถระบุพฤติกรรมดังกล่าวได้ส่วนใหญ่เป็นเด็กประถมวัยจากโรงเรียนสหศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 380 คน คิดว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม โดยให้เหตุผลว่าเป็นพฤติกรรมผิดธรรมชาติ เพศเดียวกันไม่ควรรักกัน

สรุป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 420 คน จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กประถมวัยระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเมฆะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชาย และเพศหญิงมีการเลือกเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุด โดยเฉพาะในช่วงเวลาเย็น หลังกลับจากโรงเรียน จนถึงกลางคืนก่อนเข้านอน เฉลี่ยวันละ 3-4 ชั่วโมง ซึ่งรายการที่มีการเปิดรับชมมากที่สุด ได้แก่ ละคร และการ์ตูน โดยในเพศชายเลือกเปิดรับการ์ตูนมากที่สุด ขณะที่เพศหญิงเลือกเปิดรับละครมากที่สุด และกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ คือ การรับประทานอาหาร ทำให้ส่วนใหญ่จึงมีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองอยู่ด้วยในขณะที่เปิดรับชมสื่อโทรทัศน์นั้น จะคอยให้คำแนะนำแก่เด็กหากพบว่ามีความผิดปกติการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม โดยให้คำแนะนำว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และไม่ควรถลอกเลียนแบบ บางครอบครัวพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองจะใช้วิธีการเปลี่ยนสถานี/รายการทันที

เด็กประถมวัยระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเมฆะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาสามารถรับรู้และตีความความหมายเพศของตัวละครได้ โดยใช้เกณฑ์ลักษณะทางกายภาพ หรือ “เพศรีไรเซ” และ “เพศวิถี” เป็นตัวบ่งชี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2 การวิเคราะห์การรับรู้ การตีความความหมาย และปัจจัยที่มีผลต่อการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์จากข้อมูลการสนทนากลุ่ม

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเด็กประถมวัยจำนวน 100 คน ดังแสดงตามภาคผนวก ง โดยกลุ่มตัวอย่าง 90 คนมาจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการทำแบบสอบถามเบื้องต้นเรื่อง “การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์” (ภาคผนวก ก) และอีก 10 คนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกใหม่ เพื่อทำการสนทนากลุ่ม โดยแบ่งเป็น 10 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน ตามปัจจัยที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจ และประเภทของโรงเรียน รายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 เพศ

กลุ่มตัวอย่าง 1 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศชาย จำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็นเด็กประถมวัยจากโรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี จำนวน 5 คนและโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 5 คน

กลุ่มตัวอย่าง 2 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศหญิง จำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็นเด็กประถมวัยจากโรงเรียนพระมารดาอัครมหาราช จำนวน 5 คนและโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 5 คน

4.2.2 อายุ

กลุ่มตัวอย่าง 3 ได้แก่ เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 อายุ 8 ปี จากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย จำนวน 5 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน

กลุ่มตัวอย่าง 4 ได้แก่ เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 อายุ 11 ปี จากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย จำนวน 5 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน

4.2.3 สถานภาพทางเศรษฐกิจ

กลุ่มตัวอย่าง 5 ได้แก่ เด็กประถมวัยที่ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย จำนวน 5 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน

กลุ่มตัวอย่าง 6 ได้แก่ เด็กประถมวัยที่ครอบครัวมีรายได้มากกว่า 30,000 บาท จำนวน 10 คน จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี จำนวน 5 คน และ โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ จำนวน 5 คน

4.2.4 ประเภทโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง 7 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศชายจากโรงเรียนชาย ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี จำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง 8 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศชายจากโรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง 9 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศหญิงจากโรงเรียนสตรี ได้แก่ โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ จำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง 10 ได้แก่ เด็กประถมวัยเพศหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

ผู้วิจัยทำการเปิดซีดีละครเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ซึ่งได้คัดเลือกตอนที่แสดงถึงพฤติกรรม การแสดงออกทางเพศที่ชัดเจนและหลากหลาย เช่น การแสดงออกของกลุ่มรักเพศเดียวกัน การแต่งกายเซ็กซี่ บทบาทการเลี้ยงลูกของเพศหญิง เป็นต้น ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 กลุ่ม ได้รับชม จากนั้นผู้วิจัยจึงนำคำถามที่เตรียมมาถามกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งบันทึกเทประหว่างการสนทนา เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มดังกล่าวมาวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ โดยผู้วิจัยจะเขียนบรรยายแยกตามปัจจัยที่เลือกศึกษา และสรุปประเด็นตามหัวข้อดังนี้

- (1) สามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”
- (2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน
- (3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร
- (4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร
- (5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

4.2.1 เพศ

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพศชายจากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี และ โรงเรียน
เลิศพัฒนาศึกษา (กลุ่มตัวอย่าง 1) และเพศหญิงจากโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ และ โรงเรียน
เลิศพัฒนาศึกษา (กลุ่มตัวอย่าง 2) จำนวนกลุ่มละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน

กลุ่มตัวอย่าง 1 - เด็กประถมวัยเพศชายจากโรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี และ โรงเรียนเลิศ
พัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถระบุเพศของตัวละครได้ และมีการรับรู้และการตีความ
ความหมายลักษณะเพศของตัวละคร โดยใช้เกณฑ์จากรูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การกระทำ และ
ลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศ
ของตัวละครต่างๆ ได้

“ผมดูจากหน้าตา คุณแล้วรู้เลยว่าคนนี้เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง เพราะคุณแล้วไม่เหมือนกัน”

(ค.ช. พลิชฐ์ สง่าสิทธิชัย)

“ผู้ชายเสียงจะห้าวๆ แล้วก็ร่างกายแข็งแรงกว่าผู้หญิงด้วย”

(ค.ช. วรุฒ ปทุมศรีวิโรจน์)

“รูปร่างผู้ชายไม่เหมือนผู้หญิง เพราะผู้ชายมีลูกกระเดือก แต่ผู้หญิงไม่มี”

(ค.ช. วีรพัฒน์ สุภานิช)

“ผู้ชายจะต้องแข็งแรงกว่าผู้หญิง เพราะว่าผู้ชายต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว”

(ค.ช. สุทธิพร ทองเปลว)

“ผู้ชายกับผู้หญิงไม่เหมือนกัน เพราะถ้าเป็นผู้ชายจะห้าวๆ แมนๆ และไม่ทำตัวนุ่มนวล อ่อนแอ
เหมือนผู้หญิง” (ค.ช. ศุภวัฒน์ ทองโชติฉัตร)

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่าง 8 คน ใน 10 คน สามารถระบุตัวละครที่เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนและไม่ชัดเจน เช่น “ที” และ “จอน” ในละครไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และลักษณะการแต่งกาย หรือคำพูดก็เป็นเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางบางอย่าง เช่น การกอด การพุดคุย ว่าเป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี ส่วนกลุ่มตัวอย่างอีก 2 คน ไม่แน่ใจว่า “ที” และ “จอน” เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน หรือไม่ แต่ในภายหลังก็มีความคิดเห็นตามเพื่อนๆ ที่ตอบก่อน

“จอน ทำหน้าเหมือนผู้หญิงเลย ทำตาซึ้งๆ ด้วย เป็นตุ้ตแน่นๆ เห็นแล้วขลุกล”

(ค.ช. วีรพัฒน์ สุภานิช)

“คนที่เล่นเป็นเจ้าในเรื่องเป็นกระเทย ดูจากการแต่งตัว เขาแต่งเหมือนผู้หญิงเลย ทำหัวหยิกๆ ด้วย” (ค.ช. ศุภวัฒน์ ทองโชติฉัตร)

“ทีกับจอน น่าจะเป็นแฟนกัน เพราะเพื่อนกันคงไม่มองหน้ากันซึ้งๆ แล้วกอดกันแบบนี้”

(ค.ช. ธนัตถ์ วาณิชปัญญา)

“ผมว่าเขา 2 คนเป็นเกย์ เพราะดูจากกิริยาท่าทางที่เขากอดกัน”

(ค.ช. ชัยณพวงส์ หน่อท้าว)

“เจ้ เจ้าของคอนโค เป็นตุ้ตแน่นอน เพราะว่าเขาทำตัวเหมือนผู้หญิงเลย มีสะบัดนิ้วไปๆ มาๆ ด้วย”

(ค.ช. สุทธิพร ทองเปลว)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น พฤติกรรมการแต่งกาย ความอ่อนแอ ความเป็นแม่ การรักเดียวใจเดียว วัฒนธรรมของผู้หญิงในสังคมไทยเรื่องการท้องก่อนแต่งงาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ที่ตัวละครแสดงออกมานั้นว่าเป็นพฤติกรรมที่ดี หรือไม่ดี อย่างไร

“ผู้หญิงไทยไม่ควรทำเหมือนพลอย เพราะแต่งตัวโป้ ชอบยั่ววนด้วยครับ”

(ค.ช. ธนทัต ธเนศศรียานนท์)

“ผู้หญิงมีหน้าที่เลี้ยงลูก แต่ก็ควรแต่งงานก่อนแล้วจึงมีได้ เพราะไม่อย่างนั้นคนจะว่าลูกไม่มีพ่อ”

(ค.ช. ภูมิ ชัชวาลาพงษ์)

“การแต่งตัวของพลอยเป็นลักษณะของผู้หญิงที่ชอบทำตัวเซ็กซี่ เป็นผู้หญิงไม่ดี ไม่เหมือนนุ่น แต่งตัวเรียบร้อย รักเดียวใจเดียว ไม่ทำตัวโวยวายเสียงดังด้วย”

(ค.ช. พลิสฐ์ สง่าสิทธิชัย)

“ทราย ชอบทำตัวดู ทำหน้าโหด ไม่เห็นน่ารักเลย ทัศนคติหนีไปอยู่กับพลอยแทน”

(ค.ช. วีรพัฒน์ สุภานิช)

“พลอย ในละครแต่งตัวเซ็กซี่ ดูแล้วสวยดี ผมชอบ แต่ถ้ามาเป็นเรื่องจริงๆ ก็ไม่น่าแต่ง เพราะมันโป้ไปหน่อย” (ค.ช. ศุภวัฒน์ ทองโชติฉัตร)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น การใช้ความรุนแรง พฤติกรรมความเจ้าชู้ การรักเดียวใจเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ที่ตัวละครแสดงออกมานั้นว่าเป็น พฤติกรรมที่ดี หรือไม่ดี อย่างไร และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“ถ้ายังไม่แต่งงานผู้ชายก็มีสิทธิเลือกแฟนได้หลายคน ไม่ผิด แต่ถ้าแต่งงานแล้วก็มีไม่ได้ เพราะจะทำให้ครอบครัวมีปัญหา” (ค.ช. สุทธิพร ทองเปลว)

“ผู้ชายที่ดีไม่ควรรังแกผู้หญิง เพราะผู้หญิงอ่อนแอกว่า สู้ไม่ได้อยู่แล้ว”
(ค.ช. ธนทัต ธนศรียานนท์)

“อิทธิ เป็นคนรักเดียวใจเดียว สุภาพ ผมว่าควรจะเอาเป็นตัวอย่าง ไม่เหมือนทรงพลที่ชอบใช้กำลัง รังแกคนอื่น” (ค.ช. ชัยณูพงศ์ หน่อท้าว)

“ผู้ชายเจ้าชู้บ้างไม่เป็นไร เพราะยังไม่ได้แต่งงาน แต่ก็ไม่ควรเที่ยวมาก เดี่ยวติดโรค”
(ค.ช. วรุฒ ปทุมศรีวิโรจน์)

“ผู้ชายควรเลือกผู้หญิงให้ดีกว่าก่อนแต่งงาน เพราะฉะนั้นก็สามารถคบได้หลายๆ คน แต่ว่าต้องไม่พร้อมๆ กัน เพราะเดี๋ยวถูกจับได้แล้วจะทะเลาะกัน”
(ค.ช. วิรุฬห์ สกุลคุณากร)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการกอด การจับมือ การคุยกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่า ตัวละครในเรื่องรักกัน และแสดงความคิดเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวสามารถกระทำได้ ไม่ผิดวัฒนธรรมของสังคมไทย

“เขารักกันก็ดี กอดกันได้ เรื่องอื่นก็มีเยอะแยะ บางเรื่องจูบกันด้วย”

(ค.ช. วิรุฬห์ สุกุลคุณากร)

“ในเรื่องแค่จับมือ แล้วก็กอดกันเฉยๆ ไม่เป็นไร เพราะเขารักกัน แล้วก็ทำให้ห้องตัวเอง”

(ค.ช. ธนัตถ์ วาณิชปัญญา)

“ในเรื่องเขาเป็นแฟนกัน ก็กอดกันได้ เพราะไม่ได้เกินเลยมากไป”

(ค.ช. สุทธิพร ทองเปลว)

“ผมว่าจับมือกันเฉยๆ ได้ เคยเห็นเรื่องอื่น ที่พระเอกกอดจูบกับนางเอกเยอะกว่านี้อีก”

(ค.ช. พลิชฐ์ สง่าสิทธิชัย)

“ก็น่ารักดี จูบกันนิดหน่อย ไม่เกินเลยก็ไม่เห็นเป็นไร”

(ค.ช. ศุภวัฒน์ ทองโชติฉัตร)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์กับพี่น้องมากกว่าพ่อ-แม่ โดยจะดูโทรทัศน์ในช่วงเวลาเย็นหลังกลับจากโรงเรียน ทำให้สามารถเลือกเปิดรายการได้เองทั้งหมด บางครั้งก็ทำการบ้านพร้อมไปด้วย แต่หากมีการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในขณะที่พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งอยู่ด้วยก็จะแนะนำว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และไม่ควรเลียนแบบ

“ผมเป็นคนเลือกรายการเองครับ ส่วนใหญ่คนเดียว พ่อไปทำงานยังไม่กลับ แม่ก็ทำกับข้าว”

(ค.ช. วีรพัฒน์ สุภานิช)

“ผมชอบนั่งดูละครคนเดียว ส่วนใหญ่ก็ดูตั้งแต่เย็นแล้ว ไม่ค่อยมีใครอยู่บ้าน พี่ก็จะดูห้องของเขา”

(ค.ช. ชัยณพวงศ์ หน่อท้าว)

“ส่วนใหญ่นั่งดูกับน้อง เพราะพ่อ-แม่ยังไม่กลับมา ผมเป็นคนเลือกว่าจะดูอะไร
น้องก็จะดูตามที่ผมเปิด” (ค.ช. ธนัตถ์ วาณิชปัญญา)

“ผมก็ดูกับน้องครับ เพราะพ่อต้องไปทำงาน ส่วนใหญ่ดูไป ทำการบ้านไปด้วย
ถ้าเป็นเสาร์-อาทิตย์ ผมดูทั้งวันแหละ บางทีก็เล่นคอมด้วย”

(ค.ช. ภูมิ ชัชวาลาพงษ์)

“ส่วนใหญ่ผมดูการ์ตูน เลือกเปิดเอง นั่งดูกับพี่-น้อง บางทีก็มีแย่งกันเปลี่ยนช่อง
เพราะพี่สาวชอบดูอะไรผู้หญิงๆ แต่ผมกับน้องจะดูการ์ตูน”

(ค.ช. ธนทัต ธเนศรียานนท์)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่าง 2 - เด็กประถมวัยเพศหญิง จากโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ และโรงเรียนเลิศ
พัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุเพศของตัวละครได้ มีการรับรู้เพศของตัวละครโดยใช้
เกณฑ์จากรูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ทรงผม การกระทำ และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏ
ภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครต่างๆ ได้

“หนูรู้ว่าใครเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิง โดยดูจากรูปร่าง และการแต่งกายของเขาละ”

(ด.ญ. ศุภาพิชญ์ โกติ)

“ผู้หญิงจะหน้าตาไม่เหมือนผู้ชาย หนุ่ก็มีหน้าอก แต่ผู้ชายไม่มี”

(ด.ญ. เมญานี สันธนากร)

“ผู้หญิงจะเสียงแหลมๆ เล็กๆ ส่วนผู้ชายเสียงห้าว มีลูกกะเดือก”

(ด.ญ. สุชานุช เลาสุรโยธิน)

“รูปร่างไม่เหมือนกัน ผมก็ไม่เหมือนกัน ส่วนใหญ่ผู้หญิงไว้ผมยาว คุณแล้วก็รู้เลยว่าคนไหนผู้ชาย
คนไหนผู้หญิง” (ด.ญ. กรนิศ ชุ่มทรง)

“ผู้หญิงจะบอบบาง เรียบร้อย ต้องให้ผู้ชายคอยดูแล”

(ด.ญ. มาริษา วงศ์แสนศรี)

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถระบุตัวละครที่เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน เช่น “ที” และ “จอน” ในละครไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และลักษณะการแต่งกาย หรือคำพูดก็เป็นเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางบางอย่าง เช่น การกอด คำพูด ว่าเป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี

“หนูได้ยินจอนพูดว่าอยากให้เราจะกลับมาเป็นเหมือนเดิม แล้วก็ทำหน้าเศร้าๆ
เลยคิดว่าเขาต้องเป็นแฟนกัน ถ้าเพื่อนกันเฉยๆ ไม่พูดแบบนี้หรอก”

(ด.ญ. กรนิศ ชุ่มทรงวง)

“เป็นสิ่งที่ไม่ดีเลย เพราะผิดธรรมชาติ เด็กๆ อาจจะเลียนแบบได้”

(ด.ญ. เมณัญญ์ สันธนากร)

“เขาต้องเป็นแฟนกันแน่เลยล่ะ เพราะว่ามีกอดกันแล้วทำตาซึ้งๆ ให้กันด้วย”

(ด.ญ. สุภานันท์ เตียวมณี)

“หนูฟังจากคนตรีตอนเขากอดกันล่ะ เหมือนพระเอกกับนางเอกกอดกันเลยล่ะ”

(ด.ญ. ปาลิตา แซ่ลือ)

“คนนี่ต้องเป็นกระเทยแน่นอนล่ะ เพราะแต่งตัวเป็นผู้หญิง ทำเสียงแหลมๆ ด้วยล่ะ”

(ด.ญ. รุจิรดา สละสนธิ์)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น พฤติกรรมการแสดงท่าทาง การแต่งกาย การรักเดียวใจเดียว วัฒนธรรมของผู้หญิงในสังคมไทยเรื่องการท้องก่อนแต่งงาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี เช่น การแต่งตัวไปเกินไปเป็นสิ่งที่ไม่ดี ต้องแต่งตัวให้เหมาะสมกับสถานที่ การแสดงความรักควรอยู่ในที่ส่วนตัว

“ถ้าจะเอาภาพแบบนี้มาให้ดูก็ควรจะเซ็นเซอร์ก่อน เพราะเด็กๆ ดูแล้วไม่ดี อาจจะทำให้มีเพศสัมพันธ์ระหว่างวัยเรียน การเรียนก็ตกต่ำ ไม่ดีค่ะ”

(ค.ญ. วริษฐา ดันตราทร)

“หนูน่านุณินิสัยดีกว่าพลอย เอาใจก็เก่ง แต่งตัวก็เรียบร้อย เป็นตัวอย่างที่ดี”

(ค.ญ. รุจิรดา สละสนธิ์)

“ถ้าจะทำแบบนี้ควรทำให้ห้องที่ไม่มีใครเห็น เพราะมันน่าเกลียด หนูเคยเห็นบางเรื่องเขาถ่ายเห็นตอนล้มลงเฉยๆ แล้วก็ไปถ่ายของที่อยู่ข้างๆ ตัว ถ้ามีตู้ปลาที่ถ่ายที่ตู้ปลา”

(ค.ญ. สุชานุช เลาสุริโยธิน)

“พลอยแต่งตัวเซ็กซี่ดีค่ะ แต่ไม่เหมาะที่จะในชีวิตจริงๆ เพราะว่าไปเกินไป ต้องใส่เฉพาะเวลาไปงานหรือว่าแสดงในละครเท่านั้น”

(ค.ญ. หนึ่งหทัย มณีทิพย์สกุล)

“เป็นผู้หญิงต้องรักนวลสงวนตัว อย่ามีอะไรกับผู้ชายก่อนแต่งงาน เพราะคนอื่นจะมองว่าไม่ดี และจะทำให้พ่อ-แม่เสียใจด้วยค่ะ” (ค.ญ. มาริษา วงศ์แสนศรี)

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น การใช้ความรุนแรง พฤติกรรมความเจ้าชู้ การรักเดียวใจเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่

“คิดว่าทัศน์เป็นคนเจ้าชู้ ไม่ควบคุมอารมณ์ตอนที่โดนขั้วจากพลอย ตัวเองมีแฟนแล้ว
ยังไปยุ่งกับคนอื่นอีก ไม่เหมือนอิทธิที่เป็นคนรักเดียวใจเดียว หน้าตาดีหล่อ”

(ค.ญ. ปาลิตา แซ่ลือ)

“การใช้ความรุนแรงไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง ยิ่งเป็นผู้ชายไม่ควรรังแกผู้หญิง เพราะผู้ชายตัวใหญ่กว่า
ทำให้ผู้หญิงเจ็บได้” (ค.ญ. สุภานันท์ เดียวมณี)

“อิทธิเป็นคนดี เป็นสุภาพบุรุษ ไม่ทำอะไรเกินเลย ผู้ชายไทยควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง”

(ค.ญ. สุภาพิษฐ์ โกตี)

“หนูชอบอิทธิค่ะ เพราะหล่อ แล้วก็เป็นคนดีด้วยค่ะ ดูแลฟ้าดีมากๆ แต่ชอบกอดมากไปหน่อยค่ะ”

(ค.ญ. เมญานี สันธนากร)

“ผู้ชายที่ดีต้องไม่เจ้าชู้ ไม่รังแกผู้หญิง เพราะเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า ถ้าผู้ชายมารังแก
ผู้หญิงก็ต้องสู้ ไม่อย่างนั้นจะโดนแก้งฝ่ายเดียว”

(ค.ญ. หนึ่งหทัย มณีทิพย์สกุล)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการกอด การจับมือ การคุยกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่า ตัวละครในเรื่องรักกัน และแสดงความคิดเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวสามารถกระทำได้ แต่ต้องไม่มีความสัมพันธ์ที่เกินเลย และไม่ควรถูกแสดงในที่สาธารณะ เพราะวัฒนธรรมไทยยังไม่ยอมรับมากนัก

“จริงๆ เขาไม่ควรกอดกัน เพราะยังไม่ได้แต่งงาน แต่ที่ทำเพราะเขารักกัน
คิดว่าถ้าจะทำก็ต้องทำให้ที่ที่ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย”

(ค.ญ. สุชานุช เลหาสุรโยธิน)

“เขาแสดงความรักด้วยกันจับมือ หยอกล้อ ก็พอแล้ว ไม่ควรกอดกัน เพราะดูไม่ดี”

(ค.ญ. สุกานันท์ เตียวมณี)

“ถ้าเป็นแฟนเฉยๆ แค่อัดมือกันก็พอ ไม่ควรกอดกัน เพราะเดี๋ยวคนอื่นเห็นจะว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี
สังคมไทยไม่ยอมรับ” (ค.ญ. รุจิรดา สละสนธิ์)

“การแสดงความรักของอิทธิกับนุ่น ก็คือ เห็นเขานั่งกอดกันที่โซฟา ซึ่งแค่จับมือก็พอแล้ว
เพราะยังไม่ได้แต่งงานสักหน่อย”

(ค.ญ. มาริษา วงศ์แสนศรี)

“ดูในละครก็น่ารักดี แต่ถ้าเป็นจริงๆ ไม่ควรทำ เพราะแม้ว่ารักกัน แต่ควรแต่งงานกันก่อน
เพราะถ้ามีอะไรแล้วผู้ชายไม่รับจะทำอย่างไร”

(ค.ญ. วริษฐา ตันตราทร)

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์กับพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครอง โดยจะดูโทรทัศน์ในช่วงเวลาเย็นหลังกลับจากโรงเรียน แต่สามารถเลือกเปิดรับชมรายการได้เอง แต่หากมีการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในขณะที่มีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งอยู่ด้วยก็จะแนะนำว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และไม่ควรเลียนแบบ

“หนูเห็นมีฉากไม่สมควรอยู่ทุกเรื่องเลย พ่อก็จะบอกว่ามันไม่ดีนะ อย่าทำตาม บางทีก็เอามือปิดตาไว้” (ค.ญ. หนึ่งหทัย มณีทิพย์สกุล)

“หนูว่าแล้วแต่คนค่ะ เพราะถ้าเป็นที่บ้านหนู บางคนก็ดู บางคนก็เดินหนี ส่วนหนูปิดตาตัวเองโดยอัตโนมัติ เพราะพ่อกับแม่เคยสอนไว้แล้ว ถึงเวลาที่ตัวเอง ไม่ต้องบอกอีก เราต้องรู้ตัวเอง” (ค.ญ. สุภานันท์ เตียวมณี)

“เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เพราะถ้ามีภาพแบบนี้แสดงออกไปมากๆ จะทำให้เด็กเลียนแบบ ทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์แบบไม่คาดคิดได้ แม่จะคอยสอนตลอดค่ะว่าจะไรดี ไม่ดี เพราะแม่จะนั่งดูอยู่ด้วย” (ค.ญ. วริษฐา ตันตราทร)

“พ่อกับแม่จะเป็นคนเปิด ส่วนหนูก็นั่งดูอยู่ด้วย ถ้ามีภาพไม่ดี แม่ก็จะเปลี่ยนช่อง หรือไม่ก็ให้เอามือปิดตา บอกว่าเด็กๆ ไม่ควรดู” (ค.ญ. รุจิรดา สละสนธิ์)

“ปกติก็นั่งดูโทรทัศน์คนเดียวค่ะ บางทีก็มีพี่อยู่ด้วย เพราะแม่ทำกับข้าว ส่วนพ่อยังไม่กลับ นั่งดูไปทำการบ้านไปด้วย บางทีก็ดูอย่างเดียว ถ้ามีภาพโป๊พี่ก็ปิดตาเลย บอกว่าอย่าดู” (ค.ญ. เมญานี สันธนากร)

ผลจากการสนทนากลุ่ม ทำให้ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ 1 ซึ่งเป็นเพศชายทั้งหมด และกลุ่มตัวอย่างที่ 2 ซึ่งเป็นเพศหญิงทั้งหมด สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวเองได้ โดยใช้เกณฑ์จากลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏ เช่น ทรงผม รูปร่าง หน้าตา เสียง การแต่งกาย เป็นต้น โดยลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะปรากฏที่เห็นได้อย่างชัดเจนภายนอก

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ ทั้งกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจน เช่น ตัวละคร “เจ้” แต่งตัวด้วยเสื้อผ้า และสีสันทันเหมือนผู้หญิงใส่ ประกอบกับการทำผม และท่าทางกระดุ้งกระดิ่งที่แสดงออกอย่างเปิดเผยว่าตนเบี่ยงเบนไปทางเพศหญิง แม้ว่าร่างกายจะยังเป็นชายอยู่ก็ตาม และแสดงออกอย่างไม่ชัดเจน เช่น ตัวละคร “ที” และ “จอน” มีลักษณะการแต่งตัว และการวางตัวเหมือนเพศชายโดยปกติทั่วไป แต่เมื่ออยู่กัน 2 คน มีการแสดงออกถึงความรักที่มากกว่าความเป็นเพื่อน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ให้ความเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผิดธรรมชาติ และไม่ควรถือเป็นตัวอย่าง

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศหญิงจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้หญิงแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวของ “พลอย” แสดงว่าเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ ชอบช้อยวน และไม่รู้จักกาลเทศะ
- การกระทำและการพูดจาของ “นุ่น” แสดงว่าเป็นผู้หญิงที่ดี เรียบร้อย และรักเดียวใจเดียว

จากการกระทำของตัวละครเพศหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ ต้องเรียบร้อย ไม่แต่งตัวโป้ พูดจาสุภาพ และรักนวลสงวนตัว

การรับรู้และตีความความหมายของความเป็นชายของตัวละครเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกัน คือ เรื่องพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ 1 มองการกระทำของตัวละครชายที่มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงพร้อมกันหลายคนว่าเป็นธรรมชาติของเพศชายที่สามารถทำได้หากยังไม่ได้มีการแต่งงาน โดยให้ความคิดเห็นว่าผู้ชายสามารถเลือกผู้หญิงได้หากว่ายังไม่ได้แต่งงาน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ 2 คิดว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการกระทำของผู้ชายเจ้าชู้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และไม่ควรถือ

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 สามารถรับรู้ได้ว่าการแสดงพฤติกรรมการจับมือ การกอด การหอมแก้ม และการหยอกล้อของตัวละคร เป็นการแสดงถึงความรักระหว่างตัวละคร แต่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับทัศนคติของเรื่องดังกล่าว โดยกลุ่มตัวอย่างที่ 1 คิดว่าการแสดงความรักของตัวละครที่มีการกอด หอมแก้ม หรือจับมือกันในสถานที่ต่างๆ เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ และเป็นการกระทำที่สามารถทำได้เพื่อแสดงถึงความรักที่มีต่อกัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ 2 ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมการกอดกันของตัวละคร เนื่องจากคิดว่าไม่สมควรกระทำ เพราะจะถูกตำหนิจากสังคม หรือผู้อื่นที่พบเห็น ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเพศมีผลต่อการรับรู้และตีความความหมายในการแสดงความรัก โดยเพศชายจะเห็นว่าการแสดงออกดังกล่าวเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ในขณะที่เพศหญิงจะเห็นว่าการแสดงออกดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ทั้งนี้ เนื่องจากการอบรม บ่มเพาะเกี่ยวกับการวางตัวในสังคมของแต่ละเพศมีความแตกต่างกัน

พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างที่ 2 จำนวน 9 คน มีส่วนร่วมในการรับชมสื่อโทรทัศน์และให้คำแนะนำ โดยจะบอกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรทำตาม ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ 1 จำนวน 2 คน เท่านั้น ที่พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการรับชม ส่วนใหญ่จะเปิดรับชมอยู่เพียงลำพัง หรือกับพี่น้อง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2.2 อายุ

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างอายุ 8 ปี (กลุ่มตัวอย่าง 3) และ 11 ปี (กลุ่มตัวอย่าง 4) ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวนกลุ่มละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน รายละเอียดดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง 3 - เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 อายุ 8 ปี ทั้งเพศชาย และเพศหญิงจากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุเพศของตัวละครได้ เช่น

“อิทธิ” เป็นผู้ชาย

“นุ่น” เป็นผู้หญิง

“ฟ้า” เป็นผู้หญิง

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีการรับรู้เพศของตัวละครโดยใช้เกณฑ์จากรูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ทรงผม การกระทำ และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครต่างๆ ได้

“หนูดูจากหน้าตา และทรงผมของตัวละครค่ะ เพราะอิทธิเป็นผู้ชายจะไว้ผมสั้น แต่นุ่นกับฟ้าเป็นผู้หญิงจะไว้ผมยาว” (ค.ญ. เข้มพร เหลาศรี)

“ผมดูจากชื่อและน้ำเสียงของตัวละคร เสียงของผู้ชายจะใหญ่กว่า เสียงของผู้หญิง ทำให้ฟังแล้วไม่เหมือนกัน” (ค.ช. ณัฐพล สุกพรี)

“ผมดูจากรูปร่างของตัวละครครับ ผู้หญิงจะมีหน้าอก แต่ผู้ชายไม่มี”
(ค.ช. ภัชรพงษ์ กำไรเลิศ)

“ผู้ชายแต่งตัว แล้วก็ทำผมไม่เหมือนผู้หญิง รูปร่างก็ไม่เหมือนกันด้วยค่ะ”
(ค.ญ. กรกมล แจ่มเจริญยิ่ง)

“ผู้หญิงใส่ได้ทั้งกระโปรง และกางเกง แต่ผู้ชายทำไม่ได้ เพราะถ้าใส่กระโปรงเพื่อนก็จะล้อว่าเป็นกระเทย” (ค.ญ. กัญฉิชา ลาตศิลา)

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุได้ว่า “เจ้” เป็นกระเทย แต่ไม่สามารถระบุได้ว่า “ที” และ “จอน” เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน โดยกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้เฉพาะตัวละครที่มีการแสดงลักษณะออกมาทางการแต่งกาย ท่าทาง น้ำเสียง แต่ไม่สามารถรับรู้ได้จากพฤติกรรมบางอย่าง เช่น ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ตัวละครที่แสดงเป็น “ที” และ “จอน” มีการแต่งกาย และการวางตัวเหมือนกับผู้ชายปกติทั่วไป ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ 3 ไม่สามารถตีความความหมายลักษณะดังกล่าวได้ ในขณะที่ตัวละครที่แสดงเป็น “เจ้” มีการแต่งกาย น้ำเสียง และแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเป็นกระเทย

“หนูคิดว่า ทีกับจอนเป็นเพื่อนกัน เพราะเขาเป็นผู้ชายทั้งคู่ แต่เจ้เป็นกระเทย
เพราะว่าเขาแต่งตัวเหมือนผู้หญิง และชอบทำเสียงแหลมๆ ด้วย”

(ค.ญ. นารีนาฏ โฉนคำ)

“หนูคิดว่าทีและจอนไม่ควรเป็นคู่รักกัน เพราะเป็นผู้ชายทั้งคู่ รักกันไม่ได้
เดี่ยวคนอื่นเลียนแบบ” (ค.ญ. กรกมล แจ่มเจริญยิ่ง)

“ผมว่าสนุกดี ถ้าไม่มีก็ทำให้ละครไม่สนุก แต่ถ้าเป็นเรื่องจริงก็ไม่ดี ผู้ชายควรรักกับผู้หญิง”

(ค.ช. ณัฐพล จินเย็น)

“หนูเห็นมีกระเทยคนนึง ที่เขาแต่งตัวเหมือนผู้หญิงเลย ทำผมหยิกๆ ด้วย”

(ค.ญ. เข้มพร เหลลาศรี)

“ทีกับจอนน่าจะเป็นเพื่อนกัน ไม่ใช่แฟนหรอก เพราะเขา 2 คน เป็นผู้ชายเหมือนกัน
รักกันไม่ได้ เดี่ยวฟ้าผ่า” (ค.ช. วรวิทย์ เรื่องสุเวช)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น รูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย ความอ่อนแอ รักเดียวใจเดียว วัฒนธรรมของผู้หญิงในสังคมไทยเรื่องการท้องก่อนแต่งงาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“พลอยเป็นผู้หญิงไม่ดี แต่งตัวโป๊ พุดไม่ดี ชอบแย่งแฟนคนอื่น เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี ไม่ควรทำตาม”

(ค.ญ. กรกมล แจ่มเจริญยิ่ง)

“นุ่น หน้าตาสวย น่ารัก นิสัยดี ยิ้มแย้ม ใจดี แต่งตัวไม่โป๊ มีแฟนคนเดียว”

(ค.ช. ณิชพล ตีบบมา)

“ฟ้าเป็นผู้หญิงอ่อนแอ น่าสงสาร เพราะโดน “ทรงพล” รังแก แต่ไม่ควรมีลูกก่อนแต่งงาน “ไม่ดี”

(ค.ญ. เข้มพร เหลลาศรี)

“ผมชอบผู้หญิงแบบนุ่น เพราะน่ารัก นิสัยดี เอาใจเก่ง”

(ค.ช. ณิชพล สุขพรา)

“ผมชอบพลอย เพราะแต่งตัวเซ็กซี่ดีครับ แต่เขาชอบทำหน้าตาร้ายๆ ยิ้มแปดกๆ ยังไงก็ไม่รู้ครับ”

(ค.ช. วรวิทย์ เรื่องสุขเวช)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น รูปร่าง หน้าตา การใช้ความรุนแรง เจ้าชู้ รักเดียวใจเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“อิทธิเป็นผู้ชาย หน้าตาหล่อ เป็นสุภาพบุรุษ ร่าเริง
ไม่ทำเหมือนกับทักษ์และทรงพล ใจดี รักนุ่คนเดียว”

(ค.ญ. ภัทรวรินทร์ อินทร์ชิลอง)

“ทักษ์เจ้าชู้เป็นแฟนกับทรายอยู่แล้ว แต่ยังไปยุ่งกับพลอยอีก ทำให้ทราย เสียใจ”

(ค.ญ. กัณธิชา ลาดศิลา)

“ทรงพลนิสัยไม่ดี เมมาแล้วใช้กำลังบังคับผู้หญิง รุนแรงเกินไป เป็นสิ่งที่ไม่สมควรทำ”

(ค.ช. ภัชรพงษ์ กำไรเลิศ)

“หนูชอบอิทธิเพราะเป็นคนดี หน้าตาหล่อ นิสัยดี”

(ค.ญ. กรกมล แจ่มเจริญยิ่ง)

“โตขึ้นผมจะเป็นเหมือนอิทธิ เพราะเป็นคนดี สุภาพ ไม่รังแกผู้หญิง
ผมว่าผู้หญิงก็ชอบผู้ชายแบบนี้ด้วยเหมือนกัน”

(ค.ช. ณัฐพล จินเย็น)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการกอด การจับมือ การคุยกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่า ตัวละครในเรื่องรักกัน และสถานที่ที่จะแสดงออกถึงสิ่งเหล่านี้ ก็ควรเป็นที่ส่วนตัวมากกว่าที่สาธารณะ

“น่ารักดี เพราะเป็นแฟนกัน นั่งคุยกันในห้องเป็นส่วนตัวดีแล้ว”

(ค.ญ. นารินาฏ โคนคำ)

“คนรักกัน กอดกันก็ไม่ใช่ไร แต่อย่าไปกอดริมถนนให้คนอื่นเห็น ไม่มีดี”

(ค.ญ. ภัทรารินทร์ อินทร์สีทอง)

“ผมเห็นเขาหยอกล้อ แล้วก็จับมือกัน แสดงว่าเขารักกัน ผมว่าไม่น่าเกลียด”

(ค.ช. ณัฐพล สุขพรา)

“เห็นเขากอดกันที่เก้าอี้ ดูแล้วน่ารักดี เพราะเขาเป็นแฟนกัน แล้วก็อยู่ในห้องด้วย ไม่มีใครมาเห็น”

(ค.ช. วรวิทย์ เรืองสุขเวช)

“ถ้าเขาเป็นแฟนกันก็แสดงความรักกันได้ ไม่ผิด อยู่ในห้องก็ไม่มีใครว่าอะไร”

(ค.ช. ภัชรพงษ์ กำไรเลิศ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ โดยส่วนใหญ่จะดูช่วงเวลาเย็น-ค่ำ ระหว่างรับประทานอาหาร ทำให้มีการพูดคุยกันถึงเรื่องต่างๆ ในรายการโทรทัศน์ที่รับชมอยู่เสมอ

“ผมจะดูโทรทัศน์พร้อมพ่อ-แม่เป็นส่วนใหญ่ ตอนเย็นๆ กลับจากโรงเรียน และหากมีภาพโป๊ พ่อ-แม่จะบอกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ห้ามเลียนแบบ ถ้าไม่เชื่อจะโดนทำโทษ”

(ค.ช. ณัฐพล จินเย็น)

“หนูดูกับพ่อ-แม่คะ ก็แล้วแต่ว่าแม่ดูอะไร ส่วนใหญ่แม่ชอบดูละคร ตั้งแต่เย็นๆ จนถึงกลางคืน ถ้ามีภาพไม่ดี แม่ก็จะให้ปิดตา บางทีก็เปลี่ยนช่องไป บอกว่าอย่าดูเลยไม่ดี”

(ค.ญ. กรกมล แจ่มเจริญยิ่ง)

“ผมชอบดูคนเดียวครับ เพราะเดี๋ยวพี่มาแย่งดู ส่วนใหญ่ก็ดูตั้งแต่เย็นๆ กลับจากโรงเรียน พ่อทำงาน แม่อยู่บ้าน แต่ไม่ค่อยได้มานั่งด้วย ผมทำการบ้าน ไปดูไป แต่ถ้ากินข้าว แม่ก็จะมานั่งดูด้วยกัน”

(ค.ช. ณัฐพล ตีบมา)

“พ่อจะบอกว่าเวลามีภาพไม่ดี ก็ให้ปิดตา หรือไม่ก็เปลี่ยนช่องไปเลย เพราะว่าเป็นเด็กเป็นเด็กไม่ควรดูภาพแบบนั้น มันไม่ดี”

(ค.ญ. เข้มพร เหลาศรี)

“หนูต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อน ที่บ้านถึงจะให้ดูทีวีได้ ส่วนใหญ่ดูพร้อมกับพ่อ-แม่ ตอนกินข้าว แล้วก็ดูละครต่อกับแม่ด้วยแต่ไม่ดึก ถ้าวันเสาร์-อาทิตย์ก็ดูได้ทั้งวัน หลังกลับจากเรียนว่ายน้ำ”

(ค.ญ. กัญฉิชา ลาตศิลา)

กลุ่มตัวอย่าง 4 - เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 อายุ 11 ปี ทั้งเพศชาย และเพศหญิงจาก โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุเพศของตัวละครได้ โดยมีการรับรู้เพศของตัวละครโดยใช้เกณฑ์จากรูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวละคร ทรงผม การกระทำ และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครต่างๆ ได้

“ผู้หญิงต้องผมยาว หน้าตาออกหวานๆ”

(ค.ช. โอภาส ศรีทับทิม)

“ผู้ชายกับผู้หญิงมีรูปร่างต่างกัน ผู้ชายตัวใหญ่ แข็งแรง เสียงก็ห้าวกว่าผู้หญิง”

(ค.ญ. ปิรัญญา คนชม)

“ผู้ชายจะชื่อออกแมนๆ หน้อย แต่งตัวเท่ๆ ไม่เหมือนผู้หญิงต้องแต่งตัวสวยๆ พุดเสียงเล็กๆ”

(ค.ช. พลช อังรัตสกุล)

“ผู้ชายต้องเป็นผู้นำ แข็งแรง ส่วนผู้หญิงรูปร่างบอบบางกว่า แล้วก็อ่อนแอกว่าด้วยครับ”

(ค.ช. วรพต กิตติประเสริฐสุข)

“ผู้หญิงจะเรียบริ่ยกว่าผู้ชาย ผู้ชายจะแข็งแรงกว่า แล้วก็มีการกำลังเยอะกว่าผู้หญิงด้วยค่ะ”

(ค.ญ. อรุณี ชันทอง)

“ผู้หญิงมีรูปร่างไม่เหมือนผู้ชาย เพราะมีหน้าอก แต่ผู้ชายไม่มี”

(ค.ญ. อภิขญา ศิลปเดช)

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุตัวละครที่เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน เช่น “ที” และ “จอน” ในละครไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และลักษณะการแต่งกาย หรือคำพูดก็เป็นเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางบางอย่าง เช่น การกอด การพุดคุย ว่าเป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี

“ทีและจอนเป็นแฟนกัน เพราะเขากอดกัน แล้วก็ทำหน้าตารักกัน แบบซึ่งๆ

คุณแล้วไม่เหมือนเพื่อนกันเฉยๆ ค่ะ”

(ค.ญ. อรุณี ชันทอง)

“ผมว่าไม่เหมาะสมที่จะเอามาฉาย เพราะทำให้เด็กๆ ที่คุณแล้วอาจจะเอาไปเลียนแบบบ้าง

มันผิดธรรมชาติ” (ค.ช. พลช อังรัตสกุล)

“ผมฟังจากคนตรีครับ ตอนที่เขากอดกัน เพราะเวลาเพื่อนผู้ชายกอดกัน คงไม่ต้องทำซึ่งขนาดนั้น”

(ค.ช. ชีรัชพัฒน์ แจ่มเพ็ชรรัตน์)

“คนที่เล่นเป็นเจ็ดตกดี เป็นกระเทย ตัวเสียงแหลมๆ แต่งตัวเป็นผู้หญิง คุณแล้วตกดี

แต่ถ้ามีเยอะๆ ก็อาจจะมีเด็กๆ เลียนแบบได้เหมือนกัน”

(ค.ญ. อภิขญา ศิลปะเดช)

“ผมว่าคุณแล้วเด็กอาจจะทำตามได้ เพราะเห็นอยู่บ่อยๆ ในละคร ชอบมีกระเทยเล่นทุกอย่างเลย”

(ค.ช. ฌัฐพล ฤทธิภาสกร)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะความเป็นเพศหญิงของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” จากรูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย นิสัย บุคลิก และพฤติกรรม ซึ่งมีทั้งในแง่ที่ดีและไม่ดี โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นผู้หญิงไทยต้องแต่งตัวเรียบร้อย สุภาพ อ่อนโยน และรักนวลสงวนตัว ในขณะที่การแต่งตัวเซ็กซี่ หรือโป๊เกินไปเป็นการกระทำของผู้หญิงที่ไม่ดี ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ และแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมใดดี และไม่

“แต่ก่อนผู้หญิงไทยแต่งตัวเรียบร้อย แต่เดี๋ยวนี้ทำไมผู้หญิงไทยต้องแต่งตัวเหมือนพลอย ด้วยก็ไม่รู้ หนูว่าไม่เห็นสุภาพเลย”

(ค.ญ. ศรีสุภางค์ อำนวยผล)

“เป็นผู้หญิงต้องรักนวลสงวนตัวมากกว่านี้ ถ้ายังไม่แต่งงานก็ไม่ควรมีอะไรกับผู้ชายก่อน ไม่ดี เพราะถ้ามีลูกแล้วผู้ชายไม่รับแล้วจะทำยังไง”

(ค.ญ. เบญจภรณ์ มีสันเทียะ)

“ผมว่าพลอยแต่งตัวโป๊เกินไป ชุคน่าจะเอาไปใส่เวลาไปงานมากกว่าใส่มาเรียนเปียโน ดูแล้วมันไม่เข้ากันเท่าไร” (ค.ช. ชีรัชพัฒน์ แจ่มเพ็ชรรัตน์)

“ผู้หญิงสมัยนี้ควรเป็นแบบ “นุ่น” เพราะเขาคูณารัก แต่งตัวก็เรียบร้อย ไม่โป๊ แต่ที่เห็นชอบนุ่งสั้นๆ ดูแล้วไม่เห็นสวยเลย” (ค.ช. วรพต กิตติประเสริฐสุข)

“ชุดที่พลอยใส่ก็สวยดีนะ แต่เหมาะกับไปงานมากกว่า ดูแล้วเซ็กซี่ดี แต่ไม่เหมาะกับสถานที่ เดี่ยวนี้ก็เห็นเขาใส่เดินไปเที่ยวกัน แม่บอกว่าอันตรายอย่าใส่แบบนี้

(ค.ญ. ปิรัญญา คนชม)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะความเป็นเพศชายของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” จากรูปร่าง หน้าตา การกระทำ โดยผู้ชายที่ดีต้องรักเดียวใจเดียว ไม่ใช่ ความรุนแรง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“เป็นผู้ชายต้องรักเดียวใจเดียว ไม่ควรมีแฟนหลายคน ผมว่าไม่ดี”

(ค.ช. พลช อังรัตสกุล)

“ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนโยน แล้วก็อ่อนแอ ส่วนผู้ชายเป็นเพศที่แข็งแกร่งกว่า จึงไม่ควรใช้กำลังรังแกเพศหญิง”

(ค.ญ. ปิรัญญา คนชม)

“ทัศนเจ้าชู้ แอบไปยุ่งกับผู้หญิงคนอื่น ทั้งที่ตัวเองมีแฟนอยู่แล้ว แต่ถ้ายังไม่ได้เป็นแฟนกับใครก็จะยุ่งกับใครก็ได้”

(ค.ญ. เบญจภรณ์ มีสันเทียะ)

“การมีแฟนที่หลายๆ คนไม่ดี เพราะเดี๋ยวผู้หญิงจะทะเลาะกันได้ ควรมีคนเดียว”

(ค.ช. โอภาส ศรีทับทิม)

“ผู้ชายที่ดีต้องเป็นสุภาพบุรุษ ให้เกียรติผู้หญิง นิสัยดี ไม่รังแกผู้หญิง แล้วก็ต้องไม่เจ้าชู้ด้วย เดี่ยวจะเกิดปัญหาครอบครัวได้”

(ค.ญ. อภิษญา ศิลปเดช)

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการ กอด คำพูด และการกระทำอื่นๆ ที่แสดงออกมา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าว ได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่าตัวละครในเรื่องรักกัน และให้ความเห็นว่าการกระทำ ดังกล่าวเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ เพราะกระทำในที่ส่วนตัว ไม่ได้แสดงต่อสาธารณะ

“เห็น “อิทธิ” กับ “นุ่น” นั่งกอดกัน จับมือกัน แล้วก็ล้อเล่นกัน ก็เลยรู้ว่าเขารักกัน
ผมว่าเหมาะสมดีแล้ว เพราะเขาอยู่ในห้องไม่ได้ไปเดินกอดกันริมถนน”

(ด.ช. ณัฐพล ฤทธิภาสุร)

“หนูว่าถ้าโตแล้วก็ไม่เป็นไร กอดกันได้ แต่ต้องไม่เกินเลย
แล้วก็ต้องไม่ทำในที่สาธารณะด้วย เพราะคนอื่นเห็นจะถูกนินทาได้”

(ด.ญ. ปิรัญญา คนชม)

“กอดกันไม่เห็นแปลก ก็คนเขารักกัน อยู่ก็ในห้องส่วนตัว แต่ระวังเด็กๆ จะเลียนแบบผู้ใหญ่ได้”

(ด.ช. ชีรัชพัฒน์ แจ่มเพ็ชรรัตน์)

“ถ้ารักกัน แล้วก็เป็นผู้ใหญ่แล้วก็ไม่เป็นไร แต่ถ้ายังเป็นเด็กๆ ก็ไม่ควร เพราะยังเรียนหนังสืออยู่
เดี๋ยวเรียนไม่จบ” (ด.ญ. อรุณี ชันทอง)

“ดูแล้วก็น่ารักดี นั่งคุยกัน จับมือ หยอกล้อกัน ไม่ได้จูบกันสักหน่อย
อีกอย่างเขาก็นั่งอยู่กันในห้องเฉยๆ ไม่น่าจะเป็นอะไร”

(ด.ช. วรพต กิตติประเสริฐสุข)

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ โดยสามารถเลือกเปิดรับชมรายการได้เองตามต้องการ และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม พ่อ-แม่ของกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่จะแนะนำว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรทำตาม

“แม่ผมติลละคร ผมก็ชอบดูเลยนั่งดูกับแม่ โดยส่วนใหญ่ละครตอนกลางคืน ถ้ามีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในละคร แม่บอกว่าอย่าไปทำตามที่เขาทำเป็นแค่การแสดงให้ดูว่ามันไม่ดีเท่านั้นเอง”

(ค.ช. โอภาส ศรีทับทิม)

“ที่บ้านจะนั่งดูทีวีกันพร้อมหน้า ต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อน ส่วนใหญ่จะดูตอนเย็นๆ กินข้าวด้วย ถ้ามีภาพที่ไม่เหมาะสม พ่อจะเปลี่ยนช่อง บอกว่าอย่าไปดูเลย”

(ค.ญ. อภิขญา ศิลปะเดช)

“บ้านผมก็ดูพร้อมๆ กัน ส่วนใหญ่ก็ตอนกินข้าวเย็น เพราะพ่อ-แม่กลับมาจากที่ทำงานแล้ว ถ้ามีอะไรไม่ดี เขาก็จะแนะนำว่าเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีนะ อย่าทำตาม”

(ค.ช. พลช อังรัตสกุล)

“หนูดูกับอาค่ะ เพราะพ่อ-แม่ ไปทำงาน กลับมีดๆ อาเป็นสอนเวลามีภาพอะไรไม่ดีในทีวี”

(ค.ญ. เบญจภรณ์ มีสันเทียะ)

“หนูดูละคร หลังจากทำการบ้านเสร็จแล้ว พ่อ-แม่ จะดูด้วย แต่ถ้าเป็นวันธรรมดา ต้องรีบนอนจะได้ดูเยอะๆ วันเสาร์-อาทิตย์ แม่จะให้ดูเอง เปลี่ยนช่องเองได้ด้วย”

(ค.ญ. ศรีสุภาวงศ์ อำนวยผล)

ผลจากการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ 3 ซึ่งเป็นเพศชายและหญิงที่มีอายุ 8 ปี และกลุ่มตัวอย่างที่ 4 ซึ่งเป็นเพศชายและหญิงที่มีอายุ 11 ปี สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวเองได้ โดยดูจากลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏ เช่น รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวเอง ทรงผม การกระทำ เป็นต้น

กลุ่มตัวอย่างที่ 4 สามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจน เช่น ตัวละคร “เจี๊” แต่งตัวด้วยเสื้อผ้า และสีสันทันที่เหมือนผู้หญิง ประกอบกับการทำผม และท่าทางกระตือรือร้นที่แสดงออกอย่างเปิดเผยว่าตนเบี่ยงเบนไปทางเพศหญิง แม้ว่าร่างกายจะยังเป็นชายอยู่ก็ตาม และแสดงออกอย่างไม่ชัดเจน เช่น ตัวละคร “ที” และ “จอน” มีลักษณะการแต่งตัว และการวางตัวเหมือนเพศชายโดยปกติทั่วไป แต่เมื่ออยู่กัน 2 คน มีการแสดงออกถึงความรักที่มากกว่าความเป็นเพื่อน

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ 3 ซึ่งมีอายุ 8 ปี สามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้เพียงกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจนเท่านั้น นั่นคือ ตัวละครที่เป็น “เจี๊” ที่แสดงออกมาจากลักษณะภายนอกที่ชัดเจนมากกว่า “ที” และ “จอน” เนื่องจากความแตกต่างของอายุทำให้ประสบการณ์ในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มเด็กที่อายุมากกว่าย่อมมีประสบการณ์ในการพบเห็นพฤติกรรม การแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้มากกว่าทั้งจากในสื่อต่างๆ และในชีวิตประจำวัน แต่ทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นว่าพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิดปกติ และไม่ควรทำตาม เนื่องจากผิดแผกไปจากธรรมชาติที่ควรจะเป็น และหากมีภาพดังกล่าวออกอากาศบ่อยๆ ก็อาจจะสร้างโอกาสให้เด็กเล็กๆ เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบได้ เนื่องจากคิดว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับได้

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศหญิงจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้หญิงแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวเอง เช่น

- การกระทำของ “ฟ้า” ที่เกิดความผิดพลาดมีลูกก่อนแต่งงาน ทำให้ต้องอดทนยอม “ทรงพล” ทุกอย่างเพื่อลูก แสดงถึงบทบาทความเป็นแม่ของผู้หญิงที่ต้องอดทนเพื่อลูก
- การแต่งตัวเปิดเผยเนื้อหนัง และพฤติกรรมของ “พลอย” แสดงถึงความเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ แต่ไม่รู้กาลเทศะ และไม่สุภาพ

จากการกระทำของตัวละครเพศหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มสามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ ต้องแต่งตัวเรียบร้อย อ่อนโยน และรักนวลสงวนตัว

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นชายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศชายจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ชายแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวและกระทำของ “ทัศน์” แสดงถึงความเป็นคนทันสมัย และเจ้าชู้
- การกระทำของ “อิทธิ” แสดงถึงความเป็นคนสุภาพและรักเดียวใจเดียว

จากการกระทำของตัวละครเพศชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มสามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศชายที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ ต้องมีความเป็นสุภาพบุรุษ รักเดียวใจเดียว และไม่ใช้ความรุนแรงกับเพศหญิง

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถรับรู้ได้ว่าการแสดงพฤติกรรมการจับมือ การกอด การหอมแก้ม และการหยอกล้อของตัวละคร เป็นการแสดงถึงความรักระหว่างตัวละคร แต่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับทัศนคติของเรื่องดังกล่าว โดยกลุ่มตัวอย่างที่ 3 คิดว่าการแสดงความรักของตัวละครที่มีการกอด หอมแก้ม หรือจับมือกันในสถานที่ต่างๆ เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ และเป็นการกระทำที่สามารถทำได้เพื่อแสดงถึงความรักที่มีต่อกัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ 4 ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมการกอดกันของตัวละคร เนื่องจากคิดว่าไม่สมควรกระทำ เพราะจะถูกตำหนิจากสังคม หรือผู้อื่นที่พบเห็น

พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีส่วนร่วมในการรับชมสื่อโทรทัศน์ โดยในกลุ่มตัวอย่างที่ 3 จำนวน 9 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ 4 จำนวน 10 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นช่วงเวลารับประทานอาหารเย็นจนถึงช่วงกลางคืน และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมก็จะให้คำแนะนำทันที

4.2.3 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพศชายและหญิงที่มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือน 10,000 บาท (กลุ่มตัวอย่างที่ 5) และเพศชายและหญิงที่มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือน 30,000 บาท (กลุ่มตัวอย่างที่ 6) จำนวนกลุ่มละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน รายละเอียดดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ 5 - เด็กประถมวัยที่ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ทั้งเพศชาย และเพศหญิง จากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุเพศของตัวละครได้ มีการรับรู้เพศของตัวละครโดยใช้เกณฑ์จากทรงผม รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครต่างๆ ได้

“ดูจากทรงผม เพราะผู้ชายไว้ผมสั้น แต่ผู้หญิงไว้ผมยาว แล้วก็ดูเวลาแต่งตัวผู้หญิงใส่กระโปรง แต่ผู้ชายใส่ไม่ได้” (ค.ช. จิระยุส เอื้อเดชากร)

“ผู้หญิงจะแต่งตัวไม่เหมือนผู้ชาย คุณแล้วก็รู้ว่าคนไหนเป็นเพศอะไร”
(ค.ญ. อารีญา แซ่ลี)

“ผมว่าผู้ชายต้องตัวใหญ่ๆ มีลูกกระเดือก เสียงห้าวๆ แล้วก็ต้องแมนๆ ด้วยครับ”
(ค.ช. ชีรพงศ์ ภูมิภิรมย์กุล)

“รูปร่างแตกต่างกันค่ะ ผู้หญิงต้องมีหน้าอก แต่ผู้ชายไม่มี ถ้ามีก็ถือว่าเป็นพวกกระเทย”
(ค.ญ. นิตาวัณย์ เวहन)

“ผู้ชายก็ต้องเป็นเหมือนพ่อหนูค่ะ ต้องตัวโตๆ แข็งแรง”
(ค.ญ. ศุภรัตน์ แสงสาคร)

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุตัวละครที่เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน เช่น “ที” และ “จอน” ในละครไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน ทั้งลักษณะการแต่งกาย และสำเนียงการพูดเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางบางอย่าง เช่น การกอด บทสนทนา ท่าทางการพูดคุยว่าเป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี

“หนูฟังจากที่เขาคุยกัน เหมือนผู้ชายคุยกับผู้หญิง เลยรู้ว่าเขารักกัน ไม่ใช่เพื่อนกัน
หนูว่าไม่เหมาะสม เพราะผู้ชายต้องคู่กับผู้หญิงถึงจะถูก เป็นแบบนี้มีลูกไม่ได้”

(ค.ญ. ศุภรัตน์ แสงสาคร)

“ทีกับจอน เป็นแฟนกัน เพราะเวลาเขาพูดคุยกัน ทำหน้าแปลกๆ ไม่เหมือนผู้ชายที่เขาคุยกัน”

(ค.ช. ปกรณ์ มีวงษ์)

“คนที่เล่นเป็นเจ้ ตลกดี เป็นกระเทยแน่นอน เพราะเขาแต่งตัวเป็นผู้หญิง พูดก็จิบปากจิบคอ
ชอบทำเสียงแหลมๆ” (ค.ช. ภัทรพล วันแสน)

“หนูไม่ชอบคนที่เล่นเป็นกระเทยเลยคะ หนูว่าเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้กับเด็กๆ

จะทำให้เด็กๆ ชอบทำตาม” (ค.ญ. อารีญา แซ่ลี)

“คุณี่เขาต้องเป็นแฟนกันแน่เลย เพราะหนูดูจากที่เขาอกอดกันแล้วก็ทำตาซึ้งๆ ให้กันด้วย
แต่ถ้ายืนอยู่เฉยๆ ก็ไม่รู้ว่าเขารักเพศเดียวกัน” (ค.ญ. กัลยา ปานอ้อ)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะความเป็นเพศหญิงของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” จากรูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย นิสัย บุคลิก และพฤติกรรม ซึ่งมีทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงว่าต้องรักเดียวใจเดียว แต่งตัว เรียบร้อย และสุภาพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ และแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมแบบใดดี และไม่ดี

“ผมว่าพลอยเป็นผู้หญิงไม่ดี เพราะแต่งตัวโป้ แล้วชอบขี้ข่วนผู้ชายด้วย”

(ค.ช. ชีรพงศ์ ภูมิภิรมย์กุล)

“ผู้หญิงไม่ควรมีลูกก่อนแต่งงาน อยู่กันก่อนก็ไม่ดี เพราะถ้าผู้ชายไม่จริงจังจะทำไ
เหมือนที่ครูเคยสอน” (ค.ช. ปกรณ์ มีวงษ์)

“ผู้หญิงที่ดีต้องเป็นแบบนุ่น เพราะแต่งตัวเรียบร้อย ร่าเริง เอาใจเก่ง น่ารักดี”

(ค.ญ. อารียา แซ่ลี)

“ผมชอบผู้หญิงที่เรียบร้อย ไม่โววายเสียงดัง แล้วก็ต้องเป็นคนดี

ผมว่านุ่นสวยดี จิตใจดี”

(ค.ช. จิระยุส เอื้อเดชากร)

“หนูว่าชุดที่พลอย ใส่ น่าจะใส่ไปงานเลี้ยงมากกว่า เพราะมันเซ็กซี่ดีละ แต่ต้องใส่ให้ถูกที่”

(ค.ญ. ชาริรัตน์ บุญพิมพ์)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะความเป็นเพศชายของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” จากรูปร่าง หน้าตา การกระทำ โดยพฤติกรรมความเป็นเพศชายที่ปรากฏในละคร ได้แก่ ความสุภาพ ความเจ้าชู้ รักเดียวใจเดียว การใช้ความรุนแรง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าพฤติกรรมแบบใดดี และไม่ดี

“หนูคิดว่าทรงพล เป็นผู้ชายที่ชอบใช้กำลังรังแกผู้หญิง นิสัยไม่ดี
เอาเปรียบผู้หญิง ไม่ควรเอาอย่างด้วยค่ะ”
(ค.ญ. นิลาวินัย เวหน)

“ผู้ชายที่ดีต้องสุภาพ ใจดี รักเดียวใจเดียวแบบอหิทธิ ไม่เจ้าชู้ แล้วก็ต้องไม่รังแกผู้หญิง”
(ค.ญ. ชาริรินทร์ บุญพิมพ์)

“ผมอยากเป็นเหมือนอหิทธิ เพราะว่าเขาหล่อ แล้วก็เป็นคนดี สุภาพ”
(ค.ช. กุลวิเศษ ปรารธนา)

“ทัศน์ เจ้าชู้ มีแฟนแล้วยังแอบไปยุ่งกับผู้หญิงคนอื่นอีก เป็นผู้ชายไม่ดี ไม่น่าเอาอย่าง”
(ค.ญ. กัลยา ปานอ)

“หนูก็ชอบอหิทธิค่ะ เพราะเขาเป็นพระเอก หล่อ นิสัยก็ดี หนูแล้วชอบมากๆ ค่ะ”
(ค.ญ. ศุภรัตน์ แสงสาร)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการ กอด คำพูด และการกระทำอื่นๆ ที่แสดงออก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่าตัวละครในเรื่องรักกัน และให้ความเห็นว่าการกระทำ ดังกล่าวเป็นสิ่งที่สามารถทำได้

“ผมว่าถ้าเขารักกันก็กอดกันได้ ไม่ผิด ถ้าไม่เกินเลย เพราะพ่อกับแม่ผมยังกอดกันเลย”

(ด.ช. กุณวิศย์ ปรารธนา)

“คนรักกันก็สามารถจับมือ หรือว่ากอดกันได้ เพราะเขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว”

(ด.ญ. ชาริณันท์ บุญพิมพ์)

“หนูเห็นท่าทางของอิทธิกับนุ่นที่นั่งคุยกันในห้อง ก็คิดว่าเขารักกัน น่ารักดีค่ะ”

(ด.ญ. อารียา แซ่ลี)

“ผมก็ว่าเป็นธรรมดา ถ้าคนรักกันจะจับมือกันหรือกอดกัน

แต่ต้องระวังอย่าให้เยอะเกินไป เพราะจะดูไม่ดี”

(ด.ช. จิระยุทธ เอื้อเดชากร)

“ถ้าทำแล้วไม่เสียหาย ก็ทำไปเลย แต่ถ้าคนอื่นเห็นอาจจะว่าได้”

(ด.ช. ปกรณ์ มีวงษ์)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ แต่ส่วนใหญ่จะดูช่วงละครหลังข่าว โดยปกติสามารถเลือกดูรายการเองได้ และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม พ่อ-แม่ ของกลุ่มตัวอย่างแนะนำว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และไม่ควรถือเป็นตัวอย่าง บางครั้งจะเปลี่ยนรายการทันที

“หนูดูละครกับพ่อ-แม่ตอนกลางคืนค่ะ แต่ตอนเย็นแม่ยังไม่กลับ ก็ดูอยู่กับอา บางทีก็ดูคนเดียว ถ้ามีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมพ่อกับแม่จะบอกอย่าไปดูภาพแบบนั้น เพราะมันไม่ดี และห้ามเอาอย่าง ไม่งั้นจะโดนตี”

(ค.ญ. กัลยา ปานอ)

“ส่วนใหญ่ดูกับพ่อกับแม่ตั้งแต่ช่วงกินข้าวไปเรื่อยๆ จนถึงมืดๆ ครับ แม่ชอบเปิดละครให้ดู แล้วก็คอยแนะนำถ้ามีภาพไม่ดีๆ”

(ค.ช. ภัทรพล วันแสน)

“หนูชอบดูละครตอนเย็นกับตอนกลางคืนค่ะ ดูกับพี่ค่ะ พ่อกับแม่หนูทำงาน พี่ไม่ได้แนะนำอะไร แต่แม่จะเคยสอนไว้ค่ะ”

(ค.ญ. ศุภรัตน์ แสงสาคร)

“ส่วนใหญ่ดูละคร ดูที่บ้านค่ะ ถ้ามีภาพโป๊ๆ ก็จะเอามือปิดตา เพราะว่าแม่สอนว่าไม่ดี เป็นเด็ก ห้ามดู”

(ค.ญ. อารีญา แซ่ลี้)

“ผมชอบดูคนเดียว เพราะจะได้ไม่มีใครแย่งดู พ่อ-แม่กลับเข้านอยู่แล้ว เลยดูคนเดียวได้สบาย”

(ค.ช. ชีรพงศ์ ภูมิภิรมย์กุล)

กลุ่มตัวอย่างที่ 6 - เด็กประถมวัยที่ครอบครัวมีรายได้มากกว่า 30,000 บาททั้งเพศชาย และเพศหญิงจากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี และ โรงเรียนเมฆะสิริอนุสรณ์ จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุเพศของตัวละครได้ โดยมีการรับรู้เพศของตัวละครโดยใช้เกณฑ์จากทรงผม รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครต่างๆ ได้

“ดูจากรูปร่าง ทรงผม การแต่งกาย ก็รู้ว่าคนไหนเป็นเพศอะไร ผู้ชายใส่กระโปรงไม่ได้”

(ค.ช. ศุภกมล มหัจฉริยะกุล)

“หนูดูจากทรงผม ส่วนใหญ่ผู้ชายจะไว้ผมสั้น ผู้หญิงไว้ผมยาว แต่ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็จะเป็นแบบ
เรียบๆ ผู้หญิงจะทำแบบหวานกว่า”

(ค.ญ. ปวีร์ ทับทิมหอม)

“ผมดูจากหน้าตาครับ ผู้ชายจะเข้มๆ มีหนวด ส่วนผู้หญิงไม่มี”

(ค.ช. ปรีนทร์ เหล่าตระกูล)

“พ่อบอกว่าผู้ชายต้องมีลูกกระเดือกด้วยครับ แต่ผู้หญิงไม่มี”

(ค.ช. กานต์ สันทัด)

“ผู้หญิงจะมีรูปร่างไม่เหมือนผู้ชาย เพราะมีหน้าอก แล้วยังท้องได้ ผู้ชายท้องไม่ได้”

(ค.ญ. จุฑิพร คำเงิน)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุตัวละครที่เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน เช่น “ที” และ “จอน” ในละครไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และลักษณะการแต่งกาย หรือคำพูดก็เป็นเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางบางอย่าง เช่น การกอด ท่าทางการพูดคุย ว่าเป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี

“ถ้าหนูดูหน้าตาเฉยๆ คิดว่าทีกับจอนเขาเป็นผู้ชาย แต่พอฟังจากที่เขาคุยกันที่บอกว่ามีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง เลยคิดว่าเขาต้องเป็นคู่เกย์ การที่นำมาแสดงให้ดูก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือทำให้ได้รู้ว่าเกย์เป็นยังไง แต่ก็ต้องระวังไม่ให้เด็กๆ ทำตาม”

(ค.ญ. จีระรัตน์ โพธิ์กระจ่าง)

“คนที่ เป็นเจ้เป็นกระเทย เพราะแต่งตัวเหมือนผู้หญิง แล้วก็ทำพฤติกรรมที่ผู้ชายเขาไม่ทำกัน เช่น กรีดกราย ทำเสียงเล็กๆ แหลมๆ เป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรทำ เพราะเป็นผู้ชายเฉยๆ ก็คืออยู่แล้ว แต่ดูแล้วก็ตกใจ ทำให้ละครเข้าใจ”

(ค.ช. พงศ์อมร รัตนศิริพิบูลย์)

“ผมรู้ว่าทีและจอนเป็นแฟนกัน เพราะว่าผมเห็นเขากอดกัน ทำหน้าตาไม่เหมือนเพื่อนผู้ชายที่เขา กอดกัน” (ค.ช. ธนากร สุคนธ์พานิช)

“หนูดูออกว่าทีกับจอนเป็นแฟนกัน เพราะเวลาเขาคุยกันเหมือนผู้ชายคุยกับผู้หญิงมากกว่าผู้ชายคุยกับผู้ชาย จะพูดนินๆ ฟังแล้วแปลกๆ”

(ค.ญ. สุธิญา คุ้มศิริ)

“หนูว่าเจ้ตกใจ เป็นกระเทย เพราะเขาทำเสียงแหลมๆ แล้วก็ตั้งตั้งเหมือนผู้หญิงมากๆ แต่งตัวก็เหมือน ทำผมก็เหมือน แล้วเจ้ก็ใช้เรียกผู้หญิงด้วย เพราะหนูเรียกพี่สาวว่าเจ้เหมือนกัน”

(ค.ญ. ณิชฎกานต์ กอบแก้วกุล)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะความเป็นเพศหญิงของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” จาก การแต่งกาย นิสัย บุคลิก และพฤติกรรม ซึ่งมีทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงว่าต้องรักเดียวใจเดียว แต่งตัวเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ และสุภาพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ และแยกแยะได้ว่าการกระทำแบบใดดี และไม่

“หนูว่าชุดของพลอยเขาสวยดี แต่ว่าไม่เหมาะกับสถานที่ เพราะไปเกินไป แต่ถ้าใส่ไปงานได้ ผู้หญิงไทยควรแต่งตัวให้เรียบร้อย จะได้ไม่เกิดอันตรายด้วย คุณยายบอกว่าสงสัยผ้าสมัยนี้แพง ตัดเสื้อได้นิดเดียวเอง อย่าไปทำแบบนั้น ไม่ดี”

(ค.ญ. สุธิญา คุ่มศิริ)

“ผมชอบนุ่นมากกว่า เพราะว่าเขาเรียบร้อยดี เอาใจเก่งด้วย ส่วนพลอยแต่งตัว้วยวนเกินไป แล้วก็พูดจาไม่ดีด้วย”

(ค.ช. กานต์ สันหัด)

“ผู้หญิงที่ดีควรเรียบร้อย ไม่แต่งตัวโป้ เพราะคนอื่นมองไม่ดี แล้วก็ไม่เหมาะกับสังคมไทยด้วย”

(ค.ช. ปรินทร์ เหล่าตระกูล)

“เป็นผู้หญิงต้องรักนวลสงวนตัว อย่าไปมีอะไรกับผู้ชายก่อนแต่งงาน เพราะถ้าท้องเหมือน “ฟ้า” จะทำให้ลูกมีปมด้อยได้เมื่อโตขึ้น”

(ค.ญ. จิระรัตน์ โพธิ์กระจ่าง)

“หนูว่าพลอยแต่งตัวเซ็กซี่ดี แต่ที่ต้องไปงานเหมือนที่สุธิญาบอก เพราะถ้าแต่งไปงานไม่มีใครว่า แต่ถ้าเดินในห้าง คงมีคนมองเต็มเลยล่ะ เพราะไปไปหน่อย”

(ค.ญ. จุฑิพร คำเงิน)

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะความเป็นเพศชายของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” จากรูปร่าง หน้าตา การกระทำ โดยพฤติกรรมความเป็นเพศชายที่ปรากฏในละคร ได้แก่ ความสุภาพ ความเจ้าชู้ รักเดียวใจเดียว การใช้ความรุนแรง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“ดูจากคำพูดที่เขาคุยกันแล้ว อิทธิ้เขาเป็นคนรักเดียวใจเดียว แต่ทัศนเจ้าชู้เกินไป เพราะยุ่งกับผู้หญิงหลายคนพร้อมกัน ผมว่าไม่ดีหรอก เดี่ยวทะเลาะกัน”

(ค.ช. ธนากร สุคนธ์พานิช)

“ในเรื่องทรงพลใช้กำลังรังแกผู้หญิง ซึ่งไม่ควรทำอย่างยิ่ง เป็นลูกผู้ชาย ต้องไม่รังแกผู้หญิง เพราะผู้หญิงอ่อนแอกว่า”

(ค.ช. พงศ์อมร รัตนศิริพิบูลย์)

“หนูชอบอิทธิ้ เพราะเขาเป็นสุภาพบุรุษ คอยช่วยเหลือฟ้ากับแม่ แล้วก็ใจดีด้วยค่ะ ถ้ามีแฟนหนูก็อยากมีแบบนี้ค่ะ” (ค.ญ. ปวีร์ ทับทิมหอม)

“ผมว่าผู้ชายที่ดีต้องเป็นสุภาพบุรุษ ไม่รังแกผู้หญิง แล้วก็ไม่ควรเจ้าชู้มากเกินไป เพราะเดี๋ยวจะไม่มีใครรักเลย” (ค.ช. สุกุล มหัจฉริยะกุล)

“หนูอยากให้ผู้ชายทุกคนนิสัยดี คือ ต้องช่วยเหลือผู้หญิง ลูกให้ผู้หญิงกับเด็กนั่งเวลาอยู่บนรถ แล้วก็ไม่ต้องรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า”

(ค.ญ. ณิชฎกานต์ กอบเกียรติกุล)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการกอด คำพูด และการกระทำอื่นๆ ที่แสดงออก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่าตัวละครในเรื่องรักกัน และให้ความเห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่สามารถทำได้

“น่าจะทำได้ เพราะเขาเป็นแฟนกัน แล้วก็โตะแล้วด้วย กอดกัน จับมือกันได้ แต่ต้องไม่มีเพศสัมพันธ์เกินไป และไม่ควรชิงสุกก่อนห่าม เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ดี ถ้าท้องขึ้นมาเหมือนกับฟ้าแล้วจะเป็นปัญหาได้ ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงพ่อแม่”

(ค.ญ. จุติพร คำเงิน)

“ถ้าเป็นผู้ใหญ่แล้วก็สามารถกอดกันได้ ถ้ารักกัน เพราะว่าโตะแล้วไม่มีใครว่า แต่ถ้าเรียนหนังสืออยู่ก็ไม่ควรทำ ผู้ใหญ่จะว่าได้ว่าเป็นเด็กไม่ดี”

(ค.ช. ธนากร สุคนธ์พานิช)

“หนูดูจากที่เขา นั่งหยอกล้อกัน ก็คิดว่าเขารักกัน เพราะอิทธิบอกว่าอยากแต่งงานกับนุ่น แต่ว่าต้องรออีกหน่อย ถ้าเขารักกันก็น่าจะไม่ผิดที่กอดกัน หรือหอมแก้มกัน”

(ค.ญ. ปวีร์ ทับทิมหอม)

“การกอดกัน ก็เป็นการแสดงความรักอย่างหนึ่ง หนูว่าทำได้ เพราะไม่ได้เสียหายอะไร แล้วก็นั่งอยู่กันในห้องไม่มีใครเห็น” (ค.ญ. สุธิญา คุ่มศิริ)

“ผมว่าเขาเล่นน่ารักดี มีจับมือ นั่งคุยกันอยู่ในห้อง เพราะเขาเป็นแฟนกัน แล้วก็โตะเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่น่าเกลียด แต่ถ้าเป็นเด็กๆ ก็ไม่ควรทำ เพราะจะเสียการเรียน ต้องรอให้โตะก่อน”

(ค.ช. กานต์ สันทัด)

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ โดยส่วนใหญ่จะดูละครตอนช่วงเย็น ขณะรับประทานอาหาร และสามารถเลือกดูรายการเองได้ หากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม พ่อ-แม่ ของกลุ่มตัวอย่างแนะนำว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและไม่ควรเอาเป็นตัวอย่าง

“ผมดูกับพ่อ-แม่ตลอดเลย ตอนกินข้าว ถ้ามีอะไรไม่ดี แม่ก็จะบอกว่าไม่ให้ทำตามนะ ไม่งั้นจะโดนตี บางครั้งแม่ก็บอกให้เปลี่ยนช่องไปเลย”

(ด.ช. ปรีนทร์ เหล่าตระกูล)

“หนูดูละครกับแม่ประจำค่ะ เพราะแม่อยู่บ้านไม่ได้ทำงาน ส่วนพ่อก็กลับมืดๆ แม่จะชอบปิดตามเวลา มีภาพโป๊ๆ หรือว่าพระเอก นางเอกมีอะไรกัน แล้วก็จะบอกว่าเป็นเด็กอยู่ อย่าไปดู มันไม่ดี”

(ด.ญ. จีระรัตน์ โพธิ์กระจ่าง)

“หนูก็ดูละครกับแม่ค่ะ เพราะว่าพ่อไม่ชอบดู พ่อดูข่าวเสร็จก็ไปนอนแล้ว แต่หนูจะดูก่อนแป๊บหนึ่ง ถ้ามีภาพโป๊ แม่ก็จะเปลี่ยนช่องไปดูอย่างอื่นก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนกลับมาใหม่ บางทีก็เอามือมาปิดตาหนู” (ด.ญ. ณัฐกานต์ กอบกือกุล)

“ผมดูพร้อมๆ กันหลายคนครับ เพราะกินข้าวไปดูไปด้วยตั้งแต่เย็นๆ แล้ว วันธรรมดาต้องรีบนอน เพราะต้องตื่นไปโรงเรียน แต่ถ้าเสาร์-อาทิตย์ดูได้ตลอด”

(ด.ช. ศุภก มหัจฉริยะกุล)

“หนูชอบดูคนเดียว ส่วนใหญ่แม่เปิดทีวีไว้ให้ หนูก็ทำการบ้าน ไปด้วย ดูไปด้วย ส่วนแม่ทำกับข้าว พอเสร็จก็จะมาคุยด้วย ส่วนพ่อก็ไม่ค่อยได้ดู แม่จะเป็นคนสอนมากกว่า”

(ด.ญ. ฐิติพร คำเงิน)

ผลจากการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ 5 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ครอบครัวมีรายได้ 10,000 บาทต่อเดือน และกลุ่มตัวอย่างที่ 6 ซึ่งเป็นกลุ่มที่ครอบครัวมีรายได้ 30,000 บาทต่อเดือน สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวละครได้ โดยดูจากลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏ เช่น รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวละคร ทรงผม การกระทำ เป็นต้น ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ภายนอกอย่างชัดเจน

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มสามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ ทั้งกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจน เช่น ตัวละคร “เจี๊” แต่งตัวด้วยเสื้อผ้า และสีสันทันที่เหมือนผู้หญิงได้ ประกอบกับการทำผม และท่าทางกระตุงกระตึ่งที่แสดงออกอย่างเปิดเผยว่าตนเบี่ยงเบนไปทางเพศหญิง แม้ว่าร่างกายจะยังเป็นชายอยู่ก็ตาม และแสดงออกอย่างไม่ชัดเจน เช่น ตัวละคร “ที” และ “จอห์น” มีลักษณะการแต่งตัว และการวางตัวเหมือนเพศชายโดยปกติทั่วไป แต่เมื่ออยู่กัน 2 คน มีการแสดงออกถึงความรักที่มากกว่าความเป็นเพื่อน และกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าวว่าเป็นพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผิดธรรมชาติ

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศหญิงจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้หญิงแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวและการกระทำของ “พลอย” แสดงว่าเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ ชอบขี้ข่วน และไม่รู้จักกาลเทศะ
- การแต่งตัวและการกระทำของ “นุ่น” แสดงว่าเป็นผู้หญิงที่ดี เรียบร้อย พุดจาสุภาพ และรักเดียวใจเดียว

จากการกระทำของตัวละครเพศหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ รักเดียวใจเดียว แต่งตัวเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ สุภาพ และรักนวลสงวนตัว

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นชายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศชายจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ชายแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวและกระทำของ “ทัศน์” แสดงถึงความเป็นคนทันสมัย และเจ้าชู้
- การกระทำของ “อิทธิ” แสดงถึงความเป็นคนสุภาพและรักเดียวใจเดียว

จากการกระทำของตัวละครเพศหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มสามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศชายที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ ต้องมีความเป็นสุภาพบุรุษ รักเดียวใจเดียว และไม่ใช้ความรุนแรงกับเพศหญิง

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถรับรู้ได้ว่าการแสดงพฤติกรรมการจับมือ การกอด การหอมแก้ม และการหยอกล้อของตัวละคร เป็นการแสดงถึงความรักระหว่างตัวละคร แต่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่าการแสดงความรักของตัวละครที่มีการกอด การหอมแก้ม หรือจับมือกันเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ แต่ต้องทำในสถานที่ส่วนตัว

พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีส่วนร่วมในการรับชมสื่อโทรทัศน์ โดยในกลุ่มตัวอย่างที่ 5 จำนวน 7 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ 6 จำนวน 9 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นช่วงเวลารับประทานอาหารเย็นจนถึงช่วงกลางคืน และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมก็จะให้คำแนะนำทันที

เนื่องจากรายได้ของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (รายได้ของครอบครัว 10,000 บาทต่อเดือน และรายได้ของครอบครัว 30,000 บาทต่อเดือน) จึงไม่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2.4 ประเภทของโรงเรียน

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพศชายจากโรงเรียนชาย (กลุ่มตัวอย่าง 7) เพศชายจากโรงเรียนสหศึกษา (กลุ่มตัวอย่าง 8) เพศหญิงจากโรงเรียนหญิง (กลุ่มตัวอย่าง 9) และเพศหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา (กลุ่มตัวอย่าง 10) จำนวนกลุ่มละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน รายละเอียดดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง 7 – เด็กประถมวัยเพศชายจากโรงเรียนชาย ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เพศของตัวละคร โดยใช้เกณฑ์จากทรงผม หน้าตา รูปร่าง การแต่งกาย การกระทำ และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครได้

“ผู้ชายกับผู้หญิงมีรูปร่างต่างกัน เพราะผู้หญิงมีหน้าอก แต่ผู้ชายไม่มี”

(ค.ช. เมษ กังวานกิจ)

“ผมว่าผู้ชายก็ต้องแมนๆ ตัวโตๆ ผู้หญิงหุ่นไม่เหมือนผู้ชาย แต่งตัวก็ไม่เหมือนกัน”

(ค.ช. รวิภาส ออดยะกุล)

“ผมฟังจากเสียงครับ ผู้ชายจะห้าวๆ ใหญ่ๆ แต่เสียงผู้หญิงจะแหลมๆ กว่า”

(ค.ช. สีน มานิตพิสิฐกุล)

“ผู้ชายควรไว้ผมสั้นๆ เพราะดูแล้วจะได้ไม่เหมือนกระเทย”

(ค.ช. สุัชชัช เทียนจาววัฒนา)

“ทรงผมไม่เหมือนกันด้วยครับ ผู้ชายต้องไว้สั้น ส่วนผู้หญิงไว้ได้ทั้ง 2 แบบ แต่ถ้าตัดสั้นก็ไม่สั้นแบบผู้ชาย ไม่งั้นคนอื่นจะดูว่าเป็นทอม”

(ค.ช. ชาตรี แต่ศิลปะสาธิต)

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้เฉพาะประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน เช่น “เจี” ซึ่งมีลักษณะทางกายเป็นผู้ชาย แต่แต่งตัวคล้ายผู้หญิง และแสดงพฤติกรรมของเพศหญิงออกมาอย่างชัดเจน จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างระบุได้ว่า “เจี” เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน ในขณะที่ “ที” และ “จอน” ไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และลักษณะการแต่งกาย หรือคำพูดก็เป็นเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป กลุ่มตัวอย่างจึงไม่สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางเหล่านี้ได้ว่าทั้ง “ที” และ “จอน” เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

“คนที่เล่นเป็นเจีในเรื่อง ผมว่าเป็นกระเทย เพราะแต่งตัวเหมือนผู้หญิง ทรงผมก็เหมือนท่าทางที่ร้องกรี๊ดๆ ด้วย” (ค.ช. ชีรวัฒน์ เทพเสนา)

“ผมว่าทีและจอนเป็นเพื่อนสนิทกัน เพราะเห็นเขากอดกัน แต่เขาผู้ชายทั้งคู่ จึงไม่น่าจะเป็นแฟนกันได้” (ค.ช. สิ้น มานิตพิสิฐกุล)

“เขาไม่น่าจะเป็นแฟนกัน เพราะผู้ชายก็กอดกันได้ ผมว่าเขาเป็นเพื่อนกันมากกว่า ผมยังกอดคอกับเพื่อนเลยครับ” (ค.ช. อภิสัทธ์ ขอไปบูลย์)

“ผมเห็นเขากอดกันก็เป็นปกติเนี่ย ไม่เห็นแปลก เพื่อนๆ กันก็ทำเอะอะไป พวกผู้หญิงที่เป็นเพื่อนกันก็ยังเดินจูงมือกับผู้หญิงด้วยกันได้เลย”
(ค.ช. นราวิชญ์ ปรมธรรมสกุล)

“กระเทยชอบทำตัวเหมือนผู้หญิง ทำเสียงแหลมๆ ทำท่าตึงตึงๆ ผมว่าคนที่เล่นเจีใช่เลย แสดงเหมือนมากๆ ดูแล้วก็ตลกดี”
(ค.ช. สุรกิจ พันธุ์ไพศาล)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” จากรูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย นิสัย บุคลิก และพฤติกรรม ซึ่งมีทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นผู้หญิงไทยต้องแต่งตัวเรียบร้อย สุภาพ และพูดจาไพเราะ ในขณะที่การแต่งตัวเซ็กซี่หรือโป๊เกินไปเป็นการกระทำของผู้หญิงที่ไม่ดี อาจจะทำให้เกิดการเลียนแบบ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ และแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมใดดี และไม่ดี

“พลอยแต่งตัวโป๊เกินไป ไม่เหมาะกับเดินบนถนน แต่ในละครคงไม่เป็นไร ผมเห็นเดี๋ยวนี้เวลาไปเที่ยวมีคนแต่งตัวแบบนี้เยอะแยะเลย ดูแล้วไม่ดี”

(ค.ช. สุัชชัช เทียนจารุวัฒนา)

“นุ่นเรียบร้อยดี พูดเพราะแต่งตัวดีเหมาะกับเป็นผู้หญิงไทย”

(ค.ช. อภิสัทธ์ ขอไพบุลย์)

“ผู้หญิงที่ดีๆ ต้องเป็นเหมือนนุ่น แต่งตัวเรียบร้อย เวลาพูดก็ไม่เสียงดัง ไม่ร้องกรี๊ดๆ ด้วย”

(ค.ช. ธีรวัฒน์ เทพเสนา)

“ผมชอบนุ่นมากกว่าพลอย เพราะพลอยแต่งตัวโป๊ ชอบทำเสียงแหลมๆ ฟังแล้วรำคาญ ไม่ชอบเลยครับ” (ค.ช. เมษ กังวานกิจ)

“ผู้หญิงควรรักนวลสงวนตัว เพราะต้องแต่งงานก่อนถึงจะมีอะไรกับผู้ชายได้ ท้องแล้วสังคมประณามว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี ลูกก็มีปัญหาด้วย”

(ค.ช. วรทัย ปัญสุวรรณวงศ์)

สถาบันวิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ลักษณะความเป็นเพศชายในละครรูปร่าง หน้าตา การกระทำ โดยผู้ชายที่ดีต้องให้เกียรติผู้หญิง ไม่ใช่ความรุนแรง รู้จักเอาใจผู้หญิง และรักเดียวใจเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“ผมว่าทัศนัมีสิทธิ์เลือกได้ เพราะยังไม่ได้แต่งงาน ถือว่าไม่เข้าคู่
แต่ถ้าแต่งงานแล้วก็ไม่ควรทำ อย่างในเรื่องพลอยมาช่วยเอง”

(ค.ช. รวิภาส ออดยะกุล)

“การใช้กำลังรังแกผู้หญิงไม่ดี เพราะผู้หญิงอ่อนแอกว่า ไม่ควรรังแกเขา
ผู้ชายที่รังแกผู้หญิงถือว่าไม่เป็นสุภาพบุรุษ”

(ค.ช. นราวิชญ์ ปรมธรรมสกุล)

“ผมคิดว่าอิทธิณิสัยดี รักเดียวใจเดียว ไม่รังแกผู้หญิง”

(ค.ช. สุัชชัช เทียนจารุวัฒนา)

“ผมว่าผู้ชายมีกิ๊กได้ ถ้ายังไม่แต่งงาน เพราะก็ต้องเลือกก่อนว่าจะเลือกคนไหน”

(ค.ช. สีน มานิตพิสิฐกุล)

“ผู้ชายที่ดีต้องเป็นสุภาพบุรุษ ปกป้องผู้หญิงได้ แล้วก็ต้องมีน้ำใจ ช่วยเหลือคนแก่ด้วย”

(ค.ช. ชาตรี แต่ศิลป์ประสาธิต)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการ กอด คำพูด และการกระทำอื่นๆ ที่แสดงออกมา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าว ได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่าตัวละครในเรื่องรักกัน และการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ สามารถทำได้ เพราะเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ แต่ต้องไม่ให้มากเกินไป

“เขารักกัน กอดกันได้ ใดๆ ก็ทำกัน แต่ถ้ายังไม่แต่งงานก็ไม่ควรทำมากเกินไป
เพราะคนอื่นอาจจะมองว่าไม่ดีได้” (ด.ช. วรยศ ปัญสุวรรณวงศ์)

“การกอดหรือหอมแก้มกันก็เป็นการแสดงความรักกัน ถ้าโตแล้วก็ไม่เป็นไร
แต่ถ้าเป็นเด็กอยู่ก็ไม่ควร เพราะพ่อกับแม่จะว่าเอาได้ มันไม่ดี”
(ด.ช. ธิรวัฒน์ เทพเสนา)

“คนรักกันก็แสดงออกว่ารักกันไม่แปลกอะไร แต่ต้องระวังอย่าให้เกินเลย
เพราะคนอื่นๆ จะมองว่าเป็นคนไม่ดีได้”
(ด.ช. สุรกิจ พันธุ์ไพศาล)

“ผมว่าเขาก็แสดงความรักไม่ออกนอกหน้ามากเกินไป เป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่น่าจะเป็นอะไร
นั่งคุยกันอยู่ในที่ส่วนตัวด้วย ไม่น่าจะมีใครว่าได้”
(ด.ช. อภิสิตธิ์ ขอไพบูลย์)

“เขา 2 คน ก็น่ารักดี มีการแสดงความรักในห้องที่เป็นส่วนตัว
ไม่ได้ไปกอดกันอยู่ริมถนนสักหน่อย อีกอย่างเขาก็ โตะๆ แล้วด้วย”
(ด.ช. เมฆ กังวานกิจ)

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ โดยจะเลือกดูรายการตามที่ พ่อ-แม่ กำหนดให้ และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม พ่อ-แม่ ของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่จะแนะนำว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี เด็กๆ ไม่ควรดู และบางครั้งจะเปลี่ยนช่องทันที

“ผมเคยดูละครกับแม่ มีผู้ชายตบหน้าผู้หญิง แม่จะบอกว่าเป็นผู้ชาย อย่างรังแกผู้หญิง
ไม่ดี โตจั่นอย่าเอาอย่างนะ” (ด.ช. สุรกิจ พันธุ์ไพศาล)

“ผมชอบดูการ์ตูนมากกว่า แต่ส่วนใหญ่เย็นๆ ก็นั่งดูละครกับแม่ เพราะทำการบ้านไปด้วย
แล้วก็ดูทีวีไปด้วย แม่จะคอยสอนตลอด” (ด.ช. ชาตรี แต่ศิลปะสาธิต)

“ผมต้องดูทีวีกะคุณย่าครับ พ่อกับแม่ทำงาน ส่วนใหญ่กลับมีดๆ หนอย จะมาทันดูทีวีด้วยกัน
ตอนกลางคืน แต่ถ้าเย็นๆ จะอยู่กับคุณย่า แล้วคุณย่าก็สอนมากกว่าพ่อกับแม่”
(ด.ช. รวิภาส ออตยะกุล)

“ช่วงเย็นๆ ผมดูคนเดียวครับ แต่พอเวลากลางคืนก็มีพ่อ แม่ ที่ อยู่ด้วย นั่งดูพร้อมๆ กัน พ่อกับแม่จะ
เป็นคนสอนอะไรดี อะไรไม่มี เป็นลูกผู้ชายต้องไม่รังแกผู้หญิง บางทีก็ปิดตา”
(ด.ช. สีน มานิตพิสิฐกุล)

“ถ้ามีภาพโป๊ หรือฉากข่มขืน แม่จะปิดตา บอกห้ามดู เพราะมันไม่ดี”
(ด.ช. นราวิชญ์ ปรมธรรมสกุล)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่าง 8 – เด็กประถมวัยเพศชายจากโรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนเลิศพัฒนา
ศึกษา จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่าง สามารถระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่องได้ โดยมีการรับรู้เพศของ
ตัวละครโดยใช้เกณฑ์จากหน้าตา รูปร่าง การแต่งกาย และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอกทำให้
สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครได้

“ตัวละครมี 2 เพศ คือ ชายกับหญิง พระเอกเป็นผู้ชาย ดูจากหน้าตา การแต่งตัว
ส่วนนางเอกเป็นผู้หญิง” (ค.ช. สุรัชช วังโส)

“ผู้หญิง ไว้ผมยาว ใส่กระโปรง แล้วก็ไม่มีลูกกระเดือกด้วยครับ”
(ค.ช. บุญยฤทธิ์ รุ่งเรือง)

“ผู้หญิงกับผู้ชายมีการกระทำที่ต่างกัน ผู้ชายต้องไม่ทำตัวอ่อนแอเหมือนผู้หญิง”
(ค.ช. สุรภัทร วิเศษนอก)

“ผู้ชายกับผู้หญิงมีรูปร่างไม่เหมือนกัน ผู้ชายมีวิหะเพศไม่เหมือนกับผู้หญิง
ผู้ชายท้องไม่ได้ด้วยครับ” (ค.ช. สำราญ แก้วแจ่มใส)

“ผู้ชายต้องเสียงใหญ่ๆ ห้าวๆ แต่งตัวก็ต้องแมนๆ ไม่ใส่สีหวานๆ แล้วก็ใส่กระโปรงไม่ได้ด้วย”
(ค.ช. ภูวนัย ก้อนแก้ว)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุตัวละครที่เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน เช่น “ที” และ “จอน” ในละครไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และลักษณะการแต่งกาย หรือคำพูดก็เป็นเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางบางอย่าง เช่น การกอด การพุดคุย ว่าเป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี

“ทีกับจอนในเรื่องเป็นแฟนกัน เพราะเห็นเขากอดกันอยู่ในห้อง ทำตาซึ้งๆ ด้วย”

(ด.ช. ภูวนัย ก้อนแก้ว)

“ผมฟังจากคำพูดที่เขา 2 คนคุยกัน แล้วก็เห็นตอนที่เขากอดกัน”

(ด.ช. ตำราญ แก้วแจ่มใส)

“คนที่เล่นเป็นเจ๊กก็เป็นกระเทย เพราะแต่งตัวเหมือนผู้หญิง ทำเสียงแหลมๆ ด้วย”

(ด.ช. สมชาย จงรักษ์ตระกูล)

“ผมว่าไม่เหมาะสม เพราะเป็นเพศเดียวกัน รักกันมันผิด คนอื่นเห็นจะว่าได้

เดี๋ยวกว่า ที่ดูอาจจะเอาไปเลียนแบบได้ เป็นตัวอย่างไม่ดี”

(ด.ช. อภิชน วณิชวุฒิ)

“ดูเขาทำหน้าตาซึ้งๆ เวลาคุยกัน ผมว่าเขาก็จำเป็นแฟนกัน

ตอนกอดกันก็มีเพลงแบบพระเอกกับนางเอกเลยครับ”

(ด.ช. สุทธิพัณฑ์ ณรงค์วัฒนา)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี โดยมีการรับรู้ลักษณะความเป็นเพศหญิงในละครจากรูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย นิสัย บุคลิก และพฤติกรรม โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นผู้หญิงที่ดีต้องแต่งตัวเรียบร้อย อ่อนโยน สุภาพ และรักนวลสงวนตัว ในขณะที่การแต่งตัวเซ็กซี่ หรือ โป้เกินไปเป็นการกระทำของผู้หญิงที่ไม่ดี ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ และแยกแยะได้ว่าการกระทำแบบใดดี และไม่ดี

“ผมชอบนุ่น เพราะเป็นผู้หญิงสวย นิสัยดี เรียบร้อย แต่งตัวไม่โป้ ชอบตามใจอิทธิ
เอาใจเก่ง ทำกับข้าวได้” (ค.ช. สุรภัทร วิเศษนอก)

“พลอยแต่งตัวเซ็กซี่เกินไป แต่งหน้าก็เข้ม แล้วยังช่วยวนแฟนคนอื่นอีก นิสัยไม่ดี
ไม่ควรดู เพราะเดี๋ยวมีคนทำตาม” (ค.ช. สมชาย จงรักษ์ตระกูล)

“ฟ้าไม่ควรมีลูกก่อนแต่ง ต้องแต่งก่อนค่อยมีได้ เพราะคนอื่นจะมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี
แล้วก็อาจจะทำให้เด็กมีปัญหา” (ค.ช. อภิชน วณิชวุฒิ)

“ผู้หญิงไทยต้องเรียบร้อยแบบนุ่น เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับคนอื่นๆ ควรทำตาม”
(ค.ช. ตำราญ แก้วแจ่มใส)

“การแต่งตัวต้องดูกาลเทศะด้วย เพราะถ้าแต่งตัวโป้ๆ มาเดินถนนก็อันตราย อาจจะโดนทำร้ายได้
แต่ถ้าใส่ไปงานก็ไม่ใช่ไร” (ค.ช. สุวิทย์ ใจแก้ว)

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี โดยมีการรับรู้ลักษณะความเป็นเพศชายในละครรูปร่าง หน้าตา การกระทำ โดยผู้ชายที่ดีต้องให้เกียรติผู้หญิง ไม่ใช่ความรุนแรง รู้จักเอาใจผู้หญิง และรักเดียวใจเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“ผมว่าทรงพลไม่ควรรังแกฟ้า เพราะถือว่าไม่ให้เกียรติผู้หญิง เป็นผู้ชายต้องไม่ข่มขู่ผู้หญิง เพราะเป็นการกระทำที่ไม่ดี” (ค.ช. สมชาย จงรักษ์ตระกูล)

“ทัศนเจ้าชู้ ยุ่งกับผู้หญิงหลายคน ผมจะไม่ทำแบบนี้ เพราะผมว่ามันไม่ดี ควรรักเดียวใจเดียวดีกว่า” (ค.ช. ภูวนัย ก้อนแก้ว)

“อิทธิ รักเดียวใจเดียว เอาใจผู้หญิงเก่ง”

(ค.ช. อภิชน วณิชวุฒิ)

“ผู้ชายต้องเป็นสุภาพบุรุษ ปกป้องผู้หญิง ไม่ควรรังแกคนอื่น”

(ค.ช. บุญยฤทธิ์ รุ่งเรือง)

“ผมอยากเป็นเหมือนอิทธิ เพราะเขาเป็นคนดี สุภาพ
แล้วก็ไม่รังแกคนอื่น ทำให้ใครๆ ก็รักเขา”

(ค.ช. สำราญ แก้วแจ่มใส)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการกอด และลักษณะการหยอกล้อ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่าตัวละครในเรื่องรักกัน ซึ่งการกระทำดังกล่าวควรทำในห้องมากกว่าข้างนอก เพราะเป็นที่ส่วนตัว

“ผมว่าเขาเข้ากันดี น่ารักดี มีหยอกล้อกัน แต่ตอนกอดกันตอนแรกไม่เหมาะสม เพราะมีคนอื่นเข้ามาเห็นด้วย” (ค.ช. สุทธิพันธุ์ ณรงค์วัฒนา)

“คูเขารักกัน เป็นแฟนกัน กอดกันได้ไม่เป็นไร เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ไม่ควรทำให้คนอื่นเห็น เพราะคนอื่นจะมองไม่ดี”
(ค.ช. เอกรินทร์ เอี่ยมสำอาง)

“การแสดงความรักของผู้ใหญ่ทำได้ เพราะว่าเขาโตแล้ว แต่ถ้าเป็นเด็ก ๆ ก็ยังไม่ควรจะมีแฟน เดี่ยวการเรียนจะเสียได้”
(ค.ช. สุรภัทร วิเศษนอก)

“ผมว่าถ้าคนรักกัน ก็ต้องมีการแสดงออกอยู่แล้ว แต่ว่าต้องไม่เกินเลยมากไป ตัวอย่างอิทธิกับนุ่น เขา 2 คน แสดงท่าทีว่ารักกัน ทั้งจากการพูดคุย หรือว่าท่าทาง ซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วไม่เป็นไร”
(ค.ช. บุญยฤทธิ์ รุ่งเรือง)

“ผมเห็นท่าทางเขาก็รู้ว่า 2 คน รักกัน แล้วก็แฟนกัน แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเกินเลย ไม่เป็นไร คุณแล้วน่ารักดีครับ” (ค.ช. สมชาย จงรักษ์ตระกูล)

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ โดยจะเลือกดูรายการตามที่ พ่อ-แม่ เปิดให้ ยกเว้นรายการประเภทการ์ตูนที่สามารถเลือกดูเอง และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม พ่อ-แม่ ของกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่จะเปลี่ยนช่องทันที บางครั้งก็อธิบายว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรทำตาม แต่บางครั้งก็เปลี่ยนสถานีเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้แนะนำอะไร

“ผมนั่งดูพร้อมกับพ่อ-แม่ ส่วนใหญ่ก็ดูตามที่เขาเปิด ไม่ได้เลือกเอง”

(ค.ช. สุรภัทร วิเศษนอก)

“ส่วนใหญ่พ่อ-แม่จะเปิดให้ดู แต่ถ้าเป็นการ์ตูน จะเปิดดูเอง พ่อ-แม่ ไม่ว่า แต่ถ้ามีภาพโป๊หรือฉากจูบกัน พ่อ-แม่ ก็จะเปลี่ยนช่อง บอกว่าเด็กไม่ควรดู ไม่ดี”

(ค.ช. สุวิทย์ ใจแก้ว)

“ผมดูทีวีกับแม่ครับ เพราะว่าพ่อดูแต่ข่าว แล้วก็ไปนอน ส่วนใหญ่แม่จะเป็นคนสอนครับ เวลามีสภาพโป๊ๆ แม่ก็จะปิดตา บอกว่าไม่ดี เป็นเด็กเป็นเล็ก”

(ค.ช. ภูวนัย ก้อนแก้ว)

“ผมดูกับพี่ ชอบแย่งกันดู พี่ไม่ค่อยได้บอกอะไร แต่จะเปลี่ยนช่องไปดูอย่างอื่น บอกแล้วว่าเปลี่ยนช่องดูดีกว่าเดี๋ยวมั่ว” (ค.ช. เอกรินทร์ เอี่ยมสำอาง)

“ผมดูกับพ่อและแม่เลยครับ เพราะดูตั้งแต่ตอนกินข้าว หลังทำการบ้าน”

(ค.ช. สุรัชช วังโศ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลจากการสนทนากลุ่ม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ 7 ซึ่งเป็นเพศชายจากโรงเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างที่ 8 ซึ่งเป็นเพศชายจากโรงเรียนสหศึกษา สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวละครได้ โดยดูจากลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏ เช่น รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวละคร ทรงผม การกระทำ เป็นต้น โดยลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะปรากฏที่เห็นได้อย่างชัดเจนภายนอก

กลุ่มตัวอย่างเพศชายจากโรงเรียนสหศึกษาสามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจน เช่น ตัวละคร “เจี๊” แต่งตัวด้วยเสื้อผ้า และสีสันทันเหมือนผู้หญิงใส่ ประกอบกับการทำผม และท่าทางกระดุกกระดิงที่แสดงออกอย่างเปิดเผยว่าตนเบี่ยงเบนไปทางเพศหญิง แม้ว่าร่างกายจะยังเป็นชายอยู่ก็ตาม และที่แสดงออกอย่างไม่ชัดเจน เช่น ตัวละคร “ที” และ “จอน” มีลักษณะการแต่งตัว และการวางตัวเหมือนเพศชายโดยปกติทั่วไป แต่เมื่ออยู่กัน 2 คน มีการแสดงออกถึงความรักที่มากกว่าความเป็นเพื่อน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายจากโรงเรียนชายสามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้เพียงกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจนเท่านั้น นั่นคือ ตัวละครที่เป็น “เจี๊” ที่แสดงออกมาจากลักษณะภายนอกที่ชัดเจนมากกว่า “ที” และ “จอน” แต่ทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผิดธรรมชาติ และไม่สมควรนำมาแสดงให้เด็กชม เพราะถ้าเห็นบ่อยๆ อาจเกิดการเลียนแบบได้ เนื่องจากสังคมของกลุ่มตัวอย่างเพศชายจากโรงเรียนชาย และเพศชายจากโรงเรียนสหศึกษามีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนที่มีแต่เพศเดียวกันจะมองว่าการกระทำของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน เช่น การกอด เป็นพฤติกรรมปกติระหว่างเพื่อนเพศเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนที่มีทั้งเพศชายและเพศหญิงสามารถรับรู้ว่าการกระทำดังกล่าวของตัวละคร เป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศหญิงจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้หญิงแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวและการกระทำของ “พลอย” แสดงว่าเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ ชอบขยับขวน และไม่รู้จักกาลเทศะ
- การแต่งตัวและการกระทำของ “นุ่น” แสดงว่าเป็นผู้หญิงที่ดี เรียบร้อย พุดจาสุภาพ และรักเดียวใจเดียว
- การกระทำของ “ฟ้า” แสดงว่าเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอ เก็บกด และไม่รักนวลสงวนตัว

จากการกระทำของตัวละครเพศหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ การแต่งตัวต้อง เรียบร้อย เหมาะกับกาลเทศะ และรักนวลสงวนตัว

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นชายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศชายจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ชายแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวและกระทำของ “ทัศน์” แสดงถึงความเป็นคนทันสมัย และเจ้าชู้
- การกระทำของ “อิทธิ” แสดงถึงความเป็นคนสุภาพ และรักเดียวใจเดียว
- การกระทำของ “ทรงพล” แสดงถึงความเป็นคนใจร้อน ไม่ควบคุมตัวเอง ใช้กำลังรังแกผู้อื่น

จากการกระทำของตัวละครเพศชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศชายที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ ต้องให้เกียรติผู้หญิง ไม่ใช่ความรุนแรง และรู้จักเอาใจผู้หญิง แต่สามารถมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับผู้หญิง ได้หลายคนหากยังไม่ได้มีการแต่งงาน

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถรับรู้ได้ว่าการแสดงพฤติกรรมการจับมือ การกอด การหอมแก้ม และการหยอกล้อของตัวละคร เป็นการแสดงถึงความรักระหว่างตัวละคร แต่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่าการแสดงความรักของตัวละครที่มีการกอด หอมแก้ม หรือจับมือกันเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ เพราะเป็นการกระทำของผู้ใหญ่ แต่ต้องทำในสถานที่ส่วนตัว และต้องไม่ให้เกินเลยมากเกินไป

พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีส่วนร่วมในการรับชมสื่อโทรทัศน์ โดยในกลุ่มตัวอย่าง 7 จำนวน 8 คน และกลุ่มตัวอย่าง 8 จำนวน 9 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นช่วงเวลารับประทานอาหารเย็นจนถึงช่วงกลางคืน และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมก็จะให้คำแนะนำทันที

กลุ่มตัวอย่าง 9 – เด็กประถมวัยเพศหญิงจากโรงเรียนสตรี ได้แก่ โรงเรียนพระศรี
อนุสรณ์ จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่าง สามารถระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่องได้ โดยมีการรับรู้เพศของ
ตัวละคร โดยใช้เกณฑ์จากหน้าตา รูปร่าง การแต่งกาย และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้
สามารถตีความความหมายของลักษณะดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครได้

“ดูจากหน้าตา รูปร่าง ผม เพราะผู้ชายกับผู้หญิงจะไม่เหมือนกัน เห็นแล้วก็จะรู้เลย”

(ค.ญ. อภาภัทร ทุมวิภาต)

“หนูว่าผู้ชายจะตัวล่ำๆ ใหญ่ๆ ส่วนผู้หญิงจะบอบบาง แล้วก็หน้าอก”

(ค.ญ. สุวดี พจน์ประสาท)

“ผู้หญิงจะเสียงเล็กๆ แล้วก็แต่งตัวหวานกว่าผู้ชาย แต่งหน้าก็ได้ ผู้ชายทำไม่ได้
เดี๋ยวคนอื่นจะว่าเป็นกระเทย” (ค.ญ. สิริรัตน สิริกันตังค์มาส)

“ดูเฉยๆ ก็แยกได้ว่าคนไหนผู้ชาย คนไหนผู้หญิง ดูแล้วไม่เหมือนกัน นอกจากพวกที่แปลงเพศ
ที่เขาแต่งตัวเหมือนผู้หญิง แล้วก็หุ่นบอบบางเหมือนผู้หญิงด้วย”

(ค.ญ. ปิ่นอนงค์ เกตุแก้ว)

“หนูก็แยกได้ว่าคนไหน เพศอะไร ดูจากลักษณะภายนอกที่แสดงออกมา เช่น รูปร่าง ท่าทาง เสียง”

(ค.ญ. พรไพลิน ภัทรบดี)

สถาบันวิจัยและพัฒนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุได้ว่า “เจ้” เป็นกระเทย แต่ไม่สามารถระบุได้ว่า “ที” และ “จอน” เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้เฉพาะตัวละครที่มีการแสดงลักษณะออกมาทางการแต่งกาย ท่าทาง น้ำเสียง แต่ไม่สามารถรับรู้ได้จากพฤติกรรมบางอย่าง เช่น ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ตัวละครที่แสดงเป็น “ที” และ “จอน” มีการแต่งกาย และการวางตัวเหมือนกับผู้ชายปกติทั่วไป ทำให้กลุ่มตัวอย่าง 10 ไม่สามารถตีความความหมายลักษณะดังกล่าวได้ ในขณะที่ตัวละครที่แสดงเป็น “เจ้” มีการแต่งกาย น้ำเสียง และแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเป็นกระเทย

“ถ้าพี่ไม่บอกหนูก็ไม่รู้ว่าทีและจอนเป็นเกย์
เพราะว่าเขาแต่งตัวเหมือนผู้ชายทั่วไป ท่าทางก็ไม่ตุงตุง พูดก็ตะโกนเสียงดัง”

(ค.ญ. ธรรมพรรณ ชาญพานิช)

“คนที่เจ้เป็นกระเทย เพราะเขาทำท่าทางเหมือนผู้หญิง ใส่เสื้อก็เหมือนผู้หญิง
แล้วก็ชอบทำมือสะบัดไปสะบัดมา

(ค.ญ. ชนิศรา ศรีศรี)

“หนูว่าทีกับจอนเป็นเพื่อนสนิทกัน เพราะเขาคุยเป็นผู้ชายทั้ง 2 คน”

(ค.ญ. ชัญญา สายวุฒิ)

“หนูคิดว่าทีกับจอนเป็นเพื่อนกัน เพราะเขาคุยแล้วก็เป็นผู้ชายธรรมดา ไม่เหมือนกระเทย”

(ค.ญ. วันทนีย์ ธาดาพิสิฐ)

“เจ้เป็นกระเทยแน่นอน ทำท่าทางกรี้ดๆ เหมือนผู้หญิง มีทำนองอ่อยๆ ด้วย”

(ค.ญ. สุวดี พจน์ประสาท)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี โดยมีการรับรู้ลักษณะความเป็นเพศหญิงในละครจาก การแต่งกาย นิสัย บุคลิก และพฤติกรรม โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นผู้หญิงที่ดีต้องแต่งตัวเรียบร้อย อ่อนโยน สุภาพ และรักนวลสงวนตัว ในขณะที่การแต่งตัวเซ็กซี่ หรือ โป้เกินไปเป็นการกระทำของผู้หญิงที่ไม่ดี ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ และแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมแบบใดดี และไม่ดี

“เป็นผู้หญิงต้องรักตัวเอง อย่าไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น โดยที่ยังไม่แต่งงาน
เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ดี เสียชื่อเสียง ลูกก็อาจจะมีปมด้วย”

(ค.ญ. ชนิศรา ศรีศึก)

“พูดจาช่วยคนอื่น ไม่ดี แต่งตัวก็โป้เกินไป เด็ดขวนี่วัยรุ่นก็ชอบทำตาม ใส่สายเดียวกันเยอะเยอะเลย
ไม่เห็นจะสวยเลย แม่บอกว่าใส่แบบนี้อันตราย”

(ค.ญ. ปิ่นอนงค์ เกตุแก้ว)

“ผู้หญิงควรต้องเรียบร้อย ไม่กรี้ดๆ เสียงดัง หรือ ทำตัวแยเหมือนพลอย
เพราะไม่มีใครชอบนิสัยไม่ดี”

(ค.ญ. อากาภัทร ทุมวิภาต)

“หนูนุ่นเป็นคนดี เรียบร้อย จิตใจดี ยิ้มง่าย เป็นตัวอย่างที่ดีได้”

(ค.ญ. สิริรัตน์ สิริกานต์วงศ์มาส)

“ผู้หญิงที่สังคมยอมรับควรจะต้องเรียบร้อย มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น
ไม่ใส่ร้ายคนอื่น แล้วยังต้องไม่แต่งตัวโป้ๆ”

(ค.ญ. พรไพลิน ภัทรบดี)

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี โดยมีการรับรู้ลักษณะความเป็นเพศชายในละครรูปร่าง หน้าตา การกระทำ โดยผู้ชายที่ดีต้องให้เกียรติผู้หญิง ไม่ใช่ความรุนแรง รู้จักเอาใจผู้หญิง และรักเดียวใจเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“ทัศนัเป็นคนเจ้าชู้ นอกใจแฟนตัวเอง ไม่ดี ควรเป็นคนรักเดียวใจเดียว”

(ค.ญ. สุวดี พจน์ประสาท)

“เป็นการกระทำของทรงพลเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี รังแกผู้หญิงที่อ่อนแอกว่า”

(ค.ญ. พรไพลิน ภัทรบดี)

“ผู้ชายที่ดีควรเป็นสุภาพบุรุษ ไม่รังแกคนที่อ่อนแอกว่า แล้วก็ต้องเอาใจเก่งด้วยคะ เพราะจะได้ไว้ดูแล แล้วก็คอยเอาใจผู้หญิงได้”

(ค.ญ. ธรรมพรพรช ชาญพานิช)

“ผู้ชายควรคู่อิทธิเป็นตัวอย่าง เพราะเป็นสุภาพบุรุษ รักเดียวใจเดียว แล้วก็ชอบช่วยเหลือคนอื่น”

(ค.ญ. เปรมกมล ไตรไมตรีพิทักษ์)

“ถ้าหนูมีแฟนแบบทัศนัก็จะไม่คบแล้ว เพราะว่าเจ้าชู้ ไม่ยุ่งกับคนอื่น ๆ ทั้งๆ ที่มีแฟนอยู่แล้ว เป็นการกระทำที่ไม่ดีเลย คนอื่นๆ จึงไม่ควรทำตาม”

(ค.ญ. ชัญญา สายวุฒิ)

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการกอด และลักษณะการหยอกล้อ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่าตัวละครในเรื่องรักกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นว่าการกระทำดังกล่าวควรทำในห้องมากกว่าข้างนอก เพราะเป็นที่ส่วนตัว

“ถ้าเขารักกันก็ทำได้ แต่ไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร ถ้าจะกอดกัน เพราะยังไม่ได้แต่งงานกัน ถ้าจะแสดงความรักต่อกันก็ให้คุยกันดี หรือจับมือได้ แต่ต้องไม่ให้คนอื่นเห็น”

(ค.ญ. วันทนี ธาดาพิสิฐ)

“การกอดกันก็เป็นการแสดงความรักกัน ถ้ารักกันแล้วก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ทำได้ เด็กๆ ยังไม่ควรทำ เพราะยังเรียนหนังสืออยู่ พ่อแม่จะเป็นห่วงได้”

(ค.ญ. ชนิศรา ศรีศึก)

“หนูเห็นเค้าแสดงท่าทีต่อกัน ก็แสดงว่าเค้ารักกัน เพราะคอยเป็นห่วงเป็นใยกัน มีหยอกล้อกัน คุณน่ารักดี เขาโตแล้ว ทำไม่น่าเกลียด แต่ต้องไม่ให้เกินเลยมากไป”

(ค.ญ. เปรมกมล ไตรโมตรีพิทักษ์)

“การแสดงความรักควรทำในที่ส่วนตัว ซึ่งดูแล้วไม่น่าเกลียด แต่ถ้าเป็นเด็กๆ ก็ห้ามทำ เพราะว่ายังไม่ถึงเวลา เดี่ยวโดนดุได้”

(ค.ญ. ธรรมพรพรช ชาญพานิช)

“การแสดงความรักทำได้หลายอย่าง ที่เห็นในเรื่องก็ที่เขากอดกัน นั่งจับมือกัน แล้วก็คำพูดที่เขาพูด เรื่องการแต่งงาน ซึ่งก็เหมาะสมกับอายุแล้ว ผู้ใหญ่แล้วไม่เป็นไร”

(ค.ญ. สุวดี พจน์ประสาท)

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ โดยจะเลือกดูรายการตามที่ พ่อ-แม่ เปิดให้ และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม พ่อ-แม่ ของกลุ่มตัวอย่างโดย ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนช่องทันที บางครั้งก็อธิบายว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรทำตาม แต่บางครั้งก็เปลี่ยน สถานีเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้แนะนำอะไร

“หนูชอบดูละคร ส่วนใหญ่ดูกับแม่ เพราะ พ่อไม่ชอบดูละคร จะดูแต่บอล และเมื่อมีภาพ การแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมแม่จะให้คำแนะนำว่า เป็นการกระทำที่ไม่ดี อย่าทำตาม ถ้าทำจะ โดนตี เด็กไม่ควรดู แล้วก็เอามือปิดตา”

(ค.ญ. เปรมกมล ไตรไมตรีพิทักษ์)

“เวลาคุณภาพแบบนี้บ่อยๆ หนูรู้สึกยังงี้ก็ไม่รู้ ต้องชวนน้องไปเข้าห้องน้ำทุกที มันเสียๆ”

(ค.ญ. สุวดี พจน์ประสาท)

“เหมือนกันเลยคะ หนูก็ชอบรู้สึกอย่างไรก็ไม่รู้คะ เหมือนจะปวดๆ อยู่นานๆ ไม่ได้คะ มันจี้จี้ แต่ก็ไม่ได้ออกมาหรือคะ แคร์รู้สึกเฉยๆ ปกติแม่จะปิดตา หรือไม่หนูก็ลุกเดินหนีไปเอง”

(ค.ญ. พรไพธิน ภัทรบดี)

“แม่จะคอยสอนไว้ว่าถ้ามีภาพไม่ดี ควรจะต้องปิดตาไว้ เพราะเป็นเด็กอย่าไปดูมาก มันจะไม่ดี หนูก็จะจำเอาไว้ ส่วนใหญ่ดูกับแม่คะ ฟอนนอน หนูจะต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อนแล้วค่อยมาดู”

(ค.ญ. ปิ่นอนงค์ เกตุแก้ว)

“หนูนั่งดูกับพ่อและแม่เลยคะ เพราะดูตอนกินข้าว แต่ถ้าเป็นละครกลางคืน จะดูกับแม่ พ่อไม่ชอบดู แต่บางเรื่องก็ดูคะ แม่จะเป็นคนสอนมากกว่า แต่หนูก็ไม่ชอบดูพวกภาพโป๊ๆ อยู่แล้ว เพราะดูแล้วจี้จี้เหมือนกัน ต้องเดินหนี หรือไม่ก็ปิดตาไปเลย”

(ค.ญ. สิริรัตน์ สิริกานต์วงศ์มาศ)

กลุ่มตัวอย่าง 10 – เด็กประถมวัยเพศหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ โรงเรียนเลิศ
พัฒนาศึกษา จำนวน 10 คน

(1) ความสามารถในการระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุเพศของตัวละครได้ เช่น

“อิทธิ” เป็นผู้ชาย

“นุ่น” เป็นผู้หญิง

“แทน” เป็นผู้ชาย

“พลอย” เป็นผู้หญิง

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เพศของตัวละครโดยใช้เกณฑ์จากรูปร่าง น้ำเสียง การแต่งกาย
การกระทำ และลักษณะอื่นๆ ที่ปรากฏภายนอก ทำให้สามารถตีความความหมายของลักษณะ
ดังกล่าว และระบุเพศของตัวละครได้

“สังเกตดูจากลักษณะการพูด ท่าทาง การแต่งตัวของอิทธิกับนุ่นไม่เหมือนกัน อิทธิเสียงห้าวกว่า
ร่างกายก็แข็งแรงกว่า” (ด.ญ. ศศิตา บัวแดง)

“ฟ้าใส่กระโปรงเลยเป็นผู้หญิง เพราะถ้าผู้ชายเขาจะต้องใส่กางเกงค่ะ”

(ด.ญ. กุลชา คำชาย)

“ผู้หญิงต้องมีรูปร่างไม่เหมือนผู้ชาย เพราะผู้หญิงมีหน้าอก แต่ผู้ชายไม่มี”

(ด.ญ. ธนพร สมบูรณ์)

“หนูดูจากท่าทาง รูปร่าง เห็นก็จะแตกต่างกันอยู่แล้ว สามารถแยกแยะได้ว่าใครเป็นใคร”

(ด.ญ. จุติภรณ์ จันทร์ธานี)

“ผู้ชายต้องมีลูกกระเดือกด้วย เสียงก็จะทุ้มๆ ต่ำๆ แต่ผู้หญิงไม่มีเสียงเลยแหลมๆ กว่า”

(ด.ญ. กานต์สินี แซ่ตั้ง)

(2) ความสามารถในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุตัวละครที่เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ โดยมีการรับรู้ลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งประเภทที่มีการแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน นอกจากนี้ยังรับรู้ได้จากองค์ประกอบอื่น เช่น คนตรีประกอบฉาก เช่น “ที” และ “จอน” ในละคร ไม่ได้มีการแสดงพฤติกรรมอย่างชัดเจนว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และลักษณะการแต่งกาย หรือคำพูดก็เป็นเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถตีความความหมายของพฤติกรรมและท่าทางบางอย่าง เช่น การกอด การพุดคุย ว่าเป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน และเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี

“หนูดูจากการที่เขากอดกัน คำพูด แล้วก็ตอนที่เขากอดกันเพลงฟังแล้วสยิว เป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ ไม่สมควรทำ”

(ค.ญ. ภัทริรา ไหวว่อง)

“หนูคิดว่าทีและจอนไม่ควรให้มาฉายในละคร เพราะเป็นผู้ชายต้องรักกับผู้หญิง ดูแล้วตึกๆ อาจเลียนแบบได้” (ค.ญ. ธนพร สมบูรณ์)

“เป็นคู่กันกันแน่นอน กอดกันขนาดนั้น เพื่อนกันเขาไม่ทำหน้าตาแบบนั้นหรือ หนูว่าไม่น่าให้ฉายได้ เพราะอาจมีคนลอกเลียนแบบ”

(ค.ญ. พลอยไพลิน ภิญ โญ โภกีน)

“เจ้เป็นกระเทย แต่งตัวเหมือนผู้หญิง ทรงผมก็เหมือน ท่าทางก็เหมือน ชอบทำเสียงแหลมๆ จีบปากจิบคอด้วย”

(ค.ญ. ชิติสุดา โททนา)

“กระเทยจะแต่งตัวเป็นผู้หญิงเลย ดูภายนอกก็เห็นแล้วละ หนูว่าเจ้เป็นอยู่แล้ว เพราะชอบทำท่าทางเหมือนผู้หญิง อีกอย่างคำว่าเจ้เนี่ยไว้เรียกผู้หญิง”

(ค.ญ. พรนภา เข็มอิม)

(3) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศหญิงจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น รูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย บุคลิก โดยกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นผู้หญิงที่ดีต้องแต่งตัวเรียบร้อย สุภาพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ และแยกแยะได้ว่าการกระทำแบบใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“หนูไม่ชอบพลอย เพราะเป็นผู้หญิงไม่ดี แต่งตัวโป้ นิสัยก็ไม่ได้ แย่งแฟนคนอื่น
ไม่อยากให้มาเล่นเลยคะ” (ค.ญ. ศศิตา บัวแดง)

“ทรายแต่งตัวสวย ผมสวย แต่ชอบทำหน้าคู้ แล้วก็ขี้นั่น เลยทำให้ “ทัศน”
ไปยุ่งกับผู้หญิงคนอื่นแทน” (ค.ญ. พรรษกร เลิศสุดคะนึง)

“หน้าตาสวย น่ารัก หุ่นดี แต่งตัวเรียบร้อย ไม่โป้ พุดจาไฟเพราะ”
(ค.ญ. จุติภรณ์ จันทร์ธานี)

“ผู้หญิงควรเรียบร้อย ร่าเริง มีจิตใจดี เพราะใครๆ ก็ชอบแบบนี้ เป็นที่ยอมรับของสังคมด้วย”
(ค.ญ. ภัทธีรา ไหวว่อง)

“ต้องรู้จักรักษานวลสงวนตัว อย่ามีอะไรกับผู้ชายก่อนแต่งงาน เดี่ยวเหมือนฟ้า ไม่ดีเลย
เพราะคนอื่นจะประณามว่าเป็นคนไม่ดี”
(ค.ญ. กุลชา คำชาย)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(4) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นเพศชายจากตัวละคร

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับภาพของตัวละครชายในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” ทั้งในแง่ที่ดี และไม่ดี เช่น รูปร่าง หน้าตา การใช้ความรุนแรง เจ้าชู้ รักเดียวใจเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายของลักษณะต่างๆ ได้ว่าสิ่งใดดี และไม่ดี และจะไม่ทำตามในสิ่งที่ไม่ดี

“ทัศนีย์ไม่ดี เจ้าชู้ เพราะตัวเองมีแฟนแล้ว แต่ไปยุ่งกับคนอื่นอีก”

(ค.ญ. ธิดิสุดา โททนา)

“ทรงพลนิสัยไม่ดี เป็นผู้ชายรังแกผู้หญิง น่ากลัว ไม่ควรนำมาฉาย เพราะลามก”

(ค.ญ. กานต์สินี แซ่ตั้ง)

“อิทธิหน้าตาหล่อ แต่งตัวดี เป็นสุภาพบุรุษ ให้เกียรติผู้หญิง รักเดียวใจเดียว”

(ค.ญ. พรนภา เข็มอิม)

“หนูชอบอิทธิ เพราะเป็นสุภาพบุรุษ แล้วก็จิตใจดี ชอบช่วยเหลือนางเอก หัวเราะง่ายด้วยค่ะ
ดูแล้วเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับคนอื่นๆ ได้”

(ค.ญ. จุติภรณ์ จันทร์ธานี)

“ผู้ชายที่ดีต้องไม่รังแกผู้หญิง แล้วก็คนที่อ่อนแอกว่าด้วย ต้องแข็งแรง เสียสละ ไม่เจ้าชู้
เพราะไม่อย่างนั้นก็จะไม่มีใครชอบ หาแฟนไม่ได้”

(ค.ญ. ธนพร สมบูรณ์)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(5) การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”

กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงความรักของตัวละครได้จากการกอด และลักษณะการพูดคุยกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความความหมายดังกล่าวได้ว่าการแสดงออกดังกล่าวหมายความว่า ตัวละครในเรื่องรักกัน และสถานที่ที่จะแสดงออกถึงสิ่งเหล่านี้ก็ควรเป็นที่ส่วนตัว มากกว่าที่สาธารณะ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าถ้ายังไม่แต่งงานก็ไม่ควรกอดหรือแสดงความรักต่อกัน

“หนูดูจากการที่เขากอดกันในห้อง แล้วก็นั่งคุยกัน เลยรู้ว่าเขารักกัน และเป็นแฟนกัน”
(ค.ญ. กานต์สินี แซ่ตั้ง)

“ไม่เหมาะสม เพราะยังไม่ได้แต่งงานกัน ไม่ควรกอดกัน จับมือได้อย่างเดียว”
(ค.ญ. พลอยไพลิน ภิญญโณโกกิน)

“ถ้ามีการจับมือหรือกอดกัน ทำในห้องของตัวเอง (ฉากในละคร) ดีกว่าอยู่ข้างนอก เพราะคนอื่นจะได้ไม่มองว่าไม่ดี”
(ค.ญ. ธิติสุดา โคทนา)

“การแสดงความรักไม่น่าจะต้องกอดกันเลย เพราะว่าเขายังไม่ได้แต่งงานกัน คนอื่นมาเห็นจะว่าไม่ดีได้ พ่อแม่ก็จะว่าเอาได้”
(ค.ญ. พรชัยกร เลิศสุตคะนึ่ง)

“หนูว่าเขาแค่ทำในละครก็ทำได้ จะกอดหรือว่าหอมแก้มกันก็ได้ แต่ถ้าจริงๆ ก็ไม่น่าจะทำเด็ดๆ เห็นก็อาจจะเอาไปทำบ้าง เพราะคิดว่าไม่มีใครว่า ซึ่งอาจจะเสียการเรียนได้”
(ค.ญ. จุฑิภรณ์ จันทร์ธานี)

(6) การมีส่วนร่วมของพ่อ – แม่ หรือผู้ปกครองในขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์

กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ร่วมกับพ่อ-แม่ โดยส่วนใหญ่จะดูช่วงเวลาเย็น-ค่ำ ระหว่างรับประทานอาหาร ทำให้มีการพูดคุยกันถึงเรื่องต่างๆ ในรายการโทรทัศน์ที่รับชมอยู่เสมอ

“หนูนั่งดูโทรทัศน์กับพ่อ-แม่ แล้วก็นั่งเวลากินข้าว ถ้ามีภาพอะไรไม่ดี พ่อก็จะบอกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ห้ามเลียนแบบ แล้วก็เปลี่ยนช่องไปเลยไม่ให้ดู บางทีก็เอามือปิดตา”

(ค.ญ. พรรษกร เลิศสุดคะนึง)

“หนูต้องดูพร้อมแม่ค่ะ เพราะแม่จะเป็นคนเปิดเองว่าจะดูอะไร ส่วนใหญ่ก็เป็นละครค่ะ ดูจบก็จะไปนอนได้ เวลาที่มีภาพโป๊ๆ แม่ก็จะเปลี่ยนช่อง บอกว่าเด็กห้ามดู ไม่ดี”

(ค.ญ. ศศิตา บัวแดง)

“ส่วนใหญ่จะดูกับพี่น้องค่ะ พ่อกับแม่จะอยู่ข้างล่าง หนูชอบนอนดูละครกับพี่ เพราะดูเรื่องเดียวกัน พอมีภาพโป๊ หรือฉากจูบกันพี่ก็จะปิดตาหนูบอกว่าเป็นเด็กเป็นเล็ก ให้ปิดตาไว้ แต่พี่หนูโตแล้ว ก็เลยดูได้”

(ค.ญ. กุลชา คำชาย)

“หนูจะดูละครหลังจากอ่านหนังสือเสร็จแล้ว จะมาดูที่ห้องแม่ ส่วนพ่อไม่ค่อยชอบดู แม่จะชอบสอนเวลาดูละครไปก็จะบอกว่าอะไรดี ไม่ดี อะไรที่ควรทำตามได้ อะไรที่ไม่ควรทำตาม”

(ค.ญ. ธิติสดา โภทนา)

“ที่บ้านหนูต้องทำการบ้านให้เสร็จก่อนถึงจะดูได้ แต่ถ้าเสาร์- อาทิตย์ ดูได้ทั้งวัน ส่วนใหญ่ก็จะดูกับพ่อและแม่เลยค่ะ ละครกับเกมโชว์ ถ้ามีจูบกันแม่จะปิดตา แล้วก็บอกว่าเดี๋ยวเป็นตากุ้งยิงห้ามดู แล้วก็ห้ามไปทำตาม เพราะยังเป็นเด็กอยู่”

(ค.ญ. ธนพร สมบูรณ์)

ผลจากการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ 9 ซึ่งเพศหญิงจากโรงเรียนสตรี และกลุ่มตัวอย่างที่ 10 ซึ่งเพศหญิงจากโรงเรียนสหศึกษา สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวละครได้ โดยดูจากลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏ เช่น รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวละคร ทรงผม การกระทำ เป็นต้น โดยลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนภายนอก

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาสามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจน เช่น ตัวละคร “เจ้” แต่งตัวด้วยเสื้อผ้า และสีสันทันที่เหมือนผู้หญิงใส่ ประกอบกับการทำผม และท่าทางกระตือรือร้นที่แสดงออกอย่างเปิดเผยว่าตนเบี่ยงเบนไปทางเพศหญิง แม้ว่าร่างกายจะยังเป็นชายอยู่ก็ตาม และที่แสดงออกอย่างไม่ชัดเจน เช่น ตัวละคร “ที” และ “จอน” มีลักษณะการแต่งตัว และการวางตัวเหมือนเพศชายโดยปกติทั่วไป แต่เมื่ออยู่กัน 2 คน มีการแสดงออกถึงความรักที่มากกว่าความเป็นเพื่อน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากโรงเรียนสตรีสามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้เพียงกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจนเท่านั้น นั่นคือ ตัวละครที่เป็น “เจ้” ที่แสดงออกมาจากลักษณะภายนอกที่ชัดเจนมากกว่า “ที” และ “จอน” แต่ทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผิดธรรมชาติ และไม่สมควรนำมาแสดงให้เด็กชม เพราะถ้าเห็นบ่อยๆ อาจเกิดการเลียนแบบได้ เนื่องจากสังคมของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากโรงเรียนสตรีและเพศหญิงจากโรงเรียนสหศึกษามีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนที่มีแต่เพศเดียวกันจะมองว่าการกระทำของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน เช่น การกอด เป็นพฤติกรรมปกติระหว่างเพื่อนเพศเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนที่มีทั้งเพศชายและเพศหญิงสามารถรับรู้ว่าการกระทำดังกล่าวของตัวละคร เป็นการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศหญิงจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้หญิงแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวและการกระทำของ “พลอย” แสดงว่าเป็นผู้หญิงเซ็กซี่ ชอบขยับวน และไม่รู้จักกาลเทศะ
- การแต่งตัวและการกระทำของ “นุ่น” แสดงว่าเป็นผู้หญิงที่ดี เรียบร้อย พุดจาสุภาพ และรักเดียวใจเดียว
- การกระทำของ “ฟ้า” แสดงว่าเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอ เก็บกด และไม่รักนวลสงวนตัว

จากการกระทำของตัวละครเพศหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ จะต้องแต่งตัว เรียบร้อย เหมาะกับกาลเทศะ และรักนวลสงวนตัว

การรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับความเป็นชายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน โดยมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศชายจากในตัวละครว่าการกระทำดังกล่าวของผู้ชายแต่ละคนในละครจะสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละคร เช่น

- การแต่งตัวและกระทำของ “ทศน์” แสดงถึงความเป็นคนทันสมัย และเจ้าชู้
- การกระทำของ “อิทธิ” แสดงถึงความเป็นคนสุภาพ และรักเดียวใจเดียว
- การกระทำของ “ทรงพล” แสดงถึงความเป็นคนใจร้อน ไม่ควบคุมตัวเอง ใช้กำลังรังแกผู้อื่น

จากการกระทำของตัวละครเพศหญิงในเรื่อง “รักแปดพันเก้า” กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม สามารถสรุปได้ว่าลักษณะความเป็นเพศชายที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ ต้องมีความเป็นสุภาพบุรุษ รักเดียวใจเดียว และไม่ใช้ความรุนแรงกับเพศหญิง

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 สามารถรับรู้ได้ว่าการแสดงพฤติกรรมการจับมือ การกอด การหอมแก้ม และการหยอกล้อของตัวละคร เป็นการแสดงถึงความรักระหว่างตัวละคร แต่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่าการแสดงความรักของตัวละครที่มีการกอด การหอมแก้ม หรือจับมือกันเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ แต่ต้องทำในสถานที่ส่วนตัว

พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์จะมีส่วนร่วมในการรับชมสื่อโทรทัศน์ โดยส่วนใหญ่จะเลือกรายการที่จะให้รับชม และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมก็จะให้คำแนะนำ หรือเปลี่ยนสถานีทันที ในขณะที่พ่อ-แม่ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษาเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้เลือกรายการที่จะรับชมได้เอง แต่หากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมก็จะคอยให้คำแนะนำ

จากการสนทนากลุ่มผู้วิจัยพบว่า หากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ล่อแหลมกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากโรงเรียนสตรีจะมีความกระตือรือร้นที่จะดูมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจากโรงเรียนสหศึกษาซึ่งจะมีท่าทางเงินอาย และไม่กล้าดูแบบตรงๆ บางคนยกมือมาปิดตา และเมื่อผู้วิจัยได้พูดคุยกับกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนสตรีพบว่าเมื่อกลุ่มตัวอย่างได้ดูภาพเหล่านี้จะเกิด

ความรู้สึกแปลกๆ ขึ้น โดยมีความรู้สึกคล้ายปวดปัสสาวะ ซึ่งอารมณ์ดังกล่าวน่าจะเป็นความรู้สึกทางเพศที่เกิดขึ้น โดยที่กลุ่มตัวอย่างเองไม่รู้ตัวว่าเป็นความรู้สึกอะไร เนื่องจากในช่วงการเจริญเติบโตของเพศหญิงจะเร็วกว่าเพศชายในช่วงอายุประมาณ 10-15 ปี จึงทำให้เพศหญิงโตเป็นสาวเร็วกว่า และเริ่มมีความรู้สึกทางเพศเร็วกว่าเพศชาย

สรุป

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ ด้วยวิธีสนทนากลุ่มพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ ได้แก่ เพศ อายุ และประเภทของโรงเรียน

เด็กประถมวัยเพศชายจะมีการรับรู้ และยอมรับเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคนของตัวละครเพศชายได้ โดยให้เหตุผลว่าผู้ชายมีสิทธิในการเลือกคู่ครอง เพราะยังไม่ได้แต่งงาน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของสังคมไทย แต่หากเป็นการกระทำของเพศหญิงกลับมองว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่ดี สังคมไม่ยอมรับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมยังคงให้ความสำคัญกับเพศชายว่าเป็นเพศที่เหนือกว่าเพศหญิง แม้ว่าจะมีการประกาศว่าเพศชาย และหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

เด็กประถมวัยที่มีอายุมากขึ้น ประสบการณ์ในการเรียนรู้มากขึ้น จะสามารถรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศได้มากกว่าเด็กประถมวัยที่มีอายุน้อยกว่า เช่น การรับรู้พฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน โดยให้เหตุผลว่าสังเกตจากสีหน้า แววตา การแสดงออกเวลาอยู่ด้วยกัน คนตรีประกอบฉาก เป็นต้น ถึงแม้ว่าเมื่อมองผิวเผินจะมีการแต่งตัว และวางตัวเหมือนผู้ชายปกติทั่วไป

เด็กประถมวัยในโรงเรียนแต่ละประเภทมีความสามารถในการรับรู้ และการตีความความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศแตกต่างกัน โดยในโรงเรียนชาย และโรงเรียนสตรี ไม่สามารถแยกแยะพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ จะมองว่าท่าทางการพูด สีหน้า แววตา การกอดกัน หรือจับมือกัน ที่แสดงออกมานั้นเป็นเพียงพฤติกรรมของเพื่อนสนิทเท่านั้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ พร้อมทั้งค้นหาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายดังกล่าว

ในการวิจัย ผู้วิจัยสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างในเด็กประถมชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 จำนวน 420 คน จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา เพื่อตอบแบบสอบถามเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อและการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ แล้วทำการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม “SigmaPlot” เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

จากนั้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวน 100 คน เพื่อทำการสนทนากลุ่ม (focus group) โดยอาศัยปัจจัยด้านเพศ อายุ รายได้ของครอบครัวต่อเดือน และประเภทของโรงเรียน เพื่อวิเคราะห์การรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ พร้อมทั้งค้นหาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายดังกล่าว โดยผู้วิจัยจะนำเสนอสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ และข้อจำกัดการวิจัยตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

5.1 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมกาเปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน โดยใช้โปรแกรม SigmaPlot สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน จากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 203 คน และเพศหญิงจำนวน 213 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 เพศ มีการเลือกเปิดรับสื่อประเภทโทรทัศน์สูงที่สุด โดยเฉลี่ยวันละ 3-4 ชั่วโมง และช่วงเวลาที่เปิดรับเป็นประจำ คือ เวลากลางคืน หลังกลับจากโรงเรียน จนถึงเวลากลางคืน

ประเภทรายการที่กลุ่มตัวอย่างเลือกเปิดรับมากที่สุด ได้แก่ ละคร และการ์ตูน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยในเพศชายจะมีการเลือกเปิดรับชมการ์ตูนมากที่สุดในขณะที่เพศหญิงเลือกเปิดรับชมละครมากที่สุด และเด็กประถมศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี และ โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ จะมีการเลือกเปิดรับชมรายการโทรทัศน์หลากหลายกว่าเด็กประถมศึกษาของโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

กิจกรรมที่ทำเป็นประจำในขณะที่เปิดรับชมสื่อโทรทัศน์ คือ การรับประทานอาหารเย็น ซึ่งทำให้กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีโอกาสได้รับชมโทรทัศน์พร้อมกับพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครอง ดังนั้น เมื่อมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในรายการโทรทัศน์ พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองจึงสามารถให้คำแนะนำได้ว่าพฤติกรรมแบบใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม

5.2 การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

5.2.1 เพศของตัวละคร

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ทั้งเพศชาย และเพศหญิง ทั้งหมดจำนวน 100 คน สามารถระบุเพศของตัวละครหรือการ์ตูนที่เปิดรับชมได้ โดยมีการรับรู้และตีความความหมายของเพศของตัวละครได้จากลักษณะรูปร่าง หน้าตา ทรงผม การแต่งกาย น้ำเสียง ของตัวละคร เป็นต้น ซึ่งเป็นการบ่งบอกเพศหญิงหรือเพศชาย โดยใช้มิติ “เพศสรีระ (biological sex)” เป็นเกณฑ์ในการบ่งบอกเพศ ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะที่ปรากฏอยู่ภายนอกสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน และง่ายที่สุด

สรุปได้ว่าปัจจัยเพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และประเภทของโรงเรียน ไม่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายเพศของตัวละคร

5.2.2 การแสดงพฤติกรรมของกลุ่มรักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชาย และหญิงจาก โรงเรียนสหศึกษาสามารถรับรู้และตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจน เช่น การแต่งกายหรือกิริยาท่าทางเป็นผู้หญิง และกลุ่มที่แสดงออกอย่างไม่ชัดเจน เช่น การแต่งกาย และกิริยาท่าทางภายนอก

เหมือนเพศหญิงหรือเพศชายโดยทั่วไป แต่มีรสนิยมรักเพศเดียวกัน โดยกลุ่มตัวอย่างสังเกตจาก พฤติกรรมการแสดงออกของตัวละคร เช่น ลักษณะของสีหน้า แววตา ท่าทาง การโอบกอด บทสนทนา น้ำเสียง คำพูด การแต่งกาย ฯลฯ โดยการกระทำดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกซึ่งเพศวิถี (sexuality) ของตัวละคร ซึ่งได้แก่ พฤติกรรม ความพึงพอใจ หรือรสนิยมทางเพศของตัวละคร ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนชาย และ โรงเรียนสตรีสามารถระบุได้เพียงกลุ่มที่แสดงออกอย่างชัดเจนเท่านั้น

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกันจะมีการรับรู้และการตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน แตกต่างกันไป โดยในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 11 ปี สามารถแยกแยะลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งที่มีการแสดงออกอย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 8 ปี สามารถการรับรู้และการตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้เฉพาะกลุ่มที่มีการแสดงออกอย่างชัดเจนเท่านั้น ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่าย่อมมีประสบการณ์ และโอกาสในการพบเห็นภาพพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้มากกว่าทั้งจากในสื่อต่างๆ และในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่าปัจจัยอายุ และประเภทของโรงเรียน มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน ในขณะที่ปัจจัยเพศ และสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน

5.2.3 ความเป็นหญิงจากตัวละคร

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ทั้งเพศชาย และเพศหญิง มีการรับรู้ภาพความเป็นหญิง (gender) จากตัวละครใกล้เคียงกันว่าจะต้องเป็นผู้หญิงที่ดีจะต้องเรียบร้อย ไม่แต่งตัวโป้ พูดจาสุภาพ ช่างเอาใจ รักเดียวใจเดียว และรักนวลสงวนตัว โดยความเป็นหญิงดังกล่าวถูกกำหนดโดยปัจจัยทางวัฒนธรรม สังคมผ่านละคร เพื่อแสดงให้เห็นว่าสังคมคาดหวังต่อความเป็นหญิงในแง่มุมใด ซึ่งจะมีผลต่อความเชื่อ (belief) ทศนคติ (attitude) มายาคติ (myth) รวมทั้งประเพณีปฏิบัติต่างๆ ซึ่งอาจจะทำให้กลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม (social norms) ในเรื่องของความเป็นหญิงและชาย

สรุปได้ว่าปัจจัยเพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และประเภทของโรงเรียน ไม่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายความเป็นหญิงจากตัวละคร

5.2.4 ความเป็นชายจากตัวละคร

เด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเมฆะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ทั้งเพศชาย และเพศหญิงมีการรับรู้ภาพความเป็นเพศชาย (gender) จากตัวละครในลักษณะต่างๆ ได้แก่ ความเป็นสุภาพบุรุษ ไม่ใช่ความรุนแรงรังแกผู้หญิง ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีการให้คุณค่ากับความ เป็นเพศชายบางอย่างแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง เช่น การมีความสัมพันธ์กับเพศหญิง ได้หลายคน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมองว่าการกระทำดังกล่าวสามารถทำได้ หากยังไม่มี การแต่งงาน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมองว่าไม่ควรกระทำไม่ว่าจะแต่งงานแล้วหรือไม่ก็ตาม

สรุปได้ว่าปัจจัยเพศ มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายความเป็นชายจากตัวละคร ในขณะที่ปัจจัยอายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และประเภทของโรงเรียนไม่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายความเป็นชายจากตัวละคร

5.2.5 การแสดงความรักในที่สาธารณะ

เด็กประถมวัยในระดับชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเมฆะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา ร้อยละ 78.81 เคยพบเห็นและมีการรับรู้ภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครต่างๆ

กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชาย และหญิงมีการรับรู้ภาพพฤติกรรมการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครจากการ โอบกอด หอมแก้ม จับมือ ในห้างสรรพสินค้า สถานที่ทำงาน และริมถนน เป็นต้น โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 8 ปี เห็นว่าการแสดงความรักในที่สาธารณะเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ แต่ควรทำในสถานที่ส่วนตัว และต้องระวังไม่ให้แสดงมากเกินไป ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 11 ปี เห็นว่าการแสดงออกดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ โดยให้เหตุผลว่าจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีให้แก่เด็กและเยาวชน อาจทำให้เกิดการลอกเลียนแบบได้

สรุปได้ว่าปัจจัยเพศ และอายุมีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายความเป็นชายจากตัวละคร ในขณะที่ปัจจัยสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว และประเภทของโรงเรียนไม่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายความเป็นชายจากตัวละคร

5.2.6 การมีส่วนร่วมของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครอง

พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง จะมีส่วนร่วมในการรับชมสื่อโทรทัศน์ โดยส่วนใหญ่จะเป็นช่วงเวลารับประทานอาหารเย็น ในบางครอบครัวพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองจะเป็นคนเลือกรายการให้ แต่บางครอบครัวกลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกรายการได้เอง และหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในรายการโทรทัศน์ พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองที่นั่งอยู่ด้วยก็จะให้คำแนะนำทันที

5.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

5.3.1 เพศ

เด็กประถมวัยทั้งเพศชาย และเพศหญิง สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวละครได้ โดยใช้เกณฑ์เกี่ยวกับมิติ “เพศสรีระ” ซึ่งเป็นลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏอยู่ภายนอก เช่น ทรงผม รูปร่าง หน้าตา เสียง การแต่งกาย เป็นต้น แต่จะมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศเกี่ยวกับ “เพศสภาพ” แตกต่างกัน โดยในเด็กผู้ชายจะให้คุณค่าของความเป็นชายเหนือความเป็นหญิง ซึ่งจะสังเกตได้จากความคิดเห็นของกลุ่มเด็กผู้ชายเกี่ยวกับเพศสภาพของเพศชายว่า เป็นเพศที่มีสิทธิในการเลือกคู่ครอง สามารถมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้มากกว่า 1 คน ในขณะที่เพศหญิงไม่สมควรกระทำพฤติกรรมดังกล่าว นอกจากนี้ เด็กผู้ชายยังมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงความรักอย่างเปิดเผยว่าเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับหากบุคคลนั้นๆ มีวุฒิภาวะมากพอ ในขณะที่เด็กผู้หญิงจะถูกสอนให้รักนวลสงวนตัว และไม่ให้นำแสดงออกถึงความรักอย่างเปิดเผย

จากข้อสรุปดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสังคมในปัจจุบันยังคงมีความเหลื่อมล้ำระหว่างเพศชาย และเพศหญิง โดยเด็กจะได้รับการซึมซับเกี่ยวกับค่านิยม หรือวัฒนธรรมเกี่ยวกับ “เพศสภาพ” ที่สังคมประกอบสร้างขึ้นมา

5.3.2 อายุ

เด็กประถมวัยทั้งเพศชายและหญิงที่มีอายุ 8 ปี และและอายุ 11 ปี สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวเองได้ โดยใช้เกณฑ์เกี่ยวกับมิติ “เพศสรีระ” ซึ่งเป็นลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏอยู่ภายนอก เช่น รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวเอง ทรงผม เป็นต้น ซึ่งกลุ่มเด็กประถมวัยที่มีอายุ 11 ปี มีการรับรู้เกี่ยวกับเพศในมิติ “เพศวิถี” ได้ในเชิงลึกมากกว่า โดยสามารถแยกแยะกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งที่มีการแสดงออกให้เห็นว่าเป็นกระเทยอย่างชัดเจน เช่น การแต่งตัว ทรงผม การพูดจา ลักษณะท่าทางที่นุ่มนวลเหมือนเพศหญิง และกลุ่มที่มีลักษณะภายนอกเหมือนเพศปกติของตนทุกอย่าง แต่มีจิตใจที่รักเพศเดียวกัน ซึ่งเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ผิดไปจากธรรมชาติ และไม่ควรนำมาออกอากาศบ่อยเกินไป เนื่องจากจะเป็นตัวอย่างให้กับเด็กเล็กที่มีโอกาสเปิดรับชมเกิดพฤติกรรมกรรมการเลียนแบบได้

กล่าวโดยสรุป คือ ความแตกต่างของอายุมีผลทำให้ประสบการณ์ในการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มเด็กที่อายุมากกว่าย่อมมีประสบการณ์ในการพบเห็นพฤติกรรมกรรมการแสดงออกของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้มากกว่าทั้งจากในสื่อต่างๆ และในสังคมมากกว่า ทำให้มีมุมมองเกี่ยวกับ “เพศวิถี” ในเชิงลึกได้ดีกว่า ซึ่งพบว่าในปัจจุบันกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันในสังคมมีการแสดงออกอย่างเปิดเผยและได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้น

5.3.3 สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

เด็กประถมวัยทั้งเพศชายและหญิงที่ครอบครัวมีรายได้ 10,000 บาทต่อเดือน และกลุ่มที่ครอบครัวมีรายได้ 30,000 บาทต่อเดือน สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวเองได้ โดยใช้เกณฑ์เกี่ยวกับมิติ “เพศสรีระ” ซึ่งเป็นลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏอยู่ภายนอก เช่น รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวเอง ทรงผม เป็นต้น และการรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในมิติ “เพศสภาพ” และ “เพศวิถี” ไม่มีความแตกต่างกัน โดยให้คุณค่าความเป็นเพศหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ รักเดียวใจเดียว แต่งตัวเรียบร้อยถูกกาลเทศะ สุภาพ อ่อน โอน และรักนวลสงวนตัว ในขณะที่ความเป็นชายที่ได้รับการยอมรับจากสังคมไทย คือ ต้องมีความเป็นสุภาพบุรุษ รักเดียวใจเดียว และไม่ใช้ความรุนแรงกับเพศหญิง นอกจากนี้ยังสามารถแยกแยะกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันได้ทั้งที่มีการแสดงออกให้เห็นว่าเป็นกระเทยอย่างชัดเจน เช่น การแต่งตัว ทรงผม การพูดจา ลักษณะท่าทางที่นุ่มนวลเหมือนเพศหญิง และกลุ่มที่มีลักษณะภายนอกเหมือนเพศปกติของตนทุกอย่าง แต่มีจิตใจที่รักเพศเดียวกัน ซึ่งเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ผิดไปจากธรรมชาติ

ปัจจัยสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่มีผลต่อการรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในมิติ “เพศสรีระ” “เพศสภาพ” และ “เพศวิถี” ทั้งนี้เนื่องจากรายได้ของครอบครัวไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ

5.3.4 ประเภทโรงเรียน

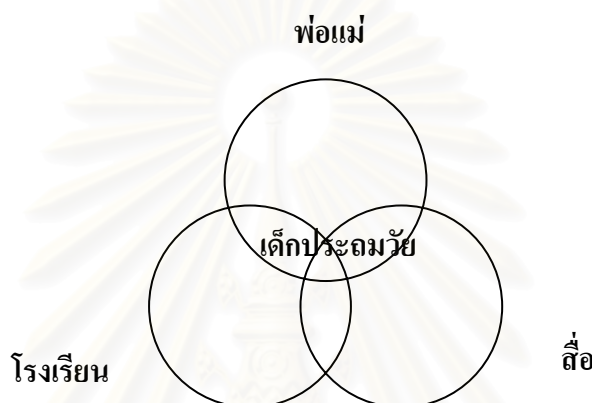
เด็กประถมวัยจากโรงเรียนชาย โรงเรียนสตรี และโรงเรียนสหศึกษา สามารถรับรู้และระบุเพศของตัวเองได้ โดยใช้เกณฑ์เกี่ยวกับมิติ “เพศสรีระ” ซึ่งเป็นลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏอยู่ภายนอก เช่น รูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง การแต่งกาย ชื่อของตัวเอง ทรงผม การกระทำ เป็นต้น แต่จะมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศเกี่ยวกับ “เพศวิถี” แตกต่างกัน โดยเด็กประถมที่มีสภาพแวดล้อมอยู่ในกลุ่มเพศเดียวกัน ได้แก่ เด็กประถมจากโรงเรียนชาย และโรงเรียนสตรี ไม่สามารถแยกแยะกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันที่มีลักษณะภายนอกเหมือนเพศปกติของตนทุกอย่าง แต่มีจิตใจที่รักเพศเดียวกัน แต่จะสามารถแยกแยะได้เฉพาะกลุ่มผู้รักเพศเดียวกันที่มีการแสดงออกให้เห็นว่าเป็นกระเทยอย่างชัดเจน โดยสังเกตจากการแต่งตัว ทรงผม การพูดจา ลักษณะท่าทางที่นุ่มนวลเหมือนเพศหญิง ในขณะที่เด็กประถมที่มาจากโรงเรียนสหศึกษาจะสามารถแยกแยะได้ทั้ง 2 แบบ

โดยสรุปคือ ปัจจัยประเภทโรงเรียนมีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในมิติ “เพศวิถี” ทั้งนี้ เนื่องจากเด็กประถมที่มีเพื่อนต่างเพศจะมีการเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาททางเพศของเพศตรงข้ามไปพร้อมๆ กับการเรียนรู้บทบาทของเพศตนเอง จึงทำให้สามารถเข้าใจได้แต่ละเพศควรมีวิถีการกระทำอย่างไร ในขณะที่เด็กประถมที่มีแต่เพื่อนเพศเดียวกันจะมีการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับ “เพศสภาพ” และ “เพศวิถี” ของตนได้อย่างแน่นอนแน่นอนมากขึ้น

จากการวิเคราะห์ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพของครอบครัว และประเภทของโรงเรียน สรุปได้ว่าเด็กประถมวัยมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศไม่แตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยเด็กจะค่อยๆ เรียนรู้ และซึมซับเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของแต่ละเพศจากสิ่งที่อยู่รอบตัว ทั้งพ่อ-แม่ ครู เพื่อน และโดยเฉพาะสื่อ ซึ่งเปรียบเป็นสังคมเสมือนในเด็กได้เรียนรู้ว่าในขณะที่นั้นๆ สังคมมีการกำหนดบทบาทและสถานภาพทางเพศของคนในสังคมไปในทิศทางใด และมีแนวโน้มเป็นอย่างไร เพื่อสร้างอัตลักษณ์ทางเพศเฉพาะในแต่ละบุคคลให้เป็นที่ยอมรับในสังคม โดยจะแสดงออกทั้ง 3 มิติ ได้แก่ เพศสรีระ เพศสภาพ และเพศวิถี

อภิปรายผลการวิจัย

การอบรมพ่อแม่ในเด็กและเยาวชนจะเกิดมาจากองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ พ่อแม่ โรงเรียน และสื่อ ซึ่งการรับรู้จาก 3 ส่วนที่ประสานออกมาเป็นความคิดของเด็กนั้นจะมีกรอบอ้างอิง (frame of reference) ที่ประกอบสร้างให้เกิดเป็นการรับรู้ และการตีความความหมายในเด็กแต่ละคน ดังนั้น เด็กที่ถูกปลูกฝัง หรืออบรมพ่อแม่ที่แตกต่างกัน จะมีการรับรู้ และการตีความความหมายที่แตกต่างกัน

การขัดเกลาทางเพศในเด็กและเยาวชนเริ่มต้นเกิดขึ้นจากพ่อแม่ ครอบครัว และโรงเรียน โดยคุณลักษณะของแต่ละเพศที่ปรากฏไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่ซับซ้อน และซึมซับเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นตัวตนของคนในสังคม ความเป็นเพศเป็นตัวกำหนดความเป็นตัวตน ทักษะ และความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้อื่นของคนในแต่ละเพศ กระบวนการขัดเกลาทางเพศจะเริ่มตั้งแต่เด็กเกิด ในช่วงที่ยังเป็นเด็กอ่อนอาจจะยังไม่แตกต่างกันนักในการเลี้ยงดูของทั้งสองเพศ

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (2547) ภายได้โครงการวิจัยพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็กไทย ได้สำรวจกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างวัย 6-18 ปี ทำในเวลาว่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างอายุ 6-13 ปี เกือบทั้งหมดใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์หรือซีดี รองมาคือ อ่านหนังสือเรียน ออกกำลังกาย ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน ฯลฯ

จากข้อมูลดังกล่าวและผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยพบว่า สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนมาก โดยเด็กประถมวัยใช้เวลารับชมโทรทัศน์เฉลี่ยวันละ 3-4 ชั่วโมง เพื่อเสพสิ่งต่างๆ ที่สื่อนำเสนอ ไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลของผู้ปกครองหรือไม่ ดังนั้น การรับสื่อที่มีภาพการแสดงออกทางเพศบ่อยๆ ยังจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีการพัฒนาความเชื่อและบรรทัด

ฐานทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศทั้งในด้านบวกและด้านลบ เช่น การเข้าใจในลักษณะเพศ และบทบาทของความเป็นชายและความเป็นหญิงที่ได้รับการยอมรับจากสังคม ความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของคนส่วนใหญ่ในสังคม หรือแม้แต่ความเชื่อว่าเพศสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์ต่อสถานภาพการแต่งงาน

จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Freud (อ้างถึงในสุชา จันทน์เอม 2541) กล่าวว่าเด็กวัยเรียนจะอยู่ในช่วงอายุ 6-12 ปี โดยเด็กในวัยนี้จะเน้นการเรียนรู้ทางด้านวิชาการ การเล่น การแข่งขัน เด็กจะอยู่นอกบ้าน และต้องการการยอมรับบุคคลนอกบ้านมากขึ้น เด็กจะเริ่มมีการเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ ของผู้ใหญ่มากขึ้น และมีการรับรู้ความเป็นจริงทางสังคมมากขึ้น รู้จักเวลา รู้จักการคิดในใจ เริ่มยอมรับกฎเกณฑ์ การทำงานเป็นกลุ่ม และช่วยเหลือบุคคลอื่นมากขึ้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ในเรื่องบทบาททางเพศ ได้แก่ ทฤษฎีการวางเงื่อนไขดำเนินการ (operant conditioning) ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ในเรื่องการฝึกเรื่องต่างๆ โดยพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างจะมีการแนะนำเกี่ยวกับภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม โดยวางเงื่อนไขเกี่ยวกับการทำโทษ เพื่อไม่ให้กลุ่มตัวอย่างเกิดพฤติกรรมเลียนแบบในทางที่ไม่ดี ซึ่งในบางครั้งเด็กอาจจะไม่ต้องเรียนรู้ทุกอย่างด้วยพฤติกรรมของตนเองตามทฤษฎีนี้ เด็กจะใช้วิธีสังเกตว่าลักษณะทางเพศ และบทบาททางเพศมีพฤติกรรมใดของตัวละครที่ได้รับการยอมรับจากสังคม จากนั้นจะนำมาเป็นแบบอย่าง โดยพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการเรียนรู้สังคม (social learning)

จากผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการรับรู้เพศของเด็กประถมวัยทำให้ทราบว่าในขณะที่ยังเล็ก ความเข้าใจเรื่องเพศหญิงและเพศชายจะยังเป็นลักษณะรูปธรรม กล่าวคือ เด็กจะมีความเข้าใจจากลักษณะของรูปร่าง เครื่องแต่งกาย ทรงผม ฯลฯ และจะค่อยๆ มีความเข้าใจมากขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการรู้คิด (cognitive-developmental theory) (อ้างถึงในสุชา จันทน์เอม 2541) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เริ่มเกิดขึ้นมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก โดยเด็กอายุ 3 ปี จะเรียนรู้ว่าตัวเองเป็นเพศอะไร แต่จะยังไม่มีความเข้าใจว่าเพศไม่มีการเปลี่ยนแปลง โดยจะเข้าใจว่าหากตนไว้ผมยาวก็จะเป็นผู้หญิง แต่ถ้าตัดผมสั้นก็จะเป็นผู้ชาย หรือหากนุ่งกระโปรงจะเป็นผู้หญิง แต่ถ้านุ่งกางเกงจะเป็นผู้ชาย จนกระทั่งเมื่ออายุ 7 ปี จึงจะเริ่มมีความเข้าใจและรู้จักคิดเรื่องความไม่เปลี่ยนแปลงของเพศ

การเรียนรู้เป็นกระบวนการหนึ่งที่ทำให้คนเราเข้าใจสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งที่ปรากฏกับประสาทสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเรา การรับสัมผัสเป็นเพียงข้อมูลดิบ แต่ข้อสรุปที่ได้จากกระบวนการรวบรวมข้อมูลดิบทั้งหมดจากอวัยวะรับสัมผัสเข้าด้วยกันนั้นเป็นการรับรู้ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่กำหนดความต้องการ แรงจูงใจ และทัศนคติของผู้รับสารด้วย ดังนั้น เมื่อเด็กประถมวัย

เปิดรับชมรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งจะเริ่มจากการรับข้อมูลต่างๆ จากภาพที่ปรากฏผ่านประสาทสัมผัสทางตา และหู จากนั้นจึงผ่านกระบวนการรวบรวมและประมวลผลจากสมอง โดยเด็กประถมวัยแต่ละคนจะมีการรับรู้และตีความความหมายเกี่ยวกับภาพที่ปรากฏแตกต่างกัน เนื่องจากแต่ละบุคคลมีกระบวนการทางด้านบริบททางสังคมที่แตกต่างกัน อีกทั้งความแตกต่างในเรื่องของการรับรู้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะของสิ่งเร้าที่มาในรูปแบบของสารเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับสิ่งเร้าภายนอกกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัว รวมถึงเงื่อนไขในแต่ละบุคคลอีกด้วย

Condry & Freud (อ้างถึงในเบญจมาศ เบญจพรกุลพงศ์, 2544) กล่าวว่า “มนุษย์สามารถรับรู้ได้จากประสาทสัมผัสหลายทาง แต่การรับรู้ที่เรียกได้ว่ามีผลต่อความเข้าใจและการจดจำมากที่สุด คือ การรับรู้ภาพ (visual perception) ดังนั้น รูปแบบและเนื้อหาของรายการโทรทัศน์จะมีผลต่อการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กประถมวัยเป็นอย่างมาก โดยเด็กประถมวัยจากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเมฆะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา มีการรับรู้ลักษณะของเพศชาย และเพศหญิงที่ปรากฏแล้วนำมาเชื่อมโยงกับความเป็นจริงที่อยู่ในสังคม เช่น ภาพผู้ชายที่มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคนในขณะที่ยังไม่ได้แต่งงาน โดยแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะมีการรับรู้แตกต่างกัน บางกลุ่มพบเห็นการกระทำดังกล่าวในสังคม ก็จะมองว่าการกระทำดังกล่าวเป็นเรื่องปกติ แต่ในขณะที่บางกลุ่มมองว่าเป็นการกระทำที่ผิด และไม่สมควรทำตาม ทั้งนี้ ขึ้นกับปัจจัยด้านเพศ อายุ รายได้ของครอบครัวต่อเดือน และประเภทของโรงเรียนของแต่ละคน

การรับรู้เรื่องการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยสามารถแบ่งได้ 3 มิติ (อ้างอิงในวิลาสินี, 2546) ได้แก่ เพศสรีระ (biological sex) เพศภาวะ/เพศสภาพ/ความเป็นเพศ (gender) และเพศวิถี (sexuality) โดยเด็กประถมวัยสามารถรับรู้เพศของตัวเองได้ โดยอาศัย “เพศสรีระ” ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่าเป็นเพศหญิง หรือเพศชาย โดยปัจจัยที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่น หน้าตา รูปร่าง ทรงผม การแต่งกาย และเพศหญิงเท่านั้นที่สามารถตั้งครรภ์และคลอดบุตรได้

เด็กประถมวัยสามารถรับรู้ความเป็นเพศ (gender) ของตัวละครจากพฤติกรรมต่างๆ ที่ตัวละครแสดงออกมา เช่น ผู้ชายในสังคมไทยจะต้องเป็นสุภาพบุรุษ ให้เกียรติผู้หญิง ไม่ใช่อำนาจแก่งแย่งผู้หญิง ไม่เจ้าชู้ ส่วนผู้หญิงในสังคมไทยจะต้องเรียบร้อย พุดจาไพเราะ แต่งตัวสุภาพ อ่อนโยน และช่างเอาใจ ซึ่งความเป็นเพศดังกล่าวถูกกำหนดโดยปัจจัยทางวัฒนธรรม สังคม และอื่นๆ ถ่ายทอดผ่านบทบาทของตัวละคร ซึ่งเปรียบเสมือนการจำลองสังคมในแต่ละยุคสมัย เพราะละครในแต่ละช่วงเวลาก็ตอบค้ำกับวัฒนธรรม และกระแสของสังคมในช่วงนั้น

การแสดงบทบาทความเป็นเพศชาย และเพศหญิงดังกล่าว ทำให้สังคมเกิดความคาดหวังต่อความเป็นหญิงและชายในแง่มุมเฉพาะต่างๆ และมีส่วนกำหนดความเชื่อ (belief) ทัศนคติ (attitude) มายาคติ (myth) รวมทั้งประเพณีปฏิบัติต่างๆ ที่ถูกทำให้กลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม (social norms) ในเรื่องของความเป็นหญิงและชาย

สิ่งเหล่านี้เป็นความคาดหวังที่สังคมมีต่อความเป็นหญิงความเป็นชายของคนในสังคม หากพฤติกรรมใดที่ไม่เป็นไปตามที่วัฒนธรรมสังคมกำหนดไว้จะถูกตำหนิ หรือติฉินนินทาจากสังคมได้ เช่น ผู้ชายที่ใช้กำลังรังแกผู้หญิง หรือการมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคนพร้อมกัน ทั้งที่แต่งงานแล้วและยังไม่ได้แต่งงาน หรือถ้าผู้หญิงคนใดเป็นผู้เกี่ยวพาราตีผู้ชายก่อนผู้หญิงคนนั้น จะถูกไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม

แต่ปัจจุบันละครหลายเรื่องได้สอดแทรกค่านิยมผิดให้แก่เด็กและเยาวชน เช่น ค่านิยมที่ฝ่ายชายสามารถมีคู่อีกได้หลายคนในเวลาเดียวกัน เพื่อแสดงบทบาทในฐานะ “ลูกผู้ชาย” และค่านิยมที่ฝ่ายหญิงยอมรับการมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชายก่อนการแต่งงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง หากเด็กและเยาวชนมีการซึมซับอยู่บ่อยครั้งจะมองว่าการกระทำดังกล่าวเป็นเรื่องที่สังคมให้การยอมรับ และอาจเกิดพฤติกรรมการลอกเลียนแบบได้

ทั้งนี้ ความเป็นชายและความเป็นหญิงที่ต้องปฏิบัติตามวัฒนธรรมที่สังคมกำหนด จะแปรเปลี่ยนไปตามเวลาและสถานที่ กล่าวคือ ความเป็นหญิงความเป็นชายในยุคสมัยหนึ่งอาจไม่เป็นความเป็นหญิงความเป็นชายในอีกยุคสมัยหนึ่ง เช่น สังคมไทยในอดีต ผู้หญิงในชนชั้นกลางหรือชนชั้นสูงถูกคาดหวังให้อยู่อยู่กับบ้าน ดูแลครอบครัว การทำงานนอกบ้านถือว่าไม่มีเกียรติ แต่จากสถานะเศรษฐกิจปัจจุบัน การทำงานนอกบ้านของผู้หญิงเป็นเรื่องปกติ และในบางส่วนถือเป็นความจำเป็นของครอบครัว ซึ่งต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อความอยู่รอด แต่ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะต้องออกไปทำงานมากขึ้น แต่กิจกรรมการดูแลบ้านเรือน และสมาชิกภายในครอบครัวก็ยังคงเป็นบทบาทที่เป็นของเพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้หญิงชนชั้นกลาง

ความเป็นเพศ เป็นความคิดรวบยอดที่แตกต่างจากเรื่องบทบาททางเพศ เพราะความเป็นเพศไม่ได้หมายถึงเพียงแบบแผนที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ของความเป็นเพศ เช่น บทบาทในการดูแลลูกเป็นของผู้หญิง บทบาทในการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเป็นของผู้ชาย แต่ยังมีความสัมพันธ์ในแง่มุมอื่นๆ ที่ไม่ได้ถูกสะท้อนออกมาในเรื่องของบทบาท เช่น ผู้หญิงรู้สึกว่ายากกว่าชายต้องการพึ่งพิงผู้ชาย และต้องการมีผู้ชายในชีวิตเพื่อทำให้ชีวิตมีความสมบูรณ์ขึ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความหมายของความเป็นเพศทั้งสิ้น

เด็กประถมวัยสามารถรับรู้เกี่ยวกับแสดงออกเกี่ยวกับบรรณนิยทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าทีที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยสามารถรับรู้พฤติกรรมของกลุ่มที่รักเพศเดียวกันจากท่าทาง การโอบกอด คำพูด การแสดงสีหน้า แววตา และความเหมาะสมของสถาบันครอบครัวที่ถูกต้องตามกฎระเบียบและวัฒนธรรมของสังคม โดยการรับรู้ดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของ “เพศวิถี (sexuality)” ซึ่งจะรวมถึงระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนด จัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการ และการสร้างจินตนาการที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ไปจนถึงการออกกฎเกณฑ์ ระเบียบกฎหมายต่างๆ ที่มาควบคุมหรือกำกับดูแลเรื่องเพศของคนในสังคม ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ วิถีทางเพศของคนทั้งในระดับปัจเจกบุคคล และในระดับสังคม ซึ่งโดยทั่วไปแล้วสังคมจะมีการสร้างบรรทัดฐานชุดหนึ่งที่ยอมรับหรือให้ความชอบธรรมกับเพศวิถีที่กำหนดขึ้นเท่านั้น

วิธีการปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ ซึ่งในแต่ละสังคมนั้นความปรารถนาทางเพศของปัจเจกบุคคลเป็นมากกว่าพฤติกรรมตามธรรมชาติ กล่าวคือ จะรวมถึงความปรารถนาที่ดีที่เหมาะสม การเกี่ยวพาราสี มโนนึกเกี่ยวกับนางและชายในอุดมคติ ฯลฯ ความปรารถนาทางเพศเป็นเรื่องของการสร้างความหมายทางสังคม เป็นเป้าหมายของการควบคุมทางสังคมและการเมืองเป็นพื้นที่ของการยอมจำนน และการต่อสู้ในระดับปัจเจก ดังนั้น เพศวิถีจึงเป็นสิ่งที่ซับซ้อน

วิถีทางเพศของปัจเจกบุคคล จะถูกควบคุมโดยหลากหลายวิธีขึ้นกับกาลเทศะ บริบท และความนิยมของสังคมนั้นๆ ว่าความสัมพันธ์แบบใดเป็นสิ่งที่เหมาะสม ดึงงาม และควรเชิดชูให้เป็นสถาบันที่รัฐให้การรับรอง ซึ่งอาจจะจำแนกประเภทของเพศวิถีได้โดยอาศัยเกณฑ์ต่อไปนี้ เพศวิถีอาจจะก่อให้เกิดการสืบพันธุ์ และเพศวิถีที่ไม่อาจจะก่อให้เกิดการสืบพันธุ์ ประเภทของวัตถุแห่งเสนาหา การใช้ความรุนแรง และปัจจัยทางอายุ ชนชั้น ชาติพันธุ์ เศรษฐกิจ การเมือง และสังคม

เด็กประถมวัยสามารถตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ที่รับชมได้ โดยสามารถตีความได้ว่าพฤติกรรมต่างๆ ที่รับชมไปนั้น เป็นพฤติกรรมที่ดี หรือไม่ บางครั้งก็ได้รับการแนะนำจากพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองที่นั่งชมอยู่ด้วย เช่น พฤติกรรมการแต่งตัวเซ็กซี่ และการแสดงท่าทางช่วยวนของตัวละคร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะสามารถบอกได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรทำ โดยจะสามารถตีความได้มากน้อยเพียงใด จะขึ้นกับเพศ อายุ และประเภทโรงเรียน ซึ่ง Charles Osgood (อ้างถึงในกิตติ กันภัย, 2548) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการตีความหมายสาร (message interpretation) ว่าปัจเจกบุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นความสัมพันธ์แบบสิ่งเร้า (stimulus) - ตอบสนอง (response) เขาเชื่อว่า

ความสัมพันธ์ในลักษณะ S-R นี้ เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความหมาย ซึ่งเป็นเรื่องภายในเป็นเรื่องการตอบสนองของจิตใจต่อสิ่งเร้า

ความคิดเชื่อมโยง ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่เกิดขึ้นจริงๆ นั้น ซับซ้อนมาก โดยความหมายในใจสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือ การตอบสนองภายใน และสิ่งเร้าภายใน กระบวนการที่เกิดเป็นลูกโซ่จึงประกอบด้วย

(1) สิ่งเร้ากายภาพ → (2) การตอบสนองภายใน → (3) สิ่งเร้าภายใน → (4) การตอบสนองออกไปสู่ภายนอก

เช่น เมื่อเด็กประถมวัยชม (1) ภาพการแสดงความรักในทีวีสาวาณะ ซึ่งถือเป็นสิ่งเร้ากายภาพ จากนั้นเกิด (2) การประมวลกับความคิด ประสบการณ์เกิดการตอบสนองภายใน และหากเด็กประถมวัยคนนั้นเคยเห็น (3) พ่อ-แม่หอมแก้มกันเป็นประจำ ก็จะนำไปสู่ (4) การตีความความหมายดังกล่าวว่าเป็นเรื่องปกติ ธรรมดาที่สามารถทำได้ แต่หากไม่เคยเห็นมาก่อนก็จะตีความความหมายดังกล่าวว่าเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม และไม่ควรกระทำ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ได้แก่ เพศ อายุ และประเภทของโรงเรียน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเด็กประถมวัยมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในมิติของ “เพศสรีระ” ได้เหมือนกันหมด แต่จะมีความแตกต่างในเชิงลึกเมื่อมีภาพการแสดงออกทางเพศในมิติของ “เพศสภาพ” และ “เพศวิถี”

เด็กประถมวัยมีการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศไม่แตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยเด็กจะค่อยๆ เรียนรู้ และซึมซับเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของแต่ละเพศจากสิ่งที่อยู่รอบตัว ทั้งพ่อ-แม่ ครู เพื่อน และสื่อ โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์ ซึ่งมีความใกล้ชิดกับเด็กมากกว่าสื่ออื่นๆ และเปรียบเป็นสังคมเสมือนให้เด็กได้เรียนรู้ เพื่อสร้างอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองให้มีความชัดเจนมากขึ้น ดังนั้น หากมีการปฏิบัติ “วัฒนธรรมทีวี” เสียใหม่ให้สร้างสรรค์ ก็สามารถสร้างคุณประโยชน์ต่อการเรียนรู้เด็กและเยาวชนได้ไม่น้อยเช่นกัน เนื่องจากสื่อโทรทัศน์ถือได้ว่าเป็นสื่อที่ช่วยให้เด็กเกิดการพัฒนาความคิดได้เป็นอย่างดี และยังสามารถสร้างให้เกิดความสนุกสนานและมีสาระไปพร้อมกัน

ข้อเสนอแนะ

1. สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากกลุ่มผู้รับสารที่เป็นเด็กและเยาวชนค่อนข้างมาก ดังนั้น การนำเสนอเนื้อหาของรายการควรคำนึงถึงเด็กและเยาวชนให้มาก เนื่องจากวัยเด็กจะเป็นช่วงที่มีการเรียนรู้ และจดจำได้ดี หากมีการเปิดรับภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมเป็นประจำ อาจเกิดการซึมซับภาพดังกล่าว และเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่คนในสังคมยอมรับและปฏิบัติกัน

2. ในการรับชมสื่อโทรทัศน์ พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองควรมีโอกาสร่วมอยู่ด้วย และหากมีการนำเสนอภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสม ควรแนะนำให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยเด็กจะสามารถเรียนรู้จากพฤติกรรมต่างๆ ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดี ถูกต้อง และสิ่งใดที่ไม่ดี ไม่ควรนำไปเป็นแบบอย่าง

3. การวิจัยฉบับนี้ยังมีตัวแปรที่น่าสนใจ ได้แก่ ศาสนา และระดับการศึกษาซึ่งน่าจะมีผลต่อการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของเด็กประถมวัยในรายการโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยยังไม่ได้ทำการศึกษา เนื่องจากข้อจำกัดบางอย่าง เช่น ระยะเวลาในการทำการวิจัย และกลุ่มตัวอย่างที่ได้สุ่มมานั้นนับถือศาสนาพุทธมากกว่า 97% จึงทำให้ไม่สามารถเปรียบเทียบกับศาสนาอื่นๆ ได้

ข้อจำกัดการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการเลือกศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กประถมวัยในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างด้านปัจจัยรายได้ของครอบครัวต่อเดือนไม่แตกต่างกันมากนัก (รายได้ของครอบครัว 10,000 บาท และรายได้ของครอบครัว 30,000 บาท)

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา แก้วเทพ. 2547. เพศวิถี วันวาน วันนี้ และวันพรุ่งนี้ ที่จะไม่เหมือนเดิม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

กิตติ กันภัย. 2548. ทฤษฎีกลุ่มรับและประมวลสาร. เอกสารประกอบการคำสอนวิชาจิตวิทยาการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพฯ. หน้า 79-92.

จริญญา นิลแพทย์. 2540. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรเปิดรับข่าวสารด้านเนื้อหาบันเทิงและบุคคลในวงการบันเทิงที่มีต่อทัศนคติในเรื่องความรักและเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ธันว์ทิพย์ ศรีสุดา. 2548. การวิเคราะห์เนื้อหาและผู้อ่านการ์ตูนแนวยาโอโย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นงลักษณ์ ยิ้มสรวล. 2544. ระบบสัญลักษณ์ทางเพศในละครโทรทัศน์ที่มีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นราธิป วิรุพห์ชาตะพันธ์. 2548. การสร้างอัตลักษณ์ในอัลบั้มออนไลน์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เบญจมาศ เบ็ญจพรกุลพงศ์. 2544. การรับรู้ของเด็กที่มีต่อพฤติกรรมของตัวการ์ตูนจีนจิ้งในการ์ตูนโทรทัศน์ชุดจีนจิ้งจอมแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มูลนิธิเครือข่ายครอบครัว. 2546. ผลกระทบของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศของเด็กอายุ 3-12 ปี. หน้า 1-9.

วิลาสินี พิพิธกุล และกิตติ กัณภัย. 2546. โครงการวิจัย เพศและการสื่อสารในสังคมไทย. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์. หน้า 8-19.

สุชา จันทน์เอม. 2541. การพัฒนาทางเพศของเด็ก. จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

สุชาดา ทวีสิทธิ์. 2547. เพศภาวะ: การทำทายร้าย การค้นหาตัวตน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

สุรัตน์ ตรีสุกุล. 2547. การรับรู้: พื้นฐานการสื่อสารของมนุษย์. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ พ.ศ. พัฒนา.

ภาษาอังกฤษ

Abanto, F. L. (2004). Children's and Parent's Perception towards TV Programs and the Practice of Parental Mediation.

Huston, A. C., Wartella, E. & Donnerstein, E. (1998). Measuring the Effect of Sexual Content in the Media. A report to the Kaiser Family Foundation. May: 1- 4.

Littlejohn, S. W. (2004). Theories of Message Reception and Processing: Theories of Human Communication, sixth editon. pp. 126-154.

Pardun, C. J., L' Engle, K. L. & Brown, J. D. (2005). Linking Exposure to Outcomes: Early Adolescents' Consumption of Sexual Content in Six Media: Mass Communication & Society. 8(2): 75-91.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
เครื่องมือในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง “การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์”

ส่วนหนึ่งในวิทยานิพนธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลประชากรศาสตร์

ชื่อ.....นามสกุล.....

 ชาย หญิง

อายุ.....ปี ชั้น..... โรงเรียน.....

จำนวนพี่น้องภายในครอบครัว.....คน ศาสนา.....

รายได้ของครอบครัวต่อเดือน

 ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน 10,001-20,000 บาทต่อเดือน 20,001-30,000 บาทต่อเดือน มากกว่า 30,000 บาทต่อเดือน

สถานที่ติดต่อ.....เบอร์โทร.....

ข้อมูลพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ

1. สื่อที่เปิดรับเป็นประจำ

 วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต อื่นๆ ระบุ.....

2. ช่วงเวลาในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์เป็นประจำ

 เช้า กลางวัน เย็น กลางคืน อื่นๆ ระบุ.....

3. จำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ต่อวัน

 1-2 ชั่วโมงต่อวัน 3-4 ชั่วโมงต่อวัน 5-6 ชั่วโมงต่อวัน มากกว่า 6 ชั่วโมงต่อวัน

4. ประเภทรายการที่เปิดรับชมมากที่สุด

 ละคร การ์ตูน ข่าว สารคดี กีฬา เกมโชว์/ทอล์คโชว์ วาไรตี้

5. รายการที่เปิดรับชมเป็นประจำ

5.1 ชื่อรายการ.....ช่อง.....เวลา.....น.

5.2 ชื่อรายการ.....ช่อง.....เวลา.....น.

5.3 ชื่อรายการ.....ช่อง.....เวลา.....น.

6. กิจกรรมที่ทำขณะเปิดรับสื่อโทรทัศน์

 การบ้าน อ่านหนังสือ รับประทานอาหาร อื่นๆ ระบุ.....

ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์

1. คุณสามารถระบุเพศของตัวละครหรือตัวการ์ตูนที่ได้รับชมได้หรือไม่

  - ได้ โดยดูจาก.....
  - ไม่ได้
  - ไม่แน่ใจ
2. คุณคิดว่าบทบาทเด่นของเพศชายที่ปรากฏอยู่ในละครปัจจุบันได้แก่อะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ มีความคล่องแคล่วและมั่นใจในตัวเองสูง	☐ เป็นสุภาพบุรุษ
☐ มีการศึกษาสูง/ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน	☐ ก้าวร้าว/เอาแต่ใจตัวเอง/กดขี่เพศหญิง
☐ มีอำนาจ/เป็นผู้นำในสังคม	☐ อ่อนแอ/ต้องพึ่งพาเพศหญิง
☐ แต่งตัวทันสมัย	☐ หน้าตาหล่อ/รูปร่างดี
☐ รักเดียวใจเดียว	☐ สามารถมีความสัมพันธ์กับเพศหญิงหลายคน
☐ อื่นๆ ระบุ.....	
3. จากข้อ 2 คุณคิดอย่างไรกับการนำเสนอภาพบทบาทของเพศชายดังกล่าว

  - เหมาะสม เพราะ.....
  - ไม่เหมาะสม เพราะ.....
4. คุณคิดว่าบทบาทเด่นของเพศหญิงที่ปรากฏอยู่ในละครในปัจจุบันได้แก่อะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ มีความคล่องแคล่วและมั่นใจในตัวเองสูง	☐ เรียบร้อย/เป็นแม่บ้านแม่เรือน
☐ มีการศึกษาสูง/ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน	☐ ก้าวร้าว/เอาแต่ใจตัวเอง
☐ มีอำนาจ/เป็นผู้นำในสังคม	☐ อ่อนแอ/ต้องพึ่งพาเพศชาย
☐ แต่งตัวทันสมัย/เซ็กซี่	☐ หน้าตาสวย/รูปร่างดี
☐ รักเดียวใจเดียว	☐ สามารถมีความสัมพันธ์กับเพศชายหลายคน
☐ อื่นๆ ระบุ.....	
5. จากข้อ 4 คุณคิดอย่างไรกับการนำเสนอภาพบทบาทของเพศหญิงดังกล่าว

  - เหมาะสม เพราะ.....
  - ไม่เหมาะสม เพราะ.....
6. คุณเคยเห็นภาพตัวละครชายแสดงพฤติกรรมว่ามีอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิงบ้างหรือไม่

  - เคย เช่น.....
  - ไม่เคย

7. จากข้อ 6 คุณคิดอย่างไรเมื่อเห็นภาพตัวละครชายแสดงพฤติกรรมดังกล่าว
- เหมาะสม เพราะ.....
- ไม่เหมาะสม เพราะ.....
8. คุณเคยเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะของตัวละครต่างๆ หรือไม่
- เคย ไม่เคย
9. จากข้อ 8 คุณมีความคิดอย่างไรกับพฤติกรรมดังกล่าว
- เหมาะสม ไม่เหมาะสม
10. คุณสามารถระบุได้หรือไม่ว่าตัวละครใดมีลักษณะของกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน
- ได้ โดยดูจาก.....
- .....
- ไม่ได้
- ไม่แน่ใจ
11. จากข้อ 10 คุณคิดอย่างไรกับพฤติกรรมดังกล่าว
- เหมาะสม เพราะ.....
- ไม่เหมาะสม เพราะ.....
12. คุณคิดว่าการกระทำเกี่ยวกับเรื่องเพศในรายการโทรทัศน์หมายถึงอะไร
- .....
- .....
13. โดยส่วนใหญ่ขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ในแต่ละวันมีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งอยู่ด้วยหรือไม่
- มี ไม่มี
14. หากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในรายการโทรทัศน์พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองได้ให้คำแนะนำบ้างหรือไม่
- แนะนำ โดยให้แนะนำว่า.....
- .....
- ไม่ได้แนะนำ

ประเด็นคำถามกลุ่มสนทนา

เรื่อง “การรับรู้และการตีความความหมายของเด็กประถมวัยเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์”

ตัวอย่างละครเรื่อง “รักแปดพันเก้า”

ส่วนหนึ่งในวิทยานิพนธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. สามารถระบุเพศของตัวละครต่างๆ ในเรื่องได้หรือไม่ และใช้เกณฑ์ใดในการระบุความแตกต่างของเพศชาย และเพศหญิง
2. สามารถรับรู้ได้หรือไม่ว่าความสัมพันธ์ระหว่าง “ที” และ “จอน” เป็นอย่างไร ถ้าระบุว่า เป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน จะรับรู้ได้อย่างไร
3. มีความคิดเห็นอย่างไรกับการแต่งตัวและพฤติกรรมของ “พลอย” และเมื่อมีโอกาสจะแต่งตัวในลักษณะดังกล่าวหรือไม่ เพราะเหตุใด
4. มีความคิดเห็นอย่างไรกับเหตุการณ์ที่ “ทัศน์” ซึ่งเป็นแฟนกับ “ทราย” แต่กลับไปมีความสัมพันธ์กับ “พลอย” โดยเป็นสาเหตุให้ทั้ง 2 คน ต้องทะเลาะกัน
5. ถ้าเป็น “ทัศน์” จะทำพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่
6. มีความคิดเห็นอย่างไรกับ “ฟ้า” ที่มีลูกโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน และคิดว่าบทบาทการเลี้ยงดูลูกจำเป็นต้องเป็นของเพศหญิงหรือไม่
7. มีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมของ “ทรงพล” ที่มาแล้วใช้กำลังกระทำกับ “ฟ้า”
8. “อิทธิ” มีลักษณะพฤติกรรมการวางตัว และคิดว่าควรนำเป็นตัวอย่างหรือไม่ อย่างไร
9. “นุ่น” มีลักษณะพฤติกรรมการวางตัว และคิดว่าควรนำเป็นตัวอย่างหรือไม่ อย่างไร
10. มีความคิดเห็นอย่างไรกับพฤติกรรมการแสดงความรักของ “อิทธิ” และ “นุ่น”
11. ขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ในแต่ละวันมีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งอยู่ด้วยหรือไม่
12. สามารถเลือกรายการที่ต้องการรับชมเองหรือไม่
13. หากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในรายการโทรทัศน์ พ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองได้ให้คำแนะนำบ้างหรือไม่

ภาคผนวก ข
ข้อมูลจากแบบสอบถาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางผนวกที่ 1 เปรียบเทียบข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

	ลำดับ	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)					
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6	
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
1	เพศ							40		41		43	
	ชาย	51	52	44	-	-	-	18	-	18	-	20	-
	หญิง	-	-	-	49	51	49	-	22	-	23	-	23
2	อายุ												
	8 ปี	2	-	-	1	-	-	1	1	-	-	-	-
	9 ปี	37	1	1	38	-	-	11	12	1	1	-	-
	10 ปี	12	32	-	10	39	4	5	9	9	14	-	-
	11 ปี	-	18	30	-	12	31	1	-	5	7	8	15
	12 ปี	-	1	13	-	-	14	-	-	3	1	11	8
	14 ปี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-
3	จำนวนพี่น้องในครอบครัว (นับรวมตัวเอง)												
	1 คน	18	23	18	13	20	13	1	5	5	9	6	9
	2 คน	20	7	15	18	15	19	7	11	2	11	5	8
	3 คน	10	8	2	7	8	8	3	3	5	3	3	4
	ตั้งแต่ 4 คนขึ้นไป	3	14	9	11	8	9	7	3	6	-	6	2

ตารางผนวกที่ 1 เปรียบเทียบข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิน และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเซนต์คาทาลิน)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)					
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6	
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
4	ศาสนา												
	พุทธ	47	51	43	49	48	49	18	22	17	23	20	23
	คริสต์	2	1	1	-	-	-	-	-	1	-	-	-
	ไม่ระบุ	2	-	-	-	3	-	-	-	-	-	-	-
5	รายได้ของครอบครัวต่อเดือน												
	ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน	6	3	-	6	1	3	5	6	10	9	1	10
	10,001-20,000 บาทต่อเดือน	13	15	5	18	12	12	5	9	3	4	10	6
	20,001-30,000 บาทต่อเดือน	14	8	6	15	20	16	5	5	2	5	7	3
	มากกว่า 30,000 บาทต่อเดือน	18	26	33	10	18	18	3	2	3	5	2	4

ตารางผนวกที่ 2 เปรียบเทียบข้อมูลด้านพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

ลำดับ	ข้อมูลด้านพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อ	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเซนต์คาทอลิก)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)					
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6	
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
1	สื่อที่เปิดรับเป็นประจำ												
	วิทยุ	3	1	1	3	2	4	1	-	-	-	1	1
	โทรทัศน์	45	47	36	32	39	37	16	21	18	19	17	19
	หนังสือพิมพ์	1	1	4	2	3	3	-	1	-	3	-	1
	อินเทอร์เน็ต	2	3	3	8	6	5	1	-	-	1	2	2
	อื่นๆ	-	-	-	4	1	-	-	-	-	-	-	-
2	ช่วงเวลาในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์เป็นประจำ												
	เช้า	7	8	1	6	1	2	4	-	1	1	2	-
	กลางวัน	-	1	3	5	-	4	1	5	2	-	1	-
	เย็น	31	21	23	23	33	30	10	10	14	16	12	16
	กลางคืน	11	18	9	15	17	13	3	7	1	5	5	7
	อื่นๆ	2	4	8	-	-	-	-	-	-	1	-	-
3	จำนวนชั่วโมงในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ต่อวัน												
	1-2 ชั่วโมง	20	16	8	22	13	5	3	6	3	9	1	1
	3-4 ชั่วโมง	17	26	27	14	25	27	10	9	10	10	10	14
	5-6 ชั่วโมง	10	8	3	6	10	11	4	3	3	2	4	4
	มากกว่า 6 ชั่วโมง	4	2	6	7	3	6	1	4	2	2	5	4

ตารางผนวกที่ 2 เปรียบเทียบข้อมูลด้านพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลิน และ โรงเรียนเซนต์จอร์จ
พัฒนาศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	ข้อมูลด้านพฤติกรรมกรเปิดรับสื่อ	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเซนต์คาทาลิน)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเซนต์จอร์จ)					
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6	
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
4	ประเภทรายการที่เปิดรับชมเป็นประจำ												
	ละคร	14	16	3	24	19	16	7	16	2	15	8	18
	การ์ตูน	18	19	19	12	7	3	6	1	12	5	9	1
	ข่าว	6	1	8	6	9	13	4	3	1	-	-	2
	สารคดี	4	6	8	5	7	9	1	-	1	1	2	2
	กีฬา	3	6	2	1	-	1	-	-	2	-	-	-
	เกมโชว์/ทอล์กโชว์	3	3	4	1	9	5	-	2	-	1	1	-
	วาไรตี้	3	1	-	-	-	2	-	-	-	1	-	-
5	กิจกรรมที่ทำขณะเปิดรับสื่อโทรทัศน์												
	การบ้าน	8	11	3	12	5	10	2	5	4	8	3	8
	อ่านหนังสือ	10	11	5	5	9	2	-	-	-	2	5	1
	รับประทานอาหาร	22	20	28	24	30	31	16	16	14	11	9	12
	อื่นๆ	11	10	8	8	7	6	-	1	-	2	3	2

ตารางผนวกที่ 3 เปรียบเทียบข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา

ลำดับ	ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเซนต์คาทอลิก)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)						
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6		
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	
1	การระบุเพศของตัวละครหรือตัวการ์ตูนที่รับชม													
	ได้	36	33	35	22	42	39	11	18	15	20	16	18	
	ไม่ได้	2	1	4	8	1	-	5	-	2	1	-	-	
	ไม่แน่ใจ	13	18	5	19	8	10	2	4	1	2	4	5	
2	บทบาทเด่นของเพศชายที่ปรากฏอยู่ในละครปัจจุบัน													
	มีความคล่องแคล่วและมั่นใจในตัวเองสูง	34	31	35	35	37	25	9	11	9	10	10	9	
	เป็นสุภาพบุรุษ	36	40	35	36	37	30	14	9	15	17	12	12	
	มีการศึกษาสูง/ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน	16	18	20	20	29	15	3	8	6	11	10	12	
	ก้าวร้าวเอาแต่ใจตัวเอง/กดขี่เพศหญิง	5	10	10	11	18	28	4	5	3	4	7	6	
	มีอำนาจ/เป็นผู้นำในสังคม	10	13	22	16	14	11	3	2	5	4	5	5	
	อ่อนแอ/ต้องพึ่งพาเพศหญิง	2	1	3	2	2	-	1	1	-	1	-	2	
	แต่งตัวทันสมัย	10	21	14	19	24	16	5	8	3	10	4	11	
	หน้าตาหล่อ/รูปร่างดี	34	30	26	29	40	37	11	12	13	15	12	15	
	รักเดียวใจเดียว	17	20	15	15	16	4	6	2	8	9	12	5	
	สามารถมีความสัมพันธ์กับเพศหญิงหลายคน	7	8	13	17	11	12	1	1	2	2	2	3	
	อื่นๆ	8	5	5	1	-	1	-	2	-	1	-	-	

ตารางผนวกที่ 3 เปรียบเทียบข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทาลีน และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเซนต์คาทาลีน)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)						
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6		
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	
3	ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอภาพบทบาทของเพศชายที่ปรากฏอยู่ในละครปัจจุบัน													
	เหมาะสม	43	43	32	37	37	32	12	16	17	21	15	14	
	ไม่เหมาะสม	8	9	12	12	14	17	6	6	1	2	5	9	
4	บทบาทเด่นของเพศหญิงที่ปรากฏอยู่ในละครในปัจจุบัน													
	มีความคล่องแคล่วและมั่นใจในตัวเองสูง	10	12	21	24	26	11	9	7	6	2	8	8	
	เรียบร้อย/เป็นแม่บ้านแม่เรือน	24	29	25	37	30	16	9	10	10	13	9	11	
	มีการศึกษาสูง/ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน	17	20	22	23	27	19	5	8	6	10	9	14	
	ก้าวร้าว/เอาแต่ใจตัวเอง	11	13	15	8	15	12	3	1	4	3	7	7	
	มีอำนาจ/เป็นผู้นำในสังคม	4	3	6	4	7	1	4	-	4	1	2	3	
	อ่อนแอ/ต้องพึ่งพาเพศชาย	16	20	12	17	13	12	4	4	4	3	7	5	
	แต่งตัวทันสมัย/เซ็กซี่	17	31	26	26	38	38	9	11	7	11	11	15	
	หน้าตาสวย/รูปร่างดี	34	36	26	32	42	37	10	15	14	17	12	17	
	รักเดียวใจเดียว	13	19	21	17	15	8	4	3	6	12	6	4	
	สามารถมีความสัมพันธ์กับเพศชายหลายคน	9	9	8	14	9	8	5	1	1	2	2	3	
	อื่นๆ	4	3	3	-	1	1	-	2	-	1	-	-	

ตารางผนวกที่ 3 เปรียบเทียบข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา (ต่อ)

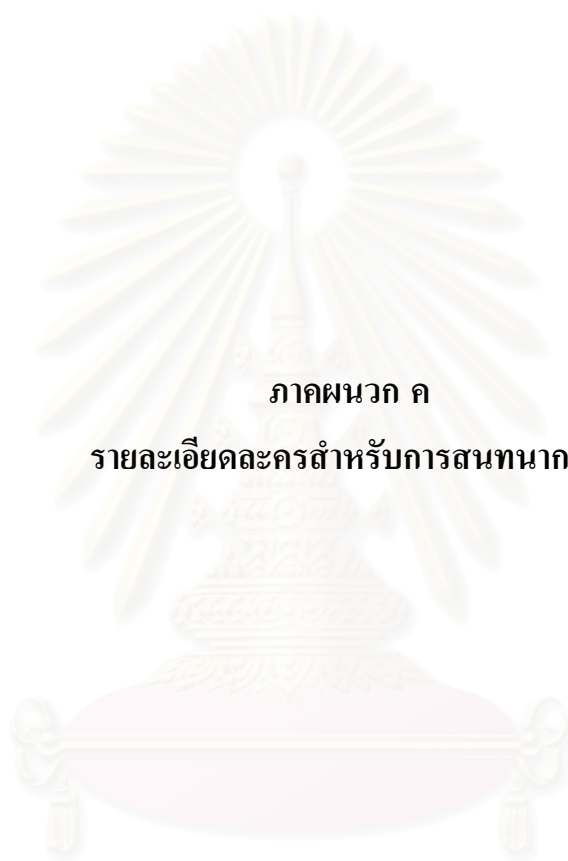
ลำดับ	ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเซนต์คาทอลิก)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)					
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6	
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
5	ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอภาพบทบาทของเพศหญิงที่ปรากฏอยู่ในละครปัจจุบัน												
	เหมาะสม	37	36	31	33	33	23	11	10	12	16	10	11
	ไม่เหมาะสม	14	16	13	16	18	26	7	12	6	7	10	12
6	การพบเห็นภาพตัวละครชายแสดงพฤติกรรมว่ามีอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิง												
	เคย	20	24	25	18	35	37	6	15	6	7	14	18
	ไม่เคย	31	28	19	31	16	12	12	7	12	16	6	5
7	ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอภาพตัวละครชายที่แสดงพฤติกรรมว่ามีอำนาจความเป็นชายเหนือตัวละครหญิง												
	เหมาะสม	16	4	2	8	8	4	4	1	9	4	1	2
	ไม่เหมาะสม	35	48	42	41	43	45	14	21	9	19	19	21

ตารางผนวกที่ 3 เปรียบเทียบข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และ ชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเซนต์คาทอลิก และ โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเซนต์คาทอลิก)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)					
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6	
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
8	การพบเห็นภาพการแสดงความรักในที่สาธารณะ ของตัวละครต่างๆ												
	เคย	35	46	42	35	41	41	10	14	13	15	19	20
	ไม่เคย	16	6	2	14	10	8	8	8	5	8	1	3
9	ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอพฤติกรรมดังกล่าว												
	เหมาะสม	19	12	11	10	7	3	8	4	6	2	5	2
	ไม่เหมาะสม	32	40	33	39	44	46	10	18	12	21	15	21
10	การระบุลักษณะของตัวละครที่แสดงว่าเป็นกลุ่มผู้รักเพศเดียวกัน												
	ได้	13	12	9	9	16	14	6	3	4	4	12	13
	ไม่ได้	22	12	8	12	7	7	6	6	8	11	1	-
	ไม่แน่ใจ	16	28	27	28	28	28	6	13	6	8	7	10
11	ความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอพฤติกรรมดังกล่าว												
	เหมาะสม	6	2	3	2	9	3	1	1	6	3	3	1
	ไม่เหมาะสม	45	50	41	47	42	46	17	21	12	20	17	22

ตารางผนวกที่ 3 เปรียบเทียบข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์ของเด็กประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ และโรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา (ต่อ)

ลำดับ	ข้อมูลด้านการรับรู้และการตีความความหมายเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศในรายการโทรทัศน์	โรงเรียนชาย (โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี)			โรงเรียนหญิง (โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์)			โรงเรียนสหศึกษา (โรงเรียนเลิศพัฒนาศึกษา)					
		ป.4	ป.5	ป.6	ป.4	ป.5	ป.6	ป.4		ป.5		ป.6	
								ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
12	ขณะที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์ในแต่ละวันมีพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองนั่งอยู่ด้วย												
	มี	43	40	41	38	41	42	18	16	17	19	11	21
	ไม่มี	8	12	3	11	10	7	-	6	1	4	9	2
13	การมีส่วนร่วมของพ่อ-แม่ หรือผู้ปกครองหากมีภาพการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมในรายการโทรทัศน์												
	แนะนำ	25	36	32	30	43	41	11	16	13	17	12	22
	ไม่ได้แนะนำ	26	16	12	19	8	8	7	6	5	6	8	1

ภาคผนวก ก
รายละเอียดละครสำหรับการสนทนากลุ่ม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายละเอียดละครตัวอย่างที่นำมาเปิดในกลุ่มตัวอย่างได้รับชม

ชื่อละคร	รักเปิดพันเก้า ปี 2		
สถานีออกอากาศ	สถานีโทรทัศน์ ช่อง 9 โมเดิร์นไนน์		
ช่วงเวลาออกอากาศ	ทุกวันอาทิตย์ เวลา 18.00 น.		
ประเภทละคร	ซิตคอม		
บทโทรทัศน์	ศุภกร เจริญสุวรรณ พิมพ์มาดา พัฒนอลงกรณ์ ตริงดา โมภิตชัยมงคล สกล วงษ์สินธุ์วิเสส		
กำกับการแสดง	สิริวิทย์ อุปการ		
รายชื่อนักแสดง	ภูธเนศ หงษ์มานพ	รับบท	อิทธิ
	น้ำทิพย์ จงรัชตวิบูลย์	รับบท	นุ่น
	อรรถพร ธีมากร	รับบท	แทน
	อริศรา วงศ์ชาติ	รับบท	ฟ้า
	ทรงสิทธิ์ รุ่งนพคุณศรี	รับบท	ทรงพล
	ภูริ หิรัญพฤกษ์	รับบท	ที
	รุ่งเรือง อนันตยะ	รับบท	จอน
	ณวัฒน์ กุลรัตนรักษ์	รับบท	ทัศน์
	ไทนี่ โนแอล	รับบท	ทราย
	ชนกวนัน วัชรคุณ	รับบท	พลอย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่องย่อ

หลังจากที่ อธิธิ์ และนุ่น ก็นัดกัน ต่างคนก็ต่างรู้ว่าขาดกันไม่ได้ ทั้งคู่พยายามที่จะดูแลทุกคนอมความรักนี้ไว้ให้ดีที่สุด อธิธิ์พยายามช่วยนุ่นแก้ปัญหาเรื่องเงินที่ จีบ ข โมยไป ซึ่งความพยายามที่จะจับตัวจیبให้ได้นี่เอง ที่สร้างปัญหาหน้าหนักใจตามมา แต่ปัญหานี้กลับทำให้ทั้งคู่ยิ่งรู้สึกผูกพันและห่วงใยกันมากขึ้น

ในขณะที่นุ่นเองต้องคอยมาช่วย ทศน์ แก้ปัญหาเรื่องการกลับมาของ พลอย คนรักเก่าที่ทำให้ทศน์กับนุ่นต้องเลิกกัน พลอยเข้ามาติดสนิทกับ ทราย เพราะต้องการจะทำให้ทรายกับทศน์เลิกกันเหมือนอย่างที่ทำเองเคยทำกับนุ่น แต่ทรายรู้ไม่เท่าทันแผนการของพลอย ซ้ำยังไว้ใจพลอยอีก จะมีเพียงแต่นุ่นเท่านั้นที่รู้เท่าทันและพยายามขัดขวางการกระทำของพลอย จนทำให้ทรายเริ่มระแวงว่านุ่นอาจจะมิใจให้กับทศน์อยู่ และนั่นก็คือชนวนสำคัญที่ทำให้แผนการของพลอยเป็นจริง ทศน์กับทรายจะต้องผ่านอุปสรรคความรักครั้งนี้ไปให้ได้ โดยใช้ความเชื่อมั่นในความรักเป็นกุญแจสำคัญ

ฟ้า พยายามจะรักษาความลับเรื่องพ่อของลูก ซึ่งหมายถึง แทน ที่ตัวเองเคยโกหกไว้ตั้งแต่แรก แต่ยิ่งพยายามเท่าไร ความรู้สึกผิดในใจกลับยิ่งเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งแทนที่อยู่ห้องตรงข้ามก็มักจะมาคอยช่วยดูแลลูก ส่วน ทรงพล ก็รักและดูแลลูกเป็นอย่างดี เลยทำให้ฟ้ายิ่งรู้สึกผิด ทรงพลพยายามขอให้ฟ้าย้ายไปอยู่กับตัวเอง แต่ฟ้าก็ยังรู้สึกผิดเรื่องแทนจึงไม่อยากจะพาลูกไปจากพ่ออีก ฟ้าจึงปฏิเสธที่จะย้ายตามทรงพลออกไป ทำให้ทรงพลและคนอื่นๆ โดยเฉพาะอธิธิ์ เริ่มรู้สึกสงสัยในตัวฟ้า ฟ้าจึงต้องทำทุกอย่างเพื่อที่จะรักษาความลับนี้ไว้กับตัวเองให้นานที่สุด และทำให้ลูกที่กำลังป่วยได้สบายและมีเงินไว้รักษาตัว

ที ได้รับการรักษาตัวอย่างดีจนอาการป่วยทางกายเริ่มดีขึ้น แต่ในเรื่องของความจำที่กลับยังจำอะไรไม่ได้เหมือนเดิม และพ่อของทีก็อยากให้เห็นเรื่องของ จอน อยู่แล้วด้วย เลยพยายามกีดกันไม่ให้ทีได้เจอกับจอน หากแต่จอนและแม่ของทีกลับพยายามทำทุกอย่างที่จะทำให้ทีจำได้ ก่อนที่พ่อจะพาทีกลับไปรักษาตัวที่อเมริกา ซึ่งนั่นก็หมายความว่าจอนอาจไม่ได้เจอกับทีอีกเลย

สถานีวิทยุบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอาศยา ศิริเอาทาร์ย์ เกิดเมื่อวันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2521 กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา 2542 จากนั้นจึงได้เข้าทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยนักวิจัย ภาควิชา จุลชีววิทยา คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ปี พ.ศ. 2544 เข้าทำงานในตำแหน่งผู้ประสานงาน (นิเทศสัมพันธ์) สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ จนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2546 และได้เข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2547

ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้จัดการสายงาน (ส่งเสริมภาพลักษณ์องค์กร) สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย